

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IF THIS IS LOVE

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

JEWEL E. ANN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EĞER BU AŞKSA

JEWEL E. ANN

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

1. [Beyaz Tabut ve Izgara Peynir](#)
2. [Keder Sarhoşu](#)
3. [Ahırda Frisky İşi](#)
4. [Çalıntı Düşler](#)
5. [Milo'm](#)
6. [Masumiyetin Sonu](#)
7. [Ölüm Öpücüğü](#)
8. [Dünyadaki En Sevdiğim Yer](#)
9. [Aşılamayan Çizgi](#)
10. [Düşmanlarınızı Yakın Tutun](#)
11. [İşte Kalbim Gidiyor](#)
12. [Yanlış Kadın](#)
13. [BENİM!](#)
14. [Patronun Kızı](#)
15. [Gerçekler Acıtır](#)
16. [Hapsedildi](#)
17. [Asla Nedime Olma](#)
18. [Milo'nun Kadınları](#)
19. [Özgürlük Hiç Bu Kadar Sefil Hissettirmemişti](#)
20. [Sadece Sarhoş Kal](#)
21. ['Ölene Kadar](#)
22. [Kefaret](#)
23. [Ücretsiz](#)

Bölüm II

24. [Sperm Donörü](#)
25. [Uzun zaman oldu](#)
26. [Kovboy Güveni](#)
27. [Sessizlikte Tacolar](#)
28. [Bırakın Ölsün](#)
29. [Baban Kim](#)
30. [Yakalandı](#)
31. [Eve Dönüş](#)
32. [Özür dilerim.](#)
33. [Metres](#)
34. [Arkana Bakma](#)
35. [Bu Indie için](#)
36. [Eğer Gitmeme İzin Verirsen](#)
37. [Eğer Seçmek Zorunda Olsaydın](#)

38. [Onun Gözyaşları Değil](#)
39. [Hafifletilmiş](#)
40. [Rahatsız Edici Gerçek](#)
41. [Gerçeğin Ortaya Çıkarılması](#)
42. [Bağışlama Sanatı](#)

[Sonsöz](#)

[Önizleme - Jewel E. Ann'den](#)

[Çıplak Balıkçı da](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2023 by Jewel E. Ann

ISBN 978-1-955520-26-3

E-Kitap Baskısı

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Emily Wittig

Formatlama: Jenn Beach

Okuldaki tüm kötü kızlara, sizi affediyorum.

BÖLÜM 1

BEYAZ BİR TABUT VE IZGARA PEYNİR

FLETCHER ELLINGTON beni bir milyon dolara satın aldı. Karısı Ruthie için bir hediye.

Dört yaşıydım.

Ruthie çiçekli güneş elbiseleri diker ve her sabah saçıma domuz kılından bir fırça sürerdi. Bana *Sihirli Ağaç Evi* kitaplarını okumayı, duygularımı ifade etmek için resim yapmayı ve her şeyi sorgulamayı öğretti. Küçük bir tohumun "bir ton" kabağa dönüşebileceğini öğrendiğim bahçelerinde saatler geçirdik. Fletcher'ın sözü, benim değil.

Şimdi, o öldü.

Ruthie'nin ablası Faye, Ruthie'nin tabutu toprakta kaybolurken Büyükanne Hill'e "Indie çok kaybolacak," diye fısıldar. Parlak beyaz bir tabut, Greg'in tabutundan daha parlak.

Geçen yıl bir ATV kazasında öldü. Onun ölmesine üzüldüm ama karısı ve kızı ölmedi. Bunun kötü olduğunu biliyorum ama Pauline (Fletcher'ın kız kardeşi) ve sözde kuzenim Jolene korkunç insanlar. Fletcher'ın ailesindeki herkes korkunç. Jolene benden yedi yaş büyük ve ondan nefret ediyorum. Ruthie bana kimseden nefret etmememi söyledi ama elimde değil. Jolene bana bir "sahtekâr" olduğumu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Yarış atları ve çiftlik hayvanları gibi satın alınan çocuklar "kan" ailesi değildir.

Bir gün, ondan öcümü alacağım. Onun istediği bir şeyi alacağım. Ve dilimi çıkaracağım, Ruthie bana her zaman iyi kızların dillerini çıkarmamaları gerektiğini söylese de. Ama yine de Jolene'in çilli yüzünün kızardığını ve büyük burun deliklerinden buhar çıktığını görmek için bunu yapacağım.

Şimdilik aptal Jolene'i düşünemiyorum. Bunun yerine, esinti hafif gübre kokusunu tepeye taşıırken kuş cıvıltılarına odaklanıyorum.

Ruthie'nin mezarı etrafında toplanıyoruz. Fletcher mezarın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Gerçek annemin yasını tutan gerçek babam olsaydı daha kötü hissedeceğimi hayal bile edemezdim. Greg eskiden kanın sudan daha yoğun olduğunu söylerdi ama Ruthie onun bu sözü doğru kullanmadığını söyledi. *"Antlaşmanın kanı rahimdeki sudan daha kalındır."* Ruthie bunun tam tersini kastettiğini söyledi. *"Seçimle oluşturduğumuz bağlar aile bağlarından (rahim suyu) daha güçlüdür."* Greg Amca ve annemin bu tartışmayı yaşamasının tek nedeni Greg'in Jolene'in benden daha çok hak ettiğini düşünmesiydi çünkü Jolene onun biyolojik kızıydı.

Ben satın alınan hayvanım.

Ruthie, Fletcher'ın kan bağı olan ailesi değildi. Yine de, vücudu hıçkırıklarla sarsılırken, elleri beyaz düğmeli gömleğini kalbinin üzerinde sıkarken, Greg Amca'nın ölümünü düşünüyorum. Fletcher ağlamamıştı. Bir kere bile.

On yıllık kısa hayatımda, aşkın herkes için farklı olduğunu çabucak öğrendim. Fletcher, Ruthie'yi gerçekten sevmiş olmalı. Anlayabildiğim tek şey bu. Herkes onun böyle hıçkıra hıçkıra ağlaması hakkında ne düşünüyordur? Bir çocuk gibi. O bir kral, hatta belki de bir tanrı. Kimse gözünün içine bakmıyor ve herkes ona "efendim" diyor.

Küfür ediyor. Puro içiyor. Ve Pauline'e göre insanları ortadan kaldırıyor. Jolene'e uslu durmasını yoksa "Fletcher Amca seni bağlar ve kamyonetiyle gezdirir" diyor. Jolene gözlerini deviriyor ama neden bilmiyorum. Bir keresinde Fletcher'ın kamyonetinin arkasında bir adamın botunun asılı olduğunu görmüştüm. Ruthie onun Fletcher'ın botlarından biri olduğunu söylemesine rağmen bir bacağa bağlıydı.

Ne gördüğümü biliyorum.

Ama şimdi? Sanki biri dünyayı okuldaki kürelerden biri gibi döndürmüş ve her şey ters ya da baş aşağı. Fletcher Ellington ağlıyor mu?

Gözyaşlarını sildim. Fletcher benim için iyi bir insan oldu. Yeterince iyi. Beni hep Ruthie sevdiği için sevdiğini düşündüm. Artık Ruthie gittiğine göre, Fletcher'ın beni sevmek için bir nedeni olduğundan emin değilim. Onu dizlerinin üzerinde gördüğümde, bir daha kimseyi sevebileceğinden emin değilim. Ruthie olmadan, kanser gibi korkunç bir şey kalbimin atmasını durdurursa mezarımda kimin ağlayacağını merak ediyorum. Beni Ellington aile mezarlığına mı gömecekler, yoksa çiftlikte ölen bazı hayvanlar gibi gübre mi olacaklar?

"Birkaç günlüğüne bizimle geleceksin." Faye elini omzuma koyuyor. Gümüş ve turkuaz yüzükleri birbirine çarpıyor. Ruthie de güzel yüzükler takardı. Ama Faye'in takma tırnakları vardı, Ruthie ise bahçede geçirdiği onca zamandan sonra tırnaklarının altına yapışan kiri gizlemek için kendi tırnaklarını boyamıştı. "Babanın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var." Faye beni nazikçe sıkıyor ve başım onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

Babam mı? Ona asla baba demem. Kafamda ona Fletcher diyorum-aslında Fletch çünkü Ruthie ona böyle sesleniyordu. Yüzüne karşı, herkes gibi ona "efendim" diyorum.

"Gidelim, Indie." Tanıdık bir el benimkini sarıyor. Sıcak, nasırlı ve kocaman.

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı yavaşça sallayarak. "Bunu ona vermedim." Diğer kolumu uzatıyorum, avucumda tek bir pembe gül var, sabahdan beri sıkıca tuttuğum için ter içindeyim.

Milo Odell beni kavrayışını gevşeterek serbest kalmama izin veriyor. Yerdeki çukura doğru koşuyorum, ayakkabılarımın altındaki toprak gevşiyor ve Fletcher'ın karşı tarafında duruyorum. Bakışlarımı parlak beyaz tabuttan kaldırdığımda kırmızı gözleri beni buluyor. Başka tarafa bakamıyorum. Şu anda bile, dizlerinin üzerinde, benim ve diğer herkesin üzerinde çok fazla güce sahip.

Gözlerimi ondan ayırmadan, rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken, solmuş gül avucumdan aşağıdaki tabutun üzerine düşene kadar parmaklarımı teker teker açıyorum. Kösele gibi yüzü bugün daha da hüznünlü görünüyor. Saçları, sürekli soyulan kel halenin etrafında biraz daha grileşmiş.

Ama gözleri... boş. Biri öldüğünde, doktor yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için göz kapaklarını kaldırdığında ve hiçbir şey olmadığında gözlerinin nasıl göründüğünü hayal ediyorum. Bahçeden çiçeği çaldığını biliyor mu? Kızgın mı?

Bakışlarım örümcek ağlarına takılan talihsiz yusufçuklar gibi onunkilere yapışıyor. O sıcak, nasırlı el tekrar benimkini buluyor ve beni ürkütüyor. Başım Milo Odell'e ve kovboy şapkasının gölgelediği güzel yüzüne dönüyor. Bıyıkları yok. Ruthie'nin cenazesi için tıraş olmuş olmalı. Ona her zaman bıyıklarının ardında yakışıklı bir genç adam olduğunu bildiğini söylerdi.

Bıyıklarını seviyorum. Onu gizemli gösteriyorlar, tıpkı her zaman gözlerinin içine düşen uzun, dalgalı saçları gibi.

"Gidelim Indie," diyor Fletcher'a bir bakış atıp başını hafifçe sallayarak. Milo, Fletcher'ın "esas adamı". Ne demekse artık. Ruthie bütün işleri Milo'nun yaptığını söyledi.

Fletcher'ın onu dansa götürebilmesi ve Pazar günleri kiliseden sonra onun için piknik hazırlayabilmesi için gerekli şeyler.

Herkes Fletcher Ellington'dan korkarken, Ruthie onu seviyordu. Onunla yumuşadı.

Gülümsüyor.

Gülüşmeler.

Elle tutma.

Çok yakışıklı bir adam değil; lekeli, çarpık dişleri var, yüzünün her yerinde yara izleri var ve saçının büyük bir kısmı yok. Ve puro gibi kokuyor. Şimdi bile gübreye karışan kokusunu alıyorum. Ama Ruthie onu hayatında gördüğü en yakışıklı adam olarak tanımlıyordu. Belki de diğer insanlardan çok uzakta bir çiftlikte yaşayan Ruthie, o kadar çok erkek görmemişti. Ve belki de burnu o kadar iyi çalışmıyordu. Her iki durumda da, onda sadece bakarak göremeyeceğiniz güzel bir şey buldu.

Her gün onun için toplayabilmek için kır çiçekleri ekti. Sabah işlerini yapmak için güneş doğmadan önce uyanırdı.

Duş aldı ve Ruthie güne gözlerini açmadan önce ona kahvaltı hazırladı.

Her sabah yatak odalarına koyu renkli ahşap bir tepsi taşıyordu: yumurta, çörek, meyve, kahve ve küçük bir buket kır çiçeği.

Çatlak yatak odamın kapısından baktığımda onu kocaman gülümserken ya da bir melodiyi ıslıkla çalarken görürdüm.

O kahvaltısını yaparken konuşup gülüşüklerini duyardım. Sonra Fletcher yatak odasının kapısını kapatır *ve kilitlerdi*. Sonraki yirmi dakika boyunca sesleri dinledim... yatak odalarından gelen garip sesleri. Sonra kilit açıldı ve Fletcher tepsiyi mutfığa taşıdı, farklı bir melodi ıslık çalarken Ruthie ipek bir bornoza sarındı ve yatak odama geldi.

Sabah bile, uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atmış, yanakları... sıcak kahveden pembeleşmiş, güzel görünüyordu.

"*Günaydın güzel kızım,*" derdi sıcak bir gülümsemeyle, ben bebeklerimle sessizce oynarken. "*Sen okul için giyinirken ben de Micah'a kahvaltı hazırlatacağım. Kulağa nasıl geliyor?*" Başımı öperdi.

Başımı sallar ve o gün için elbisemi seçerdim. Okuldaki her kız elbise giymezdi ama ben giyerdim çünkü Ruthie giyerdi. Yani benim zihnimde kızlar elbise giyerdi. Düğünler için süslü elbiseler. Pazar kilisesi için daha az süslü elbiseler. Ve

bahçe işleri için günlük elbiseler. Bu elbiselerin daha şık elbiseler gibi ütülenmesi gerekmiyordu.

Ben kahvaltımı yaparken, Ruthie öğle yemeğimi hazırladı ve çantamı hazırladı. Sıkı bir sarılma ve öpücükle beni Milo'nun siyah kamyonetine binmem için kapıdan gönderdi. Kahve, tarçın ve deri gibi kokuyordu. Muhtemelen gelmiş geçmiş en rüya kombinasyonu.

"*Günaydın, Indie.*" Milo sıırttı. Tüylü, toprak rengi saçları kovboy şapkasının altından bile mavi gözlerine doğru sarkıyordu.

"*Günaydın,*" diye fısıldadım, çenemi sıkıp emniyet kemerimi bağladım. Milo Odell'e fena halde aşık olmuştum. Kardeşinin ailelerini öldürdüğü için hapiste olması önemli değildi.

Milo'nun ahırda yaşaması önemli değildi.

Benden sekiz yaş büyük olması önemli değildi. Ona aşkıttım, tedavi edilemez türden.

Faye boğazını temizliyor ve düşüncelerimi bu korkunç güne geri getiriyor. "Benimle gelecek," diyor Milo'ya. "Ben Ruthie'nin kız kardeşiyim. Indie benimle gelmeli."

Milo çenesini kaşımadan önce bir sineği uzaklaştırıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Mr.

Ellington, Indie'yi almam için bana özel talimatlar bıraktı."

Bakışlarım Milo ve Faye arasında gidip geliyor. *Fletcher benim için plan mı yaptı?*

Faye kaşlarını çatıyor ve Büyükanne Hill de öyle. Ama Büyükanne Hill hep kaşlarını çatıyor. Fletcher buna "dinlenen sürtük suratı" diyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ruthie o suratı sadece onun için yaptığını söyledi.

Büyükanne Hill burnunu çekip bir tomar mendili burnuna bastırmadan hemen önce, "O genç bir kız," diyor. "Indiana'nın başka kadınlarla birlikte olmaya ihtiyacı var." Ruthie'nin yaptığı gibi saçımı kulağımın arkasına doğru kıvrırken bana yaklaşıyor. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyor.

Sanırım Ellington'larla değil, Hills-Ruthie'nin ailesiyle birlikte olmam gerektiğini söylüyor.

"Tekrar özür dilerim hanımefendi. Ama Bay Ellington'ın talimatları çok açıktı. Gidelim, Indie." Milo elimi sıktı.

Kendimi güvende hissediyorum. Güvendeyim çünkü Fletcher Milo'ya herkesten daha çok güveniyor. Güvendeyim çünkü Ruthie her zaman Milo'ya güvenirdi. Yine de Ellington'larla olmak istemiyorum. Ruthie'nin ailesiyle gitmek istiyorum. Hills'ler daha nazik ve bana sanki onlara aitmişim gibi davranıyorlar, sanki öyle olmasam bile onların

kanındanmışım gibi.

Milo'nun beni kamyonetine götürmesine izin verirken Faye, "Seni sonra kontrol ederim tatlım," diyor, omzumun üzerinden bakıp Faye'e başımı sallıyorum.

Milo kamyonu vitese taktığında bana bakıyor ama ben ona bakamıyorum. Ağladığımı görmesini istemiyorum ama Ruthie'yi özlediğime eminim.

"Aç mısın?"

Kamyonu tepeden aşağıya doğru sürünerek Ellington aile mezarlığından çıkarken başımı sallıyorum. Ana eve kısa bir yol var ama Milo beni eve götürmek yerine sola sapıyor ve bir ahırın yanına park ediyor.

Bu yeni bir şey. Milo'nun uyuduğu bu ahıra hiç girmemiştım. Ruthie öldüğü için ahıra mı taşıyorum?

"Sana ızgara peynir yapabilirim," diyor Milo, şapkasını asıp kravatını gevşetmek için çekiştirdikten sonra ceketini silkiyor.

Milo'yu ilk kez takım elbiseyle görüyorum. Aynı zamanda onu ilk kez kovboy şapkası olmadan görüyorum, evden gizlice çıkıp arkasındaki gölette yüzerken onu gözetlediğim zaman hariç. Mayo yerine iç çamaşırını giymişti. Islandıklarında penisinin ve testislerinin büyüklüğünü görebiliyordum. Ruthie'ye hiç söylemedim çünkü Fletcher'ın Milo'ya kızmasını ve gölette yüzmesine izin vermemesini istemedim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve başını sallıyor.

Ağır adımlarla kapıyı geçiyorum ve usulca arkamdan kapatıyorum. "Aç değilim," diye mırıldanıyorum, Ruthie'nin ölümü ve Milo'nun penisi ile testislerinin büyüklüğü dışında bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Yemek yemelisin. Bay Ellington seni beslemem için ısrar etti, bu yüzden ..." Bana doğru dönüyor ve ceketini soluk kahverengi bir sandalyenin arkasına atıyor. Çok eski görünüyor. Çatlamış ve soyulmuş deri bana Fletcher'ın kafasındaki kel noktayı hatırlatıyor.

Odaya göz gezdiriyorum. Ana eve kıyasla sade ama bir ahır için güzel. Milo'nun gerçek bir yatağı var, hayal ettiğim gibi bir saman balyası ya da saman ahır değil. Bu iyi bir şey.

Sadece bir oda ve belki sağda bir banyo var. Kapı kısmen kapalı, o yüzden tam olarak göremiyorum. Duvarları gri ahşap. Resim yok. Kanepede yastık yok. Taze kesilmiş çiçek vazoları yok.

Çok sade olmasına rağmen temiz.

Ama biraz ıslak deri ve saman gibi kokuyor. Belki de yatağında çarşafların altında saman vardır. Evim lavanta kokuyor. Ruthie lavantayı severdi. Micah'ya tatlı çayına bile kattırırdı ve Fletcher'ın doğum gününde ona verdiği arı kovanlarından elde ettiği bal kavanozlarına koyardı.

"Izgara peynir iyi olur," diye mırıldanıyorum, elbisemin kuşağıyla oynuyorum. "Üzerimi değiştireyim, sonra sana yaparım." Omuz silkiyor

düğmeli gömlek, ama Fletcher gibi atlet giymiyor. Milo'nun büyük kasları ve birkaç dövmesi var. Boğa boynuzları ve anlayamadığım başka bir şey. Pantolonunu çıkarmadan önce plastik bir çamaşır sepetinden bir kot pantolon alıyor ve banyoya taşıyor.

Dakikalar sonra kapıyı açtı ve irkildim. Yanlış bir şey yapmıyorum ama buradaki her şey gıcırıyor.

Zemin.

Kapılar.

Pencereler.

Rüzgar çıktığında tavan bile inliyor.

Milo'nun kot pantolonuna ve beyaz tişörtüne bakıyorum, o ise taba rengi kovboy şapkasını kancasından çıkarıp kafasına geçiriyor. Kanepenin en ucuna tüneyerek ellerimi elbisemin eteğinde gezdiriyorum.

"Bunu senin için buraya bırakıyorum. Hava sıcaksa tayt giymek zorunda değilsin. Hava serinse, taytlar üst çekmecedeki. Siyah rugan ayakkabılarınızı giyin. Faye de saçını örecektir." Ruthie beni ölümüne hazırladı.

Sayılr.

Cenazesini için giyinmenin ötesinde bana ne olacağına dair bir talimat bırakmadı. Fletcher saçımı tarayacak mı? Kötü bir rüya görürsem benimle yatağa girecek mi? Öğle yemeğimi hazırlayacak ve Micah'ya kahvaltıda bana ne yapacağını söyleyecek mi?

"Seni de satın aldı mı?" Gergin beynimin bundan sonra ne olacağını merak etmesini engellemek için Milo'ya soruyorum. Milo beni okula götürürken kamyonetinde yanında olmaya ya da Fletcher'la konuşmak için eve geldiğinde ona gülümsemeye alışkınım. Ama bu farklı.

"Bu da ne?" Milo sandviçi metal bir spatulayla tavaya bastırırken sırtı bana dönük bir şekilde söylüyor.

Cızırdıyor ve biraz yanık kokuyor.

Boğazımı temizliyorum ve daha güçlü bir ses buluyorum. "Bay Ellington sizi de satın aldı mı?"

Milo ocağın ateşini söndürüyor ve sandviçimi tabağa koyarken bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Hayır. Bana bir çeşit miras kaldı." Tabağı masanın üzerine koydu. "Ketçap?"

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, parlak siyah ayakkabılarım ahşap zemine vurarak küçük, yuvarlak mutfak masasına doğru ilerlerken. Sandalyeye oturduğumda sandalye de gıcırıyor. Düz olmayan ayakları üzerinde kıpırıyor, ben de sabit durmaya çalışıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Miras mı?" Kaşlarından biri alnına doğru kayıyor.

Tekrar başımı sallıyorum, parmak uçlarımı emmeden önce sandviçi ikiye ayırıyorum. Sıcak ve peyniri ekstra yapışkan. Ekmek biraz siyah olsa da Milo iyi iş çıkarmış.

"Birinin başına bir şey geldiğinde mülkü başkasına geçer. Kardeşimle ayrıldığımızda Fletcher bana miras kaldı."

"Acaba bana kim miras kalacak?"

Milo kıkırıyor, buzdolabından bir şişe bira alıyor ve kapağını açarken uzun bedenini karşımdaki sandalyeye yatırıyor. "Ebeveynlerinden birini kaybettin, ikisini birden değil. Bay Ellington senin baban. Sen ona aitsin."

"O benim babam değil. Beni satabilir." Sıcak peynire üflüyorum ve burnum kırışarak küçük bir ısırık alıyorum.

Milo şişeyi dudaklarından çeker; gülümsemesi kaybolur. "Seni neden satsın ki?" Sandviçi başıyla işaret ediyor. "Beğenmedin mi?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü beni satın aldı. Bir milyon dolara." Kızarmış siyah ekmeğe bakıyorum. "Güzel, sadece biraz farklı. Biraz ... siyah."

"Izgara peynir kömürleşmiş olmalıdır. Bu sonradan edinilmiş bir tat olabilir. Sadece ekstra ketçaba batır. Bay Ellington'ın seni bir milyon dolara satın aldığını kim söyledi?"

Ben tabağıma biraz daha sıkarken ketçap şişesi osuruyor. Neredeyse boşaldı. "Bir süre önce Faye'in Ruthie'yle konuştuğunu duydum. Bay Ellington'ın beni diğer annemden çaldığını söyledi. Ama Ruthie bir milyon doların çalmak sayılmayacağını söyledi. Ben de ona neden bahsettiklerini sordum ve annemin bana hak ettiğim gibi bakmadığını, bu yüzden Bay Ellington'ın burada yaşamam için ona bir milyon dolar verdiğini söyledi. Sanırım annem de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Onu pek görmedim. Çok çalışıyordu. Artık onu özlemiyorum ama oradaki diğer çocukları özleyorum ve özleyeceğim..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve onları söylemem imkansız hale geliyor.

Milo başını sallar. "Hepimiz onu özleyeceğiz."

"Saçımı tarayacağını sanmıyorum."

"On yaşındasın, Indie. Eminim kendi saçını tarayabilirsin. Ben on yaşındayken saçımı tarardım." Milo'nun saçları çok güzel. Çoğu erkek saçını kısa tutar,

Fletcher gibi. Ama Milo değil. Çenesine kadar farklı uzunluklarda kahverengi saçları var. Biraz dağınık. Belki de ona biraz daha uğraşması gerektiğini söylemeliyim. Çirkin değil. Milo güzel. Teni bronz ve gözleri öğle vakti ben yemek yerken ve kabarık bulutlara bakarken gökyüzünün renginde. Eskiden o bulutlarda tanıdık şekiller arardım, ama şimdi Ruthie'yi arayacağım.

"Aileni öldürdüğü için ağabeyine kızgın mıydın?" Ruthie'nin bana öğrettiği gibi kibar olmaya ve soru sormaya çalışarak soruyorum. Üzgün ve biraz da korkmuşken bu çok zor. Yarın ne olacak? Ve ertesi gün?

"İsa Mesih..." Milo'nun kafası geriye doğru sarsılıyor ve elini sert bir gümbürtüyle masaya vuruyor. "Bunu sana kim söyledi?"

Omuz silktim. "Ruthie ve Büyükanne Hill'i konuşurken duydum."

"Indie..." Şapkasını çıkarıp masaya fırlattıktan sonra ellerini kızmış gibi saçlarında gezdiriyor. "Kendi işine bakmalısın. Başkalarının konuşmalarını dinlemek kibar bir davranış değil."

"Sana kötü davrandılar mı? Kardeşini incittiler mi? Bu yüzden mi onları öldürdü?"

Milo'nun yüzü, Jolene'in aptalca bir şey söylediğini düşündüğünde kolumu çimdiklediği gibi, biri onu gerçekten sertçe çimdikliymiş gibi buruşuk kalıyor. Birkaç saniye sonra kırıksıklıklar kayboluyor ve Milo birasından uzun bir yudum daha alıp şapkasını başına geri koyuyor. "Evden ne istiyorsun? Baban tekrar evde kalmana hazır olana kadar birkaç gece burada kalacaksın."

"O benim babam

değil." Milo

kaşlarını çattı.

"Değil mi?"

Başımı salladım. "O Bay Ellington. Efendim. Ben ona efendim derim."

Milo başını yavaşça sallıyor ve kıkırdıyor. "Farkındayım. Ama o senin baban."

"O değil. Babam öldü. Annem öyle söyledi."

Milo beni duymamış gibi birkaç kez göz kırptı. Sonra boğazını temizliyor. "Ruthie'yi annen olarak mı görüyorsun?"

"Hayır. O bir melekti. Hepimizin koruyucu melekleri vardır." Tabağı kendimden uzaklaştırıyorum, ketçabım bittiği için birkaç parça siyah kabuk bırakıyorum.

Gözlerini kısar ve iki kolunu masaya dayar. "Ruthie böyle mi dedi?"

"Evet."

Milo birkaç saniye daha tek kelime etmez. Sonra o yanmış kabuk parçalarını ağızına atıyor ve "Anlıyorum" diyor.

"Ruthie Tanrı'nın yanına gittiğine göre artık benim meleşim olacak mısın?" Yine gözlerini kısıyor. Kaşlarının iki yerine tek gibi görünmesi komik. "Pek sayılmaz. Benden çok daha iyisini yapabilirsin, Indie. Senin bir büyükannen var.

Onu büyükannen olarak mı görüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onun adı Büyükanne Hill. Herkes ona öyle der. Ben adını bilmiyorum."

Milo'nun dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi bükülüyor. "Yeterince adil. Adı Helen. Az önceki soruma geri dönelim. Ana evden ne istiyorsunuz?"

"Her şeyi."

Kıkırdarak sandalyeye geri oturuyor ve tabağını lavaboya götürüyor. "Her şeye ihtiyacın yok. Biraz kıyafet, pijama ve diş fırçası düşünüyorum. Okul çantan. Yarın okula döneceksin."

"Ruthie üzüntüm geçene kadar evde kalabileceğimi söyledi."

Milo sırtını tezgâha yaslar ve kollarını kavuşturur. "Bay Ellington okula dönmeni istiyor. Rutinine geri dönmeni. Senin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyor."

Fletcher ne zaman benim için en iyisini bilmeye başladı? Ruthie ona ne zaman "*Sence Indie kırmızı elbiseyi mi yoksa sarı elbiseyi mi giymeli?*" diye sorsa başını sallar ve "*Nereden bileyim?*" derdi.

"Bay Ellington'la kalmalıyım. O üzgün. Ona çay yapabilirim. Kötü bir gün geçirdiğinde Ruthie ona çay yapardı. Ve sorardı, 'Bensiz nasıl hayatta kalırsın?'"

Milo'nun dudakları yukarı doğru yarım bir gülümsemeye dönüşür ve homurdanır gibi olur. "Ne dedi o?"

"'Sefilce' dedi." Omuz silktim. "Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Onunla ilgilendiğine eminim," diyor, masadan birasını alıp kalanını birkaç uzun yudumda boğazından aşağı boşaltarak. "Ama çay onu şu anda iyileştirmez. Yas tutmak için zamana ihtiyacı var. Yalnız kalmaya ihtiyacı var." Çöpe attığında şişe şingirdiyor.

Milo ile tartışmam. Fletcher'la kalmama izin vermeyecek.

Öğle yemeğinden sonra Milo "işleri hallederken" benim için televizyonu açıyor.

Saatler sonra, elinde bir çantayla, terli ve kirli bir şekilde geri döndü - içinde benim eşyalarım olan bir çanta.

"Unuttuğum bir şey olursa haber verin."

Çantaya bakmadım. Televizyonuna bakmakla meşgulüm. Hiç bu kadar çok programı arka arkaya izlememe izin verilmemişti.

Milo duş alıyor, bir siyah ızgara peynirli sandviç daha yapıyor ve bana kabarık bir battaniye ve yastık vermeden önce buruşuk bir çarşafı kanepeye sıkıştırıyor.

"İyi geceler, Indie." Bütün ışıkları kapatır.

Ruthie ben uyuyana kadar benimle kitap okudu. Koridordaki ışığı açık bırakır ve kapımı aralık tutardı. Korkunç rüyalar gördüğümde, beni rahatlatmak için hep yanımdaydı.

Ruthie gitti. Hikaye yok. Sadece tamamen karanlık.

Nefesimi tutabildiğim kadar tutuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve sonunda bir hıçkırık serbest kalıyor. Elimi hızla ağzıma bastırıyorum. Göğsümün içindeki her şey patlayacakmış gibi yanıyor.

"Indie?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve nefesimi tekrar tutmaya çalışıyorum.

"Hey, sorun ne?" Ben hıçkırıklarla sarsılırken Milo yanıma çömeliyor ve elini başımın yan tarafına bastırıyor.

Konuşamıyorum. Ruthie'yi çok özlüyorum. Korkuyorum. Ve sevilmediğimi hissediyorum.

Görünürde melek yok.

"Indie, bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem." "Korkuyorum."

"Neyin?"

"E-her şey."

Milo beni kollarına alıyor ve yatağına taşıyor. Sonra ben onun bedenine en sevdiği ağaca sarılmış bir koala ayısı gibi sarılırken o da üzerimizi battaniyelerle örtüyor. Milo'nun yanında kendimi güvende, biraz daha az korkmuş ve çok daha az yalnız hissediyorum.

ÜZÜNTÜDEN SARHOŞ

Ruthie öleli bir yıl olmuştur ve Fletcher iyi değildir. Çalışıyor, içiyor, puro içiyor ve uyuyor. Ve her şeye kızıyor.

"Acıktım," diyorum akşam sekizden hemen sonra guruldayan karnımı ovuştururken.

Şefimiz Micah geçtiğimiz hafta tatile çıktı. Ruthie, Micah izinli olduğunda, ona önceden hazırlanmış yemekler bırakmasına rağmen yeni tarifler denerdi. Buzdolabında yemekler var ama Fletcher ocağı ya da fırını kullanmama izin vermiyor. Micah sabah dönecek ama midem sabaha kadar bekleyebilir mi bilmiyorum.

"O zaman bir şeyler ye," diye mırıldanıyor Fletcher, bir yandan bardağındaki altın rengi sıvıyı döndürürken bir yandan da açık olmayan televizyona bakıyor. Diğer elinden bir puro sarkıyor. O uyuduktan sonra sigaraları kül tablalarına koyuyorum. Pauline burayı yakmamasını sağlamam gerektiğini söyledi.

"Bugün hiç meyve yemedim. Ruthie her zaman-"

"O burada değil, Indiana," diye gürliyor Fletcher'ın sesi. Birkaç saniye sonra, yüksek tavanda yankılanan bir öksürükle karışık uzun bir nefes veriyor. "Fıstık ezmesi ve jöle var. Jöle bir meyvedir. Kendine bir sandviç yapamıyorsan aç değilsindir. Ye hadi. Dişlerini fırçala. Ve yatağına git." Purosunu üflerken gözlerini kapatır.

Havada bir serinlik var, bu yüzden kollarımı ovuyorum. Ruthie öldüğünden beri Fletcher evi çok soğuk tutuyor. Sıcak günlerde eve giriyorum ve tenimdeki ter buz sarkıtlarına dönüşüyor. Sanırım o soğuk olduğu için ev de soğuk. Grinch gibi.

Kapı aralığında kıpırdamadan duruyorum, kalbimin susmasını diliyorum ama aldığım her nefeste göğsümde daha fazla çarpıyor. O

Ruthie hayattayken bana hiç böyle davranmamıştı.

"Fıstık ezmesini açamıyorum. Kapağı çok-"

Fletcher'ın gözleri açılır ve siyah görünür. "Eğer gözümün önünden kaybolmazsan, yardım et bana Indiana, önümüzdeki bir ay boyunca oturamayacağından emin olacağım. Beni duyuyor musun?"

"Emredersiniz efendim," diye fısıldıyorum, yavaşça ocak odasından çıkıp koşarak uzaklaşıyorum ama yukarı çıkmıyorum. Kapıdan koşarak çıkıyorum, sokaktan aşağı iniyorum ve sağa saparak ahıra doğru ilerliyorum.

Kapıyı açar açmaz karanlık ve sessizlikle karşılaşıyorum. "Milo?" Bağıriyorum, göğsümden çığlık ve hıçkırık arasında bir şey koptuğunu hissediyorum.

"N'aber Indie kız?" Indie girl dediğinde kulağa "indigo" gibi geliyor ki bu hoşuma gidiyor çünkü Ruthie benim indigo gözlerimi sevdiğini söylerdi.

Etrafımda dönüyorum. Milo terli alnını silerken botlarını eski bir çit direğine vuruyor. Ruthie'nin ölmeden önceki hali gibi yorgun görünüyor.

"Hasta mısın?" Ayaklarımı sürüyerek ona doğru gidiyorum, her adımım endişeyle ağırlaşıyor.

Kıkırdıyor, gökyüzünde alçalan güneş kirden lekelenmiş yüzüne vururken gözlerini kısarak bana bakıyor. "Uzun günlerden ve kısa gecelerden bıktım."

"Ölecek misin?"

Kirli gömleğini çıkarıp yüzünü silmek için kullanıyor. Nedenini bilmiyorum. Sadece karanlık çizgileri daha da yayıyor.

"Bugün olmaz. Neden?" Ağır adımlarla ahırın arka tarafına gidiyor, orada bir musluğa bağlı bir hortum var.

Sert su akışından her yöne toprak sıçrarken yolumdan çekiliyorum.

"Eğer ölürsen, kimsem olmayacak." Parmaklarımı birleştirdim ve bileklerimi büktüm.

Milo hortumdan uzun yudumlar içmeden önce kafasındaki suyu bir köpek gibi silkeliyor. Suyu kapattıktan sonra saçlarını yüzünden çeker.

"Annenle baban öldüğünde yanında kim vardı?"

diye sordum. Milo yavaşça göz kırpmıyor. "Fletcher ve Ruthie vardı."

Kaşlarımı çattım. "Ruthie öldü. Bay Ellington da bana kötü davranıyor. Kimsem yok. Ve akşam yemeği yemedim. Meyve yok. Sebze yok."

"Indie..." Bir eli kalçasında, uzun bir nefes üflüyor. Bana Fletcher'ı hatırlatıyor.

Milo'yu da kızdırıyorum. Çenem düşüyor ve onun kirli botlarına bakıyorum. "Beni yakaladın," diyor.

Öyle demek istemedi.

"Indiana?" Öne eğilmiş, ellerini dizlerine dayamış, saçlarından su damlıyor.

Ona bakıyorum. Uzun bir günün ardından bile tek kokladığım deri, kahve ve tarçın. Sanırım yeni mutluluğum böyle kokuyor. Bir erkeğin böyle kokması gerektiğine inanıyorum.

Milo gülümsüyor, dişleri bembeyaz. Teni çok bronz.

"Tamam mı?" "Ne kadar süre için?" diye fısıldıyorum.

Kara kaşları alnının ortasında birleşiyor. "İhtiyacın olduğu sürece."

"Sonsuza kadar mı?" Mavi gözlerine bakıyorum; onlar benim için güvenli bir yer. Dik durarak, uzun bacakları onu ahırın önüne doğru taşıyor.

"Her seferinde bir gün, Indie. Akşam yemeğiyle başlayalım." "Meyveye ihtiyacım var. İncir toplamaya gitmeliyiz."

Milo bana doğru dönüyor, vücudu çökmüş. Yorgun görünüyor. "Izgara peynir düşünüyordum."

"Onu yakacak mısın?"

"Başka bir yolu var mı?"

Kıkırdıyorum. "Ama cildim için meyveye ihtiyacım var." "Bunu sana Ruthie mi söyledi?"

Başımı salladım.

Başımın hemen üzerinden uzaklara bakarken yanakları havayla doluyor ve hepsini birden üflüyor. "İncir mi?"

Başka bir baş sallama.

"Yolu göster," diyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, Ruthie'nin zamanının çoğunu benimle geçirdiği bahçelere ve meyve ağaçlarına doğru ilerliyorum. Micah şimdi onlarla ilgileniyor ama Ruthie'nin yaptığı gibi bitkilerle konuşmuyor.

"Hangi incirleri istiyorsun?" Gömleksiz Milo ellerini kalçalarına dayamış, yüzünü gökyüzüne doğru eğerek sarkan meyveleri inceliyor.

"Büyük, koyu renkli, sarkık olanlar. Ve hafifçe sıktığınızda yumuşak olmalılar."

"Daha iyi bir fikrim var." Önümde çömeldi. "Omuzlarıma çık." "Beni bırakacak mısın?"

"Henüz bilmiyorum."

Omuzlarına tırmanıyorum ve o da dik dururken bacaklarımı tutuyor. "Mükemmel incirlerini al, Indie. Izgara peynirimizin üzerine koyacağız."

"Eww... hayır." Kıkırdıyorum.

MILO ODELL tanıdığım en ilginç insan. Elbette, bütün gün botlarının altında hayvan dışkısıyla dolaşıyor. Berbat bir aşçı (ama bunu ona söylemiyorum). Saçımı taramama yardım etme konusunda da berbat. Yine de kendimi evden çok onun ahırında buluyorum. Fletcher iş için uzakta olduğunda, Milo evin arkasındaki gölette onunla yüzmeme izin veriyor - can yeleği olmadan.

"Babana söylersen ikimizi de öldürür," diyor ben iskeleden serin suya atlamadan birkaç saniye önce.

Beni sıcak yaz havasına fırlatıyor ve büyük bir sıçramayla yere indiğimde gülüyor.

Göletin diğer tarafına koşuyoruz ve bulutsuz gökyüzüne bakarak uzun otların üzerine uzanıyoruz. Güneşin görünmez, ateşli alevleri bir ejderha gibi tenimizi yalıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve çiftlikte sadece Milo ve ben yaşıyormuşuz gibi davranıyorum.

Yatmadan önce beni at sırtında gezintiye çıkarır. Bazen kollarım belinde ve yanağımı sıcak sırtına bastırdığımda ahıra varmadan uykuya dalıyorum.

Ve... bana her gün incirli yanmış ızgara peynir yapıyor.

Milo, Ruthie değil ama onunla birlikteyken kendimi Ruthie'ymişim gibi hissediyorum. Sevildiğimi hissediyorum. Bu dünyaya uyum sağladığımı hissediyorum. Onunla uyumluyum.

Hayatımdaki tüm güzel şeylerde olduğu gibi... hiç beklemediğim bir anda sona eriyor.

"Yarın gidiyorsun. Faye bavullarını toplamana yardım etmek için birazdan burada olacak," diyor Fletcher telefonundan başını kaldırmadan. Pastırmasından bir ısırık alıyor ve yağlı parmaklarını yalamadan önce yavaşça çiğniyor.

Micah masaya bir tabak krep koyarken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Hepsi aynı büyüklükte. Altın sarısı kahverengi ve yaban mersini ile süslenmiş. Akçaağacın tatlı aroması bugün dikkatimi dağıtmıyor.

Hiç aç hissetmiyorum. Yapmadığım bir şey yüzünden reddedilmiş ve cezalandırılmış hissetmekle çok meşgulüm.

"Beni satıyor musun?"

Bu Fletcher'ın tüm dikkatini çeker. "Bakışlar öldürebilseydi" deyimini duymuştum ama sanırım ilk kez bizzat görüyorum.

"Hayır, Indiana. Okula gidiyorsun."

"Neden çantamı hazırlamam gerekiyor? Okul çantamı mı diyorsun?"

Kahvesinden bir yudum almadan önce başını sallıyor. "Orası özel bir okul. Orada kalacaksın. Tatillerde ve yazları eve geleceksin."

"Arkadaşlarım gidiyor mu?"

Fletcher kıkırdar ve başını sallar. "Hayır. Yeni arkadaşlar edineceksin." "Yeni bir okula gitmek istemiyorum."

"Bu sana bağlı değil."

"Neden değil?"

"Indiana..." bana çok içtiğinde attığı o sert bakışını atıyor, "...bu konuda beni zorlama. Görgü kurallarını ve otoriteye saygı duymayı öğrenmelisin. Şimdi 'Evet efendim' diyerek ve onsuz yaşayamayacağını düşündüğün kişisel eşyalarını toplayarak başla."

"Gitmek istemiyorum." Midemin derinliklerindeki bu his, Büyükanne Hill ve Faye bana Ruthie'nin öldüğünü söylediğinde hissettiğim acıya benziyor.

Fletcher öne doğru eğilip kahvesini döküyor ama beyaz masa örtüsüne sinen siyah sıvıya odaklanacak vaktim yok. Ve o da umursamıyor gibi görünüyor.

Şaplak!

Sessizlik. Oda tamamen sessiz. Sanki hayat durmuş gibi. Hareket yok. Ses yok.

Nefesim ciğerlerimi şişiriyor. Ve yanağıma vuran eli yanağımı yakarken tutuyorum. Başım dönüyor, başım dönüyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve elim yüzüme gidiyor. Hiç kimse bana vurmamıştı. Göz açıp kapayınca kadar, sıcak gözyaşları sert ve hızlı bir şekilde düşüyor.

"Evet, *efendim*," diyor.

Kulaklarımdaki çınlama sözlerini duymamı zorlaştırıyor. "Söyle, Indiana.

Senden duymak istediğim iki kelimeyi söyle."

"Evet... efendim."

"Karavan hazır, Fletch."

Milo.

Arkamı dönmek istemiyorum. Gözyaşlarımı görecektir. Başımın belada olduğunu anlayacak.

Fletcher kravatını düzeltiyor, ayağa kalkıyor ve bana bakarken büyük kemer tokasını ayarlıyor. "Git."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve çenemi olabildiğince sıkarak Milo'nun yanından koşarak geçiyorum.

"Indie..." Milo kolumu tutarken adımı söylüyor.

Yüzümü ve gözyaşlarımı saklamaya çalışarak başımı eğiyorum. "Bana bak," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümü acıtacak kadar sert atıyor.

"Milo, bırak gitsin. Toplanması gereken eşyaları var ve yola çıkmamız gerekiyor." Fletcher'ın botları ahşap zemine vurarak bize doğru yaklaşıyor.

Çenemi kaldırıyorum, elimi yanağıma bastırırken titrek bir nefes alıyorum.

Milo kaşlarını çatıyor, elimi yüzümden çekiyor. Bir sonraki nefeste onda bir şeyler değişiyor. Artık Ruthie öldüğünden beri benimle ilgilenen o güler yüzlü Milo değil.

"Odana git," diyor, çenesi sıkılmış bir halde.

Neden bu kadar kızgın görünüyor? Fletcher'ı üzdüğüm için bana kızgın mı? "Git," diyor keskin bir ses tonuyla.

Titreyerek dönüp merdivenlere doğru koşuyorum ama çıkamadan duruyorum.

"Eğer ona bir daha elini sürersen..." Milo diyor ki.

"Ne?" Fletcher gülüyor. Tıpkı onun gibi şeytani. "Ne yapacaksın? Dinle evlat, sana kimin sahip olduğunu unutma. Aldığın her nefesin benden bir hediye olduğunu unutma. Ben senin tanrınım. Tanrı'yı sorgulamıyorsun. Ona itaat et. Veren, alandır. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Fletcher'ın botları tekrar sert zemine vurmaya başlıyor, giderek yaklaşıyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden yatak odama koşuyorum.

Bir saatten az bir süre sonra Faye sahte tırnaklarını yatak odamın kapısına vuruyor.

"İçeri gel."

Kafasını içeri uzatıp gülümsüyor. Saçları Ruthie'nin çiftlik kapısından daire şeklindeki yola kadar olan uzun asfaltta bir aşağı bir yukarı koşarken yaptığı gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Micah kahvaltını yapmadığını söyledi. Ona şimdi acıkmış olabileceğini söyledim." Krep tabağını masamın üzerine koydu.

Prenses yatağımın kozasından peluş ayıma daha sıkı sarılırken ona kibar bir gülümseme bulmaya çalışıyorum. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Neden bana vurdu?

Faye yatağımı çevreleyen şeffaf perdelerden birini çekip kenara oturuyor ve çiçek kokusunu getiriyor. Boğazını temizliyor, yüzü buruşmuş. "Yüzüne ne oldu Indiana?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum ağlamadan. "Biri sana vurdu mu?"

Yine başımı sallıyorum. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Ruthie Fletcher'ı severdi. Ruthie'yi severdim. O iyi bir insandı. Bu yüzden Fletcher'da iyi bir şeyler olması gerektiğini biliyorum. Faye'in ona kızmasını istemiyorum. Ya ona bir şey söylerse ve o da Milo'ya bir şey söylediğinde yaptığı gibi ona kötü davranırsa?

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Değil mi?" Faye elini dizime koyuyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, yorganımın bir ipliğini çekiştirerek.

İç geçiriyor ama bana güvenmiyormuş gibi bakmaktan kurtulamıyor. "Hadi eşyalarını toplayalım."

"Gitmek istemiyorum."

Faye dizimi sıkıyor. "Muhtemelen korktuğunu biliyorum. Arkadaş edineceksin. Ve sen farkına bile varmadan şükran Günü gelmiş olacak. Ve sen burada ailenle birlikte olacaksın."

Hâlâ gitmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Faye toplanmama yardım ediyor. Büyükanne Hill'le görüntülü konuşmayı da içeren vedalaşmalarımızı yapıyoruz. O da sanki iyi olacakmışım gibi davranmaya çalışıyor. Yeni arkadaşlar edineceğim.

Micah bana yemek pişiriyor ve ben yalnız yiyorum. Sonra banyo yapıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Pencereme tüneyerek Fletcher'ın eve gelmesini bekliyorum. Gece yarısından biraz önce, farlar garaj yoluna giriyor. Gülümsüyorum, kapuşonlu bir tişört giyiyorum ve koltukta uyuyan Micah'nın yanından geçerek merdivenlerden iniyorum. Fletcher eve gelene kadar bana göz kulak olması buraya kadarmış.

Arka kapıda bekliyorum. Ön kapının açıldığını duyduğumda dişarı çıkmanın güvenli olduğunu anlıyorum. Fletcher'ın çikolata labradoru Mud için bir köpek kapısı var, daha az ses çıkardığı için sürünerek geçmeyi tercih ediyorum. Endişeli ayaklarım arka lambaların peşinden koşuyor, yola iniyor ve sağa dönüyor. Milo kamyonetinden iniyor ve ben de kendimi onun bedenine atıyorum, beni Fletcher'dan koruyan bir kalkan.

"Bağımsız kız..." Sanki geceleyin ona saldıran bir hayvanmışım gibi kısa bir an için kaskatı kesiliyor. "Ne yapıyorsun? Neredeyse gece yarısı oldu."

Konuşamıyorum. Konuşamıyorum. Okula gitmek istemememin gerçek nedeni boğazıma düğümlenmiş gibi görünüyor.

Bana sarılıyor ama karnım ağrıyor ve hâlâ titriyorum.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Eli birkaç saniyeliğine başımın üzerinde duruyor, sıcak bedeninden sıyrılıp ona baktığımda parmak uçları yanağıma değiyor. Bu sabahki kızgın ifadesi geri döndü. "Okulda kimse sana vurmayacak."

"Gitmek istemiyorum."

Milo bana Ruthie'nin bana öleceğini söylemeden önce yaptığına benzer hüznü bir gülümseme yapıyor. O gülümsemeden nefret ediyorum. Jolene'den nefret ettiğim gibi. Ve Fletcher'dan.

Onu ahıra kadar takip ettim. "Seni bırakmak istemiyorum."

"Oluyor Indie ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Milo botlarını tekmeliyor ve ışıkları yakmadan önce birkaç kez birbirine vuruyor. Anahtarları ağır bir tıngırtıyla tezgâha çarpıyor. Şapkasını kancaya astıktan sonra bana döndü.

Milo bir elini saçlarında gezdiriyor, gözleri kısılmış. "Sana sonsuza dek sahip olacağımı söylemiştin."

Başını eğerek sert bir iç çeker. Başını tekrar kaldırdığında saçlarını kulaklarının arkasına doğru kıvrıyor. "Her seferinde bir gün dedim. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Tatillerde görüşürüz, gelecek yaz da dönersin. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Telefonum yok." Fletcher ve Ruthie hiçbir zaman bir telefonum, bilgisayarım ya da iPad'im olmasını istemediler.

Kitaplar.

Bana bir sürü kitap verdiler.

Milo kaşlarını çatıyor ve ellerini arka ceplerine sokuyor. "Okulda bir yerlerde telefona ya da bilgisayara erişimin olacak. Bana bir e-posta gönderebilir ya da bir kalem ve bir parça kağıtla gerçek bir mektup yazabilirsin. Pul için sana para veririm."

Başımı sallıyorum, kendime sarılıyorum ve tırnaklarım kollarımda gezinirken aramızdaki zemine bakıyorum. Sözleri beni daha iyi hissettirmiyor. Bu berbat hissi ortadan kaldıracabilecek tek şey, birinin bana

gitmek zorunda değilsin. Milo'dan ayrılmak zorunda kalmayacaksam Fletcher bana her gün vurabilir.

"Ben de seni özleyeceğim Indie kızım."

Ona ve yarım sırtışına bakıyorum. "Öyle mi?"

Omuzlarını kaldırır. "Tabii ki. Başka kimse benim yemeklerimi sevmiyor."

Kıkırdıyorum ve bu, kaşınan parmaklarımı ve sert kollarımı rahatlatıyor. Biraz rahatlayarak yanlarıma düşüyorlar.

"Geç oldu. Sabah erkenden çıkarsın. Seni eve kadar geçireyim."

"Tamam," diyorum ama içimden gelerek söylemiyorum. Şu anda hiçbir şey yolunda değil. Ayaklarım çakıl taşlarını kaldırıma doğru sürüklüyor. Gecenin havası yoğun bir dumanla kaplı. Diğer ahırlardan birinde yaşayan işçiler arka tarafta büyük bir ateşin etrafında saatlerce oturuyorlar. Marşmelov kızarttıklarını duymuştum ama hiç o kadar geç saate kadar kalmama izin verilmemişti. Ve Ruthie her zaman onların konuşmalarını dinlememe gerek olmadığını söylerdi. Genç kulaklar için değillerdi.

Milo arkasına uzanıp elimi tutuyor ve beni kendisine yetişmem için çekerken elimi hafifçe sıkıyor. "Bu kadar çok arkadaş edindikten sonra eve dönmek istemeyeceksin. Diyeceksin ki, 'Milo, kim?' Tırnaklarımın altında kir ve ahırda bir yatak olan kiralık bir yardımcıdan başka bir şey olmayacağım."

Elimi Milo'nun elinde hissetmek hoşuma gidiyor. Güvenli.

Baktım.

Bıraktığında nasıl hissedeceğimden korkuyorum. Sonra bırakıyor... bırakıyor

Git

"Al." Ön cebinden bana para uzattı.

Saymadım ama sanırım içindeki her şey bu kadardı. "Pul al. Şeker al. Beni unutma." Göz kırıyor.

Milo Odell'i seviyorum. Belki bir gün onunla evlenirim. Ama söylemek için bekleyeceğim.

ona geleceğimizle ilgili düşüncelerimi anlattım.

Verandanın yanındaki ateş böceklerinin dikkatimi ağlamaktan uzaklaştırmasına izin vererek parayı cebime atıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana sarılacak mısın?"

Kendimi onun kollarına atmadan hemen önce sırtıyorum ve tüm gücümle beline sarılıyorum. "Hoşça kal Milo."

"Hoşça kal, Indie kızı."

AHIRDA HAREKETLİ İŞLER

FLETCHER ELLINGTON sonraki yıllarda tam anlamıyla alkolizmin içine dalar. Tatillerde ve yazları eve gitmemin tek nedeni Milo. Belki Faye ve Büyükanne Hill de ama çoğunlukla Milo.

Bana meşhur yanık ızgara peynirini yapıyor ve yaz başında kiraz, yaz sonunda incir ekliyoruz. Bana at eyerlemeyi ve tavuk kümeslerinden yumurta toplamayı öğretiyor. Hatta bana ip atlamayı bile öğretmeye çalışıyor, çabuk öğrenemediğim tek şeyi buluyor.

"Buzağıya zarar vermek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Milo başını sallar ve kıkırdar.

O hala kahve, tarçın ve deri, yani mutluluk. Ve bir erkeğin timsali. Genç kalbim Milo Odell'e o kadar bağlı ki birlikte olmadığımızda atmayı bırakıyor gibi hissediyorum.

Fletcher yaz boyunca Milo'yu neredeyse her saat meşgul ediyor ama yine de Fletcher şehir dışındayken gölette yarışmak ve uzun çimenlerden gökyüzüne bakmak için zaman bulmayı başarıyoruz. Kendimi ona biraz daha yaklaşıırken buluyorum, söylediği her kelimeden büyüleniyorum. Bana attığı her bakıştan.

Milo ile birlikte olamadığım ya da onu atının üzerinde uzaktan izleyemediğim zamanlarda, Micah'nın bahçelere ve arı kovanlarına bakmasına yardım ediyorum ve Ruthie'nin yaptığı gibi bitkilerle konuşuyorum. Burası benim en sevdiğim ikinci yer. Kuşlar öter. Kapılar uzaktan gıcırıyor. Ve hep Milo'nun gelmesini umuyorum. Gözlerimi dört açıp bana doğru ilerleyen çizmelerinin altındaki tozun kabarmasını izliyorum. Ama genellikle o değildir. Düğümlenmiş bir ipin cızırtısını ya da bir koşum takımının gıcırtısını duyduğumda genellikle o değildir.

Yine de kalbim hep o olmasını umuyor. Her küçük bakışını, bir sırtısını, bir göz kırpışını, şapkasını eğişini ya da en sevdiğimi özlüyorum.

Gülümsüyor çünkü Fletcher onu izliyor. Sanırım ben onun zayıf noktasıyım, en sert ifadesinde bile küçük bir çatlak var.

YILLAR hayatımın sayfalarını çevirirken, kendimi yetiştirmeyi öğreniyorum. Arkadaşlar ediniyorum. Ve Fletcher'dan nefret etmeyerek Ruthie'yi elimden geldiğince onurlandırıyorum. Bu hiç kolay değil. Faye, kendisinin ve Büyükanne Hill'in ona Ruthie'yi çok fazla hatırlattığını söylüyor, bu da onu kızdırıyor. Bu yüzden ben evdeyken pek sık ziyaretime gelmiyorlar.

Sanırım ben de ona Ruthie'yi hatırlatıyorum. O öldükten sonra beni neden satmadığından emin değilim.

Milo için İsa'ya ve dindar babasına şükretmediğim tek bir gün bile yok, özellikle de bugün Fletcher'ın unuttuğu on dördüncü doğum günüm olduğu için. Kapıdan fırlıyorum, bunaltıcı Temmuz akşamında ahıra doğru hızla ilerliyorum, Milo'nun hatırlaması ve belki de beni bekleyen bir pastası olması için dua ediyorum.

"Milo?" Yaşam alanının kapısını açarak sesleniyorum, nefes nefese kalıyorum.

Kimse cevap vermiyor.

Tuvalette de değil ama kamyoneti dışarıda park halinde. Belki de atıyla gezintiye çıkmıştır. Ahırın saman, alet, takım ve Milo'nun atı Ranger'ı saklamak için kullanılan arka tarafına doğru yürüyorum, beyaz alacalı güzel bir doru at.

Ahırın yanından sürünerek geçerken bir şey duyuyorum, nefes alıp veriyor. Milo gübre kürekliyor ya da saman balyalarını taşıyor olmalı. Tatlı kokular durgun havayı dolduruyor. Fletcher'ın "boktan" işleri yapması için başka adamları var ama Milo ahırında başka kimseyi sevmiyor.

Ancak, onun yaptığı bu değil.

Yaptığı şey *hiç de* bu değil. Milo başka bir şey yapıyor. Ve bunu tek başına yapmıyor. Milo'nun sırtındaki gergin kaslar engebeli bir arazi oluştururken, aynı derecede sıkı kalça kasları esneyip kasılıyor.

Vay anasını...

Elleri iki uzun bacağı kavrayıp kalçalarının iki yanında tutarken, kalçaları duvara bastırıldığı çıplak kadın bedenine doğru sallanıyor.

Seks.

Milo Odell seks yapıyor.

Arkamı dönmeliyim, ama yapamam.

Tamamen kızlardan oluşan okulum oldukça korunaklı ve katı. Olgun içerikli filmleri izleyemiyorum ve internet aramalarım izleniyor. Hala bir akıllı telefonum yok (çünkü Fletcher bir pislik) ya da okul ve kütüphane dışında internete erişimim yok. Ama kitaplar okudum - seks hakkında çok açıklayıcı kitaplar.

Tanrı halk kütüphanelerini korusun.

Yine de halk kütüphanesindeki hiçbir şey beni buna yeterince hazırlayamazdı. Zamanın kendisi kadar eski olan "bir resim bin kelimeye bedeldir" sözü, Milo'yu seks yaparken izlerken hiç bu kadar doğru olmamıştı.

İyi seks. Ya da ben öyle sanıyorum. Milo zevk alıyormuş gibi küçük homurdanma sesleri çıkarıyor. Kadının tırnakları Milo'nun sırtına batıyor ve kadın o kadar çok "oh tanrım" diyor ki sayısını unutuyorum.

Tanrım, gerçekten.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve nefes alışım hızlanıyor. Bugün on dört yaşındayım, resmi bir ergen olarak ikinci yılıma başlıyorum. Ahıra kek yemeye geldim ama Milo'ya bana kahve fincanı keki yapıp yapamayacağını sormak için artık uygun bir zaman gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, önümdeki manzara daha iyi bir hediye.

Milo'yu seks yaparken izlemek istiyor muyum? Bu şimdiye kadar aklıma gelen bir soru değildi. Ama aslında onu izlerken, cevap sessizce aklıma geliyor.

Evet.

Milo'yu seks yaparken izlemek istiyorum. Milo'yu seks yaparken izlemek hoşuma gidiyor. Bu beni sapık mı yapar? Bu doğru kelime mi?

Merak etmeyi tercih ederim.

Milo ve bu kadın bana birkaç şey öğretiyorlar. Ve ben de özenle zihinsel notlar alıyorum. Milo ile seks yapan ben olmak ister miydim? Yani... biraz. Hazır olduğumda. Ama bugünün o gün olduğunu sanmıyorum.

Kadın onun adını bağılıyor ve bu beni ürkütüyor. Elim ağzıma doğru uçuyor, çığlığını bastırmak için. Daha önce hiç duymadığım alçak bir hırıltı çıkarıyor. Sonra elini kadının başının yanındaki duvara bastırıp onu ayağa kaldırmadan önce üç kez F-kelimesini söylüyor.

Oha...

Buna tanık olduğuma inanamıyorum.

Kadın kıkırdıyor, sonra adam biraz nefes nefese kıkırdıyor. Milo'nun sesi, Fletcher'ın Ruthie'ye yatakta kahvaltı götürdükten sonra çıkardığı mutlu ses gibi mutlu çıkıyor. Bir gün ben de böyle bir mutluluk istiyorum.

İkisi de farkına varmadan geriye doğru hesaplanmış adımlar atıyorum.

Gözlemliyorum.

"Yatağına girmeme izin versen ölür müsün?" diye sorar.

"Olmaz. Indie her zaman gelir."

"Indie. Kim çocuğuna Indie adını verir ki?" Kaşlarımı çatıyorum, elimle bir sineğe vuruyorum.

"Onun adı Indiana. Indie Ellington. Harika bir isim."

Yine, Milo F-kelimesini kullanıyor. Ara sıra kullanan arkadaşlarım var ama Milo'nun kullandığı kadar gelişigüzel değil. Adımla ilgili "fantastik" kelimesinden önce söylemesi hoşuma gidiyor.

"Bu kız berbat olacak. Annesi yok. Onun varlığını görmezden gelen bir baba. Ve yatılı okula gidecek."

"Bana sahip," diyor Milo. "Ve iyi bir eğitim alıyor."

"Sen mi?" Onlar giysileriyle hışırta sesleri çıkarırken kadın gülüyor. "Onunla akraba değilsiniz, bu da ondan mümkün olduğunca uzak durmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Neden?"

Pantolonunun fermuarını duyuyorum.

"Çünkü dedikodular başlayabilir. Genç ama o kadar da genç değil. Uzun bacaklı güzel bir sarışın; göğüsleri gelişmeye başladı ve babasının Tanrı'dan daha çok parası var. Eğer ona karşı gelersen, sırf Indie'ye baktığın için seni kardeşinle birlikte hapse atar."

"Ciddi olamazsınız. Ehliyetim olduğundan beri onu okula ben götürüyorum. Bayan Ellington bana güvenirdi. Fletch bana kendi ailesinden daha çok güveniyor. Ve garanti ederim ki Indie de beni böyle düşünüyor... bir kardeş gibi."

"Sadece söylüyorum... kendine dikkat et, Milo."

"Dinle, gitmen gerek. Bugün onun doğum günü ve içimden bir ses Fletch'ın hiçbir şeyden haberi olmadığını söylüyor. Onun için bir şeyler yapmalıyım."

Bu kalbimi kabarttı. *Hatırladı.*

"Kaç yaşında?" diye sorar kadın. "On dört."

"Flaş haber, Milo... Bekaretimi on beş yaşındayken kaybettim." "Ne demek istiyorsun?"

"Hormonlar... Uğraşması gereken çok fazla hormon olacak. Erkekler fark edecek. Ve Bay Ellington onun varlığından habersizken, birinin onun başının belaya girmemesini sağlaması gerekiyor. Bilirsiniz... baba figürü olmayan genç kız. Baba sorunları. Bum! Hamile çünkü onu önemsiyormuş gibi yapan ilk adama her şeyini veriyor."

Altımdaki tahta gıcırdayınca irkiliyorum. O kadar aptal olduğumu mu sanıyor? Onun on beş yaşında bir fahişe olması benim o kadar çaresiz olduğum anlamına gelmez.

Milo ve kadın birkaç saniye sessiz kaldılar. Nefes bile almıyorum. Eğer beni yakalasaydı, çok utanırdım.

"Anlaşıldı," diyor Milo sonunda. "Ve kızların gittiği bir okulda hamile kalması zor olacak. Şimdi... devam edin."

Dudakların şapırtısını ve küçük bir zevk mırıltısını duyuyorum. Ona veda öpücüğü veriyor. Dönüp eve doğru koşuyorum. Artık bir kupa kek için havamda değilim.

ÇALINAN HAYALLER

"INDIANA, nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Merdivenlerden koşarak indiğimde Fletcher puro kokusunun beni boğduğunu söylüyor.

"Dışarı." Dudak parlaticımı çantama sokuyorum.

Son senemden önceki yaz - buradan temelli gitmeme bir yıldan az bir süre kaldı.

"Onu giymiyorsun, giymiyorsun." Kısa kot eteğime ve bluzuma bakıyor.

"Beni yedi yıl boyunca görmezden geldin ve şimdi yetişkin olmama aylar, üniversiteye gitmeme bir yıl kala birdenbire benimle ilgilenmeye mi başladın?" Tırnaklarımı tırabzana geçirerek gözlerimi deviriyorum.

Milo köşeyi dönüyor, bir elinde bir bardak sert içki tutarken diğer eli ön cebine giriyor. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bana bakıyor... farklı bir şekilde.

Birlikte içiyorlar. Fletcher ve Milo iş konuşarak ve pahalı viskiler içerek çok zaman geçiriyorlar.

Arka planda, mutfakta tencere ve tavalar tıngırıyor. Micah'nın pişirdiği lezzetli bir şeyle kaynayan otların aroması beni kötü puro dumanından kurtarıyor. Ne yazık ki akşam yemeği için burada olmayacağım. Bu Fletcher'la vakit geçirmemi gerektirecek.

Bakışlarım mutfağın çevresinden tekrar Milo'ya kayıyor.

Milo Odell'e hâlâ fena halde aşık olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Mastürbasyon yaparken onu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ve yemin ederim bana *farklı* bakıyor.

Yıllar onu sadece daha seksi yapmış. Sakalları daha kalın ama hala sık kesilmiş. Gözünün yanındaki gibi daha fazla yara izi. Daha geniş omuzları

yoğun kaslar. O... tamamen erkek.

"Git üstünü değiştir yoksa telefonunu elinden alırım," diye uyarıyor Fletcher. Milo'nun önünde bana çocukmuşum gibi davranmasından nefret ediyorum.

"Ciddi misin sen? Gerçekten kıyafetlerimi değiştirmenin onları bütün gece üzerimde tutma şansımı artıracağını mı düşünüyorsun?"

"Indiana..." Fletcher homurdanıyor, gözleri kısılmış.

Elimde değil. Dürtmek ve kışkırtmak zorundayım. Kışkırtmak zorundayım.

Aptal Milo sırtıtmaya cüret ediyor ve bakışlarımı ona çevirdiğimde bunu gizlemek için dudaklarını hızla birbirine doluyor. Kendimi Fletcher'ın bir milyon dolara satın aldığı bir mülk parçası gibi değil de biraz bağımsız hissetmemin tek yolu bu.

"Peki, *efendim*..." Sıfır samimiyetle söylüyorum. "Bir frak giyeceğim, böylece sevgilim beni almadan önce inekleri sağabilir ve tavuklardan yumurta toplayabilirim. Bu seni mutlu eder mi?" Ayaklarımı yere vurarak merdivenleri çıktım. Kıyafetlerimi değiştirip kot pantolon ve kolsuz bir tişörtle yetindikten sonra, kıyafet seçimimle ilgili yeni bir azar işitmeden önce evden gizlice çıkmayı umarak parmak uçlarımla merdivenlerden geri iniyorum.

Fletcher Milo'ya, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," der.

Parmak uçlarımla arka kapıya doğru gitmeye devam ediyorum ama nedense Fletcher'ın ses tonu merakımı uyandırıyor.

"O da ne?" Milo soruyor.

"Jolene üniversiteden mezun olduğunda, onunla evlenmeni istiyorum."

Ne oluyor lan?

Boynumu ters yöne çeviriyorum. Öyle demedi. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Kelimeler kafamın içinde dönüyor. Baş döndürücü. Gerçek dışı. Halüsinasyon görmek böyle bir şey mi?

Milo birkaç kez öksürür. "Affedersiniz?"

"Dinle Milo. Benim için çok şey yaptın, özellikle de Ruthie'yi kaybettiğimden beri. Ama benim de senin için çok şey yaptığımı biliyoruz.

Bazıları hayatını defalarca kurtardığımı söyleyebilir. Jolene çok güzel bir kız. Ona sahip olduğun için şanslısın." "Fletch... kendini duyuyor musun?

Hangi yılda olduğumuzu biliyor musun? Biliyor musun? Hangi ülkede yaşadığınızı biliyor musun? Yeğenin evliliğini ayarlayamazsın." Milo yine kıkırdar.

Tabii ki kıkırdıyor. Bu çok saçma.

"Greg'e, ona bir şey olursa Jolene'le ilgileneceğime dair söz verdim."

"Fletch, kız kardeşin hayatta. Kızına bakabilir. Para kesinlikle bir sorun

değil. Jolene de yetişkin bir kadın. Ona ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Ona bakacak kimse yok, hele bir koca hiç yok."

"Hepsi onun olacak Milo. Kız kardeşim ve ben öldüğümüzde, bunların hepsi Jolene'e ait olacak. Her şeyi tek başına yürütemez. Bazen hayattaki en iyi kararlar mantıklı olanlardır. Lanet olası kalplerimizin dünyayı yönetmesine izin verdiğimizde, her şey cehenneme döner."

"Ruthie ile evlendin çünkü onu seviyordun. Dürüstçe pişman olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet," diyor Fletcher ve kalbim içi boş bir hiçlik parçasına dönüşüyor.

Bunu neden söylesin ki? Onu seviyordu. Bunu her gün gördüm.

"Bak şimdi neredeyim? Uyuyamıyorum. Kendimi mezara kadar içmek istiyorum. Bu evde yaşamaya katlanamıyorum çünkü o her yerde. Bir de Indiana var."

Ben mi? Bir de ben mi varım? Ne olmuş bana?

"Evet, Indie var," diyor Milo. "Sen ve kız kardeşin gittiğinizde Jolene'in kalacağını söylemiştin. Ama bu doğru değil. Senin de bir kızın var."

"Hayır. Ruthie bir çocuk istedi, ben de ona bir çocuk aldım. Indie, Jolene gibi bir aile değil."

"Fletch-"

Milo'nun sözünü keser. "Greg bana her şeyin Jolene'e gideceğine dair söz verirdi. Pauline de başka türlüünü kabul etmez."

"Ve Pauline kızının aşk için değil de iş için evlenmesini sorun etmiyor mu?"

"Pauline için sorun yok. Jolene için sorun yok."

Hayır. Hayır. Hayır. Bu doğru olamaz. Jolene buradan nefret ediyor. Parayı seviyor ama o bir çiftçi değil. Hiç ata binmedi. Tırnaklarına toprak bulaşırsa kendini kaybeder. Milo'nun onu ahırda becermesine izin verecek bir kadın değil.

Elim, Fletcher'ın babasının at üzerindeki siyah-beyaz fotoğrafının yanındaki duvara dayanıyor.

"Fletch..."

"Dinle Milo. Bu aileye borçlusun. Sana karşı bu kadar hıyar olmaktan nefret ediyorum ama gerçek şu ki... bana borçlusun. Ve bir gün gösteriyi sen yöneteceksin. Bir ortağa ihtiyacın var. Çocuklarını doğuracak bir eşe. Jolene'in mülkiyeti tehdit edecek biriyle evlenmesi riskini göze alamam... ailemin dört nesil boyunca inşa ettiği mirası."

Milo, Fletcher'ın saçmalıklarını yüzüne vurarak, "Ben kan değilim," diyor.

"Ailenin öldüğü gün benim kanımdan oldun. Benim sorumluluğum" diyor Fletcher.

Bu ne anlama geliyor?

"Senden yarın onunla evlenmeni istemiyorum. Ona kur yapmanı da istemiyorum. Şimdilik istediğin kişiyle yatabilirsin, ama kimseyi hamile bırakma ve zamanı geldiğinde hizaya gelmeye hazır ol. Tamam mı?"

Hayır de Milo. Bu iyi değil.

Milo'nun bir şey söylediğini duymuyorum. "İşte benim oğlum," diyor Fletcher.

Milo başını salladı mı? Bunu kabul etti mi? Hayır. Başımı sallıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde kaçıyorum. Bu gerçek değil. Fletcher Ellington için bile akıl almaz bir şey.

İşçilerin ahırlarının arkasında yaktıkları ateşten sızan dumanların arasından, ellerimi küçük böcek bulutlarına doğru savurarak uzun araba yolunun sonuna doğru koşuyorum. Hallie'yle birlikte Camden'in kırmızı Mustang'inin arka koltuğuna atlayıp, dışarı çıkmak isteyen safrayı yutuyorum. Fletcher'ın sözlerinin ve Milo'nun onayının mide bulandırıcı gerçekliğini.

Roman ön yolcu koltuğundan bana bakıyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum, nefesim daralıyor. "Olacağım."

DÖRT SAAT SONRA, ilk kez fevkalade sarhoşum ve fena halde hastayım. Alkol aşağı inerken olduğu gibi yukarı çıkarken de aynı etkiyi yapmıyor. Midemdeki her kas ağrıyor ve boğazım acıyor.

Camden banyoya girip yanağımdaki kusmuğu silmem için bana bir bez uzatırken Hallie, "Şey... dışarıda siyah bir kamyon var," diyor.

"Babam mı?" Karnıma sarılıyorum ve emin olmadığım bacaklarımın üzerinde pencereye doğru hafifçe sallanıyorum. "Konumumu kapatmalıydım."

Camden'in ailesi gece için gittiler. Kimsenin nerede olduğumu bilmesine gerek yoktu, özellikle de beni çalan herifin.

Ama bu Fletcher'ın siyah kamyoneti değil; Milo'nun. Kovboy şapkası yüzünü siper ederek yağmurda ilerliyor.

Roman kapıyı açmak için çabalıyor, şüphesiz kendisinin de başının belada olduğundan endişeleniyor. Milo onu geçip doğruca bana geliyor.

"Jolene'le evlendiğin için tam bir ödleksin," diye geveliyorum. Jolene'in bu dünyadaki aptal varlığını unutana kadar içmeliydim.

Milo durur, gözleri birkaç saniyeliğine kısılr. "Ne kadar içtin?"

Gölüyorum, birkaç adım geriye doğru tökezliyorum. "Yeterli değil. Yeterince değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hallie biraz gülerek soruyor. "Jolene evleniyor mu?"

Milo beni kollarının arasına aldı. "O sarhoş. Onu dinleme." Beni kamyonetine taşıdı ve ön koltuğa oturtup kemerimi bağıladı. Yağmur ikimizi de ıslatıyor.

Konuşmaya başladım ama kapımı kapattı. O sürücü koltuğuna oturduğunda ben dışarıdaydım.

Hatırladığım bir sonraki şey, tekrar acil kusma ihtiyacıyla uyandığım ama yatağımda olmadığım. Midemdeki zehir kaslarımın kasılmasına ve içindekilerin boğazıma kaçmasına neden olduğunda nerede olduğumdan emin değilim. "Yardım edin..." Karanlıkta ayaklarımı sürüyerek vıraklıyorum.

"Tut... sadece tut..." Milo bir kolunu belime dolayarak beni tuvalete götürdüğünü söylüyor.

Kıçımın üzerine düşmeden önce iki kez kusuyorum. Milo çürük kokulu sıvıyı tuvalete döküyor, oturağı kapatıyor ve üzerine oturuyor. Kıvrılmış bedenim ayaklarının dibindeki sıcak ahşap zemine yığılıyor.

"Kulak misafirliği hakkında sana ne söylemiştim?" diye sorar.

Gizlice dinlemekle ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Şu anda hatırladığım tek şey, Jolene'le evlenmeyi sessizce kabul ettiğinde kalbimin nasıl paramparça olduğudur.

"O sadece ailesi için en iyi olanı yapıyor."

Bir kahkaha homurdanıyorum, fokurdayan mideme sarılıyorum. Ağzımın tadı eşek gibi. "Arkadaşlarımın da aileleri için en iyisini yapan ebeveynleri var, ama onlar *evlilik ayarlamıyorlar*. Ve bu nedenle, bir milyon dolara çocuk satın almıyorlar. Aman Tanrım..." İnledim. "Benim onun malı olduğumu düşünüyor ama Jolene gibi iyi bir mal değil." Bakışlarım Milo'ya kayıyor. Fazla bir şey göremiyorum, sadece lavabonun yanındaki gece lambasının gözlerindeki küçük yansımasını görebiliyorum.

Anında gözyaşı.

Alt dudağım titriyor. "Benim onun malı olduğumu düşünüyor... gerçek ailesi olmadığımı." Bu yeni bir şey değil. Bunu biliyordum. Alkol geçmişimin en kötü yanlarını ortaya çıkarıp yeni bir bilgi gibi sunmanın bir yolunu bulmuş olmalı.

"Kimsenin malı değilsin." Milo ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Dizlerimin bağı çözülüyor, beni bir kez daha yatağına taşıyor ve çarşafın altına sokuyor. Milo'nun yatağında uyumayalı uzun zaman olmuştu. Rahatlamak için ona gitmeyi ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum. Bir anda oldu.

Titrek bir nefes alıyorum. *Deri, kahve, tarçın ...*

"İstedğin kişiyle evlenmekte özgürsün. Jolene'den *milyon* kere daha şanslısın. Şimdi uyu ve rahatla," diyor. "Duyduklarını unut. Kötü bir fikirle kötü bir gece geçirdi. Bunların hiçbirinin meyve vereceğini sanmıyorum."

Yalancı. Biliyor... İkimiz de Fletcher'ın istediğini aldığını biliyoruz. Ve Milo'nun güzel kafasının üzerinde kocaman bir şey tutuyor.

"Uyu, Indie kız."

Indigo ...

Üzerime fazladan bir battaniye örtüyor ve başka bir battaniyeyi kanepeye götürüp geceyi orada geçiriyor. Milo'nun benimle birlikte bu yatakta uyuduğu günler sona erdi.

Korkarım birçok şey sona erdi.

MILO'M

Fletcher'a böyle bir pislik olduğu için kızgınım.

Milo'ya kızgınım... şey, emin değilim, ama ona kızgınım.

Bu yaz yeni takıntım haline geldi. Her gece Milo'nun Jolene'le evlendiği kabuslar görüyorum. Milo Jolene'i öpüyor. Milo Jolene ile seks yapıyor. Geceleri gözlerimi kapatmaktan nefret ediyorum çünkü durduramıyorum.

Bu haftalarca devam eder. Fletcher ve Milo, Jolene'in çeyizi yokmuş gibi işlerine devam ediyorlar. Ve ne zaman aynı rüyayı görsem, kendimi keyifsiz hissederek uyanıyorum. Terli. Nefes nefese. Ve... utanıyorum. Fletcher korkunç bir insan olduğu için değil. Hayır. Milo'yla evlenmek istediğim için utanıyorum. Jolene muhtemelen bakire değildir. Ben bakireyim. Çeyizler bakirelerle gitmiyor mu?

"Gölette tek başına yüzmemen gerekiyor." Milo beni gölete girerken yakalıyor, parmak uçlarım dizlerimi geçtikten sonra suyun yüzeyini sıyrıyor.

"Yakında on sekiz olacağım, sekiz değil." Gözlerimi deviriyorum.

"Sekiz yaşındayken pembe midillili bir tek parça giyyordun."

Omzumun üzerinden Milo'ya bakıyorum, onu süzüyorum. Bikinime mi gönderme yapıyor? Rüzgâr hızlanıyor ve açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor. Ya da belki Milo'nun bana bakışı yüzünden.

Söylemek istediğimi söylemek yerine sırtıyorum. *Evet Milo, artık memelerim var. Beğendin mi? Evet Milo, şu anda kıcımın yarısından fazlası açıkta. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?*

"Eğer yapmamam gereken bir şey yaptığımı düşünüyorsanız, gelip beni almanız ve odama götürmeniz gerekecek. Seninle kavga etmeyeceğim." Sırıtarak

kendim. "O kadar da değil."

"Bugünkü ses tonun da ne?"

"Tone?" İleriye doğru dalıp daha derin sulara doğru yüzerek soruyorum. Göletin ortasına ulaştığımda, yüzümü kıyıya dönüyorum ve Milo kot pantolonu, düğmeleri, kovboy şapkası ve botlarıyla iskelenin kenarında oturuyor, bacaklarını salladığında neredeyse suyun yüzeyini sıyrıyor.

"Fletcher'la konuşurken kullandığınız ton bu," diyor.

"Senden *o kadar da* nefret etmiyorum Milo." Elimde olmadan onunla flört ediyorum, bir yandan da yavaş ve geniş kulaçlar atıyorum.

"O kadar mı? Yani benden nefret ettiğini mi söylüyorsun? Ben ne yaptım ki?"

Kollarım suyu yararak ona doğru hafif kulaçlar atıyor. "Gelecek yaz Jolene'le evleniyorsun. Fletcher'ın Pauline'le konuştuğunu duydum. Düğününü Jolene'in üniversite mezuniyetinden hemen sonra yapmayı planlıyorlarmış. Bunu biliyor muydun?"

Çenesi tereddütlü bir şekilde başını sallıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. "Evet.

Farkındayım."

"Tanrım... onun kölesi olmuşsun. Bunca yıl sana baktım ve kimsenin bulaşmaya cesaret edemeyeceği güçlü, yetenekli bir adam olduğunu düşündüm. Ama sen sadece bir piyonmuşsun. Senin üzerinde her ne etkisi varsa çok büyük olmalı." Sarkan bacaklarının hemen altında duruyorum.

"Ya Jolene'le evlenmeyi kabul edersem? Ya bu beni finansal olarak akıllı yapıyorsa? Ya diğer herkes lanet bir piyonsa ve kazanan ben olacaksam? Jolene'in nesi var?"

"O da onlardan biri."

"Belki ben de onlardan biriyim."

"Sen değilsin. Sen de benim gibisin."

Kıkırdıyor, başını sallıyor ve gölete bakıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kimse senin gibi değil, Indiana. Sen kendi ligindesin."

"Hangi lig bu?"

Milo bakışlarını bana çeviriyor. "Kendine zarar veriyorsun. Kimsenin sana ne yapacağını, kiminle evleneceğini ya da nasıl düşüneceğini söylemesine izin vermeden önce burayı yakıp yıkarsın."

Yavaşça sırtarak yüzüme doğru ilerliyor. Haksız değil ama içimden bir ses bunun bir iltifat olmadığını söylüyor.

"Jolene üniversiteden mezun oluyor. Sen evleniyorsun. Tüm gözler ikinizin üzerinde olacak. Sana teşekkür etmeliyim. Mezun olup defolup gidebilirim.

"Kimse gittiğimi fark etmeden buradan gideceğim." İskelenin direğini tekmeliyorum ve sırtüstü yüzüyorum. "Özgür. Ben ... özgür olacağım."

"Gittiğini fark edeceğim."

Başımı kaldırdım, kulaklarım suyun içindeyken onu duyduğumdan emin değildim. "Ne dedin sen?"

Bakışlarını kaçırıp başını sallarken dudaklarında zorlukla fark edilebilen bir gülümseme beliriyor. "Bir şey yok."

Bir kez daha iskeleye doğru yüzüyorum ve botunu tutuyorum. "Anlat bana."

Birkaç saniye sonra bana bakıyor, dudaklarını bukerken yavaşça gözlerini kırıştırıyor. "Gittiğini fark edeceğimi söylemiştim."

Ona cevap vermemin milyonlarca yolu var. "Henüz gitmedim. Gölete gir ve diğer tarafa kadar benimle yarış."

"İş kıyafetlerimi giydim."

"Çıkar şunları." Sırıyorum, botunu çekiştiriyorum.

"Indie..." Şakacı bir şekilde ayağını benden uzaklaştırıyor.

"Diğer tarafa son geçen tavuk kümeslerini temizler." Kollarımla daire çizerek göletin karşı tarafına doğru yüzüyorum ve o tanıdık balık kokusunu yayıyorum.

"Indiana..."

"Senin için çok mu hızlıyım, Milo?" Onunla alay ediyorum.

Sıçrama!

Onu kuyruğumda hissediyorum ve gizlice arkama bakıyorum. Evet, kuyruğumda.

Kaslı kolları suyu yararak peşimden geldi.

Kıkırdarak, yüzebildiğim kadar hızlı yüzüyorum. "Hayır!" Karşı kıyıya beş metreden daha az bir mesafede beni geçtiğinde çığlık atıyorum. Hareketim tekdüzeliğini kaybediyor ve çırpınan kollar ve bacaklardan başka bir şeye dönüşmüyorum - batan ölü bir ivme yığınınna.

Eli çimenli kenara çarpıyor ve ben karaya ulaşmadan iki saniye önce kendini göletten dışarı atıyor.

Çıplak göğsüne, dövmelerine ya da bok yiyen sırtışına bakmamaya çalışıyorum ve kesinlikle ona oldukça sıkı bir şekilde yapışan ıslak, siyah külotuna bakmamaya çalışıyorum. Bu artık benim ilk gençlik yıllarımdaki gibi masum değil. Artık onun bedenine dikkat etmiyorum. Zihnim daha ileri gidiyor... çok daha ileri. Etrafımızdaki su kadar kirli düşünceler.

"Tavuk kümeslerini temizlemeni izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yok." Elini uzatıyor ve gülümsüyor.

Birçok kez yaptığım gibi elimi onunkine koyuyorum. Ama şimdi bu bile farklı hissettiriyor. Beni sudan çıkarıyor, kıcımlı yanına, uzun çimlerin üzerine koyuyor ve bıçakları farklı yönler doğru büküyor. Kaçınılmaz bir kıkırdamayla arkama yaslanıyorum ve berrak yaz gökyüzüne bakıp çimenlerin ve hanımelinin topraksı kokusunu içime çekiyorum. "Demek beni izleyeceksin?"

Milo yanımda yatıyor. "Kesinlikle."

"Yaptığımdan emin olmak istediğin için mi yoksa beni izlemekten hoşlandığın için mi?"

Başını çevirmeden önce uzun bir süre hareketsiz ve sessiz kalır. Bakışlarını karşılamak için başımı yana eğiyorum.

Kalbim çok kırıldı. Belki de Milo için hissettiklerim çocukça bir aşktan başka bir şey değildir. Belki de Milo'nun aşkı Ruthie öldüğünden beri hissettiğim tek aşktır. Belki de Jolene'e olan nefretim Milo da dahil olmak üzere herkese karşı duygularımı karıştırdı. Ama şu anda, Jolene'in Milo'mu almasına *kızgınım*.

"Seni izlemek en sevdiğim iş."

"Pfft ... Ben senin için miyim? Bu..." Dikkatimi tekrar gökyüzüne veriyorum. "Bu berbat bir şey."

Gülüyor. "Bu neden berbat?"

"Çünkü bu gerçek değil. Belki Jolene hayatının bir dizi düzenleme ve işlemekten ibaret olmasından memnun olabilir ama ben gerçek bir anlaşma istiyorum."

"Indie, seni izlemek hoşuma gidiyor. Ve bu gerçek. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Başım yana düşüyor ve gülümsüyorum. "Yani beni izlemekten gerçekten hoşlanıyor musun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Anlaşmalardan bahsetmişken. Bugün seninki ne?"

Fazladan ..." "Ekstra ne?" Ben soruyorum.

"Sadece ekstra."

Ona doğru yuvarlanıyorum ve birkaç saniye boyunca vücudumu inceliyor. Bu bana küçük bir heyecan, bir sarsıntı veriyor. Jolene'le evleneceğini biliyorum. Fletcher'a bir şekilde borçlu olduğunu biliyorum. Ama yıllardır, o benim. Arkadaşımdı. Ailemdi. Koruyucum. Meleğim. Benim Milo'm. Ve çok geçmeden, Jolene'in kocası olacak. Ve bu beni mahvedecek.

İşte o zaman kaçacağım. Buradan olabildiğince uzaktaki bir üniversiteye gideceğim. Fletcher Ellington'la hiçbir ilgisi olmayan bir hayata dalacağım.

"Eskiden sana aşkıttım," diyorum, göğsündeki dövmelelere bakarak çünkü bu itirafı *yapıp* gözlerinin içine bakamıyorum. "Bu yüzden sen, Ruthie ya da Fletcher abi kardeş göndermesi yaptığınızda hep garip gelirdi. Seni kardeşim olarak düşünmek istemiyordum. Ama artık Jolene'le evlendiğine göre, sanırım resmen aile olacaksınız." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp bunu düşünüyorum. "İyi ki artık sana aşık değilim."

En büyük. Yalan. En Büyük Yalan.

Ona riskli bir bakış attım.

Milo'nun gözleri uzak, hüzünlü bir hiçlikle parlıyor.

"Bilgin olsun," diyorum, "Jolene'den nefret ediyorum. Kimseden nefret etmemem gerektiğini biliyorum ama nefretim her zerresini hak etmek için çok çalıştı. Ama senden hoşlanıyorum Milo. Bu yüzden ikinize de bir düşün hediyesi olarak, ondan biraz daha az nefret etmeye çalışacağım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ondan neden nefret ediyorsun?"

"Fletcher'dan nefret etmemle aynı sebepten. Benim bir sahtekâr olduğumu düşünüyorlar. Layık olmadığımı düşünüyorlar. Sahip oldukları tek kurtarıcı nitelik sana olan düşkünlükleri."

Milo elini yüzüme götürüyor, birkaç saniye boyunca yanağımda gezdiriyor ve kalbimi bir yarış atı gibi hareket etmeye zorluyor.

Tenimi sarıyor, kontrolden çıkmış bir yangın gibi. Daha önce hiç hissetmediğim kadar farklı bir duygu. Ruthie öldükten sonra yatağında ona sokulduğumda hissettiğimden farklı. Saçlarımı karıştırmasından ya da sarhoş kıcımlı Camden'ın evinden dışarı taşımamasından farklı. Bu dokunuşu göğsümde hissediyorum; nazık bir el kalbimi sıkıyor ama ona sahip çıkmıyor. Daha çok her zaman onun olduğunu hatırlatıyor.

Titreyen bir nefes çekerek, dokunuşunun bende yarattığı etkiyi gizlemeye çalışarak tutuyorum. Aklımı okuyabiliyor mu? Ona bakıp da "*Milo'm*" diye düşünmeden edemediğimi biliyor mu? Nabzımın hızla attığını, kalbimin onun dokunuşuyla göğsümde zıpladığını, Teksas'ın kavurucu sıcaklığına rağmen çıplak tenimdeki bitmek bilmeyen tüylerim diken diken olduğunu hissedebiliyor mu?

Soğukkanlılığım onun dokunuşuna dayanamıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve duygularımı sabitlemek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Dudaklarım avucuna değene kadar başımı biraz çeviriyorum. Bu bir öpücük değil ama benim için samimi. Acıtıyor çünkü hem tanıdık ve güvenli hem de yeni ve heyecan verici. Ve bir daha hiçbir şeyin böyle hissettirmeyeceğinden korkuyorum. Başka hiçbir erkeğin bana dokunamayacağından ve şu an hissettiğim gibi hissettiremeyeceğinden korkuyorum.

"Geri dönmek zorundayım." Boğazını temizlemeden önce kelimeleri kalın ve derindi. "Ve sen de tavuk kümesini temizlemelisin."

Dokunuşu kaybolduğunda gözlerimi açıyorum. Ellerini saçlarında gezdirerek oturmaya başladı.

O da benim hissettiklerimi hissetti mi? Az da olsa? Yoksa ben hâlâ Milo Odell'e genç bir kızken aşık olduğum kadar aşık olan saf bir genç kadın mıyım? Duygularımı sıralayamıyorum ya da bununla başa çıkamıyorum. Bu yalnız bir kırılganlık. Kaçabilmem için önümde uzun bir okul yılı var. Gerçekten kaçmak için.

Başka bir kadına söz vermiş bir erkeğin özlemiyle geçen uzun bir yıl. Beni sevmeyen bir "baba" tarafından sahiplenilmiş, kapana kısılmış hissettiğim uzun bir yıl.

Ve birkaç saniye önceki küçük baloncuğumuzun sadece kafamda olduğunu düşündüğümde, Milo elini bacağıma, dizimin hemen altına koyuyor. Bana bakmıyor, sadece bacağımdaki eline bakıyor.

Bekliyorum.

Elini üzerimden çekmezse sonsuza dek beklerim.

Çok yavaşça elini bacağımdan aşağı, ayak bileğime doğru kaydırıyor. Durdu.

Ayağım.

Dur.

Parmaklarının nasırlı uçları hassas tenimi gıdıklıyor ama irkilmiyorum. Bu anı bozmamak ve onun dokunuşunu kaybetmemek için her şeyi yaparım.

"İskeleyle son gelen Ranger'ın ahırını temizlemek zorunda," diyor, gölete geri dalmadan ve diğer tarafa koşmadan önce bir nefes alıyor.

Acele etmiyorum. Ranger'ın ahırını Milo'nun yaşam alanına yakın. Milo'ya daha yakın olmak için seve seve temizlerim.

MASUMİYETİN SONU

Sanki göletteki o gün hiç yaşanmamış gibi.

Kümesleri

temizliyorum.

Milo yok.

Ranger'ın ahırını

temizliyorum. Milo

yok.

Bilerek benden kaçıyor.

Bugüne kadar.

Cevizli turtta pişirirken (Fletcher'ın dönümlerce ceviz ağacı var), bunu Milo'yu ziyaret etmek için bir bahane olarak kullanıyorum. Saçımı kıvırmak için fazladan zaman ayırıyorum. Biraz makyaj. Bir tutam yumuşak çiçek parfümü. Ve çizmelerle şirin bir pembe sundress. İçimdeki Ruthie'yi havadar bir elbise ve kovboy çizmeleriyle yönlendirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Açmadan önce Milo'nun kapısını iki kez çaldım.

"Kim o?" diye soruyor kanepeden bir kadın, göğüslerini sütyenine geri sokarken, beyaz askıları ince, bronz kollarına doğru sürükleyerek.

Milo bana bakıyor ama önce bir şey söylemiyor, kadının önünde dururken bakışlarını hızla kaçırıyor. Üzerinde sadece bir kot pantolon var. Yerden gömleğini alıp kafasına geçiriyor ve "N'aber Indie?" diye mırıldanıyor.

Kendimi kaybetmemek için turtaya odaklandım. Kavrulmuş ceviz ve tarçın, hayır. Tarçına odaklanmayacağım. Belki tatlı vanilya ve hindistan cevizinin sıcak notaları. Bahse girerim tereyağlı kabuğu ağzınızda erir.

Ama içimden bir ses Milo'nun ağzında çoktan başka bir şeyin eridiğini söylüyor.

Şimdi tek tattığım boğazımdaki asit ve tek kokladığım onun kocaman saçlarındaki ucuz saç spreyi.

Ben turtaya bakarken, kadın elbisesini düzeltiyor, vücudunu yukarı çekiyor ve sanki sadece göğüslerini görmemişim gibi bir gülümseme takınıyor.

Nutkum tutuldu. Ve kalbim kırıldı.

Sadece bendim. Göletteki o gün, hepsi bendim. Çok aptalım. Gençsin.

Saf.

"Cevizli turta yaptım." Ellerimle birlikte sesim de titrerken turtayı hızla tezgâhının üzerine koyuyorum. "Hepsi bu kadar. Böldüğüm için özür dilerim."

"Indie..."

Kapıyı arkamdan çarparak dışarı fırladım. Bacaklarım çakıldan asfalt yola, oradan da eve doğru uzun ve hızlı adımlarla ilerliyor.

"Indie?" Milo beni kovalıyor.

Aptal... genç... küstah duygularımı yutuyorum ve çenemi yukarı kaldırıp bulabildiğim en sahte, en cesur yüz ifadesiyle dönüyorum.

Milo bir elini kalçasına dayıyor ve çenesini indirerek botlarına bakıyor. "Özür dilerim. Kapıyı kilitlemeliydim."

Kapıyı kilitlemediği için kızdığımı mı sanıyor? Tamam... yakın bile değil. Yalan söylemeden ya da göletteki o günden beri ne kadar hayalperest olduğumu itiraf etmeden nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O yüzden tek kelime etmedim.

Milo bana bakıyor ve dişlerinin arasından nefes veriyor. "Hayatım gerçekten çok karmaşık. Özür dilerim."

Üzgün mü? Hayatı karmaşık olduğu için mi? Yoksa kapıyı kilitlemediğim için başka bir özür mü? Ne yazık ki tek bir sözlü yanıt verecek ne sesim ne de kendime güvenim var. Bu yüzden başımı sallıyorum ve başımı sallamamın ne anlama geldiğine onun karar vermesine izin veriyorum.

Garip kısmı mı? Birkaç saniyeliğine Jolene için üzıldüm. Korkunç, kötü, intikamcı Jolene. Onunla evlenmeyi kabul eden adam başka bir kadının göğüslerinden zevk alıyordu. Jolene'in umurunda mı? Kim bilir? Belki de üniversitede başka erkeklerle düzüşüyordur. Milo'yla bu evliliği resmi olarak konuştular mı bilmiyorum. Resmi bir teklif var mı? Yoksa bu gerçekten görücü usulü bir evlilik mi ve düğün gününe kadar yemin etme ve ... ugh ... midemi bulandırıyor. Düğün gecesi seks yapacaklar. Ve diğer geceler. Bebek yapacaklar.

Hayatımı sikeyim.

Bir şeyler değişmeli. Köklü bir şey. Bu cehennemden, bu karşılıksız aşk ve çocukça sevdâ duygusundan kaçmama yardımcı olacak bir şey. Fletcher Ellington'ın simge çocuğu ve sağ kolunun küçük kız kardeşi olarak bu hayatta sahiplenilme ve hapsedilme hissi bir işkence.

"Bir şey söyle, Indie."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Uh... dikkatli ol. Turtanın içinde birkaç parça kabuk olabilir. Bunları yapmakta Ruthie kadar iyi değilim. O yüzden... dikkatli olun." Dönüp eve doğru ilerliyorum, gittiğim her yerde kendimi istenmeyen ve yersiz hissediyorum.

"Indie..."

Milo'yu görmezden geliyorum ve artık beni kovalamıyor.

Bu duygulardan kaçmak için hayal edebileceğim en yetiştirilince şeyi yapıyorum.

İlk kez, ikinci kez ve daha birçok kez seks yapıyorum. Yalnızlığın yıkıcı gücü asla hafife alınmamalıdır.

Camden ile seks.

Aiden ile seks.

Sam ile seks.

Okul başlayana kadar her hafta yeni bir erkekle ve doğum günümde iki kez seks. Bu beni daha iyi hissettiriyor mu? Pek hissettirmiyor. Ara sıra Milo'ya rastladığımda kendimi daha az acınası hissediyor muyum? Çok az.

Marjinal olarak

alacağım. Annem

yok.

Babam yok.

Ruthie yok.

Milo yok.

Fletcher'ı da sikeyim. Şu an hayatımda her kim varsa.

Seks bir boşluğu doldurur. Sonra boşluk geri gelir. Bu yılı atlatıp buradan gitmeliyim. Özgürlük. Umutsuzca özgür hissetmeye ihtiyacım var.

"Birkaç günlüğüne gidiyorum. Şükran Günü'ne kadar dönerim. Micah buzdolabına yemek bıraktı, Milo da sorumlu," diyor Fletcher kafasını odama sokarken ve bayat puro dumanından hoş bir esinti getirirken. "Uslu dur."

Sonbahar tatili için eve gelmemem gerektiğini biliyordum. Burnum kırışıyor ve kitap ayraçlarımı sayfalar arasında kaydırıyorum. "Peki ya Benton?"

Benton benim yeni erkek arkadaşım. Sanırım öyle. Haftalarca sohbet ettikten sonra, iki gün önce tatil için eve geldiğimde seks yaptık. Onunla tekrar seks yapmaya açık olduğum ve tek eşliliğe doğru hafif bir eğilim hissettiğim için buna bir ilişki diyorum.

"Benton kim?" Fletcher soruyor, gözleri benim yerime telefonunda.

"O benim erkek arkadaşım. Onu görmeye gidiyorum."

"Ben yokken olmaz."

"Neden olmasın?"

"Sorularınızı dinleyecek havada değilim. Sadece dediğimi yap." Kapımı kapatmaya başladı.

"Onu misafir edeceğim. Milo istediği kadar izleyebilir ama ben onu misafir edeceğim." Ona artık on sekiz yaşında olduğumu hatırlatmamak için dilimi ısırıyorum. Arabamı, telefonumu ya da Fletcher tarafından finanse edilen banka hesabımı üzerime geçirmesine ihtiyacım yok.

"Indiana, arabayı kaybetmek istiyorsun." Koca kışlı kemer tokasını ayarlıyor.

İşte başlıyoruz.

"Ve haksızlık ediyorsun."

"Ben yokken burada olduğunu öğrenirsem Milo'nun başı belaya girer ve sen de sonsuza dek arabasız kalırsın." Fletcher sanki son söz onunmuş gibi kapımı kapatıyor.

Bu Milo'nun Jolene ile evlenmeyeceği anlamına mı geliyor?

Yatağımdan pembe dekorlu bir yastık kapıp yüzümü gömüyorum ve çığlık atıyorum.

Fletcher'dan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

O GECE, Benton ben akşam yemeğinden kalan küçük dağınıklığı topladıktan hemen sonra geldi. Milo ahırda. Fletcher da... kimin umurunda. Buradan kilometrelerce, hatta belki de eyaletlerce uzakta.

"Fletcher beş muhteşem günlüğüne gitti." Ön kapıyı açar açmaz Benton'ın kollarına atılıyorum.

"Mmm..." Yüzünü boynuma gömüyor ve iki eliyle kışımı kavırıyor. Sabun ve saç jölesi gibi kokuyor, deri, kahve ve tarçın gibi değil. Kendimi sabun ve jöleyi tercih ettiğime ikna etmeye çalışıyorum.

"Baban olduğu halde ona Fletcher demen çok garip. Ama o gittiğı sürece kimin umurunda. Kıyafetlerini çıkar."

Benton'a Fletcher'la olan karmaşık ilişkimi açıklamamayı tercih ederek kıkırdıyorum. "Yatak odasına gitmeliyiz."

"Neden?" Bir eliyle eteğimi toplayıp külotumu ortaya çıkarırken, diğer eliyle bluzumu yukarı kaydırıyor ve sütyen giymediğimi fark ediyor.

Üstümü başımdan çekip dudaklarını göğüslerimde ıslatmadan önce bir öpücük telaşı ve sabırsız ellerle merdivenlere ulaşıyoruz. "Otur."

Ellerim iki yanımda basamakta otururken dişlerim alt dudağımı sıkıştırıyor.

Benton en alt basamakta diz çökmüş, kendinden emin bir şekilde bana bakarken tangamı sıyrıyor, burnuna götürüp uzun bir nefes alıyor. Beni utandıran pek bir şey yok ama bu biraz utandırıyor.

Kapı keskin bir gıcırtyla açılıyor ve bakışlarımı kapıya yöneltiyorum.

"Lanet arabanın kaportasına kafanla bir çentik atmadan önce dışarı çıkman için sana on saniye veriyorum."

Açık kapıdan gelen serin akşam esintisini hissederek dizlerimi birbirine vururken kollarım çıplak göğsümü sarıyor. Eteğimi belime geri çekmek için başka bir ele ihtiyacım var. "Defol Milo," diye bağıriyorum, yanaklarımda ısı birikiyor.

Milo kovboy şapkasını çıkarır ve başının arkasını kaşır. Ellerini iki yanında yumruk yapmadan önce yavaşça yerine takıyor. "On, dokuz, sekiz ..."

"Ne oluyor lan? Sen de kimsin?" Benton ayağa fırladı ve sendeleyerek benden uzaklaştı.

"Benton, gitme..."

"Benton, defol git buradan. Yedi, altı, beş ..." Milo onu takip ediyor, adımlarını ön kapıya kadar izliyor ve Benton eşiğı geçer geçmez kapıyı çarparak kapatıyor. Sırtını bana dönerek, "Giyin," diyor.

"Vay be... Jolene'e böyle mi davranacaksın?" Umurumda olduğundan değil.

"Burası benim evim değil. Burası babanın evi. Ve sen de benim karım değilsin. Önümüzdeki bir hafta boyunca benim gözetimim altında olacaksın. Başka sorun var mı, Indiana?"

Kıyafetlerimi bir araya getirdikten sonra, Milo'nun sırtına gelene kadar çıplak ayaklarımı ahşap zemine vuruyorum, derinin kokusunu alana ve

Tek bir nefesle gelen duygular. "Flaş haber. Ben bakire değilim. Ya da bir kız. Ben bir kadını. Bu yüzden erkek arkadaşımı evimden kovarak ne başardığını sanıyorsun bilmiyorum ama eminim Fletcher bu kadar itaatkâr bir bekçi köpeği olduğun için sana bir kemik verecektir."

Milo döner, dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılır.

"Ruff." Bu... beklenmedik bir şey. Ve rahatsız edici.

Gah!

Gülümsemek istemiyorum. Erkek arkadaşımı en utanç verici şekilde kaçırdı. Gülümsemek yerine konuyu değiştirmeyi ya da kavga etmeden günümü mahvedemeyeceğini kanıtlamak için bir yumruk atmayı tercih ediyorum. "Ağabeyin aileni neden öldürdü?"

Milo'nun sırıtiş yüzünden düşer. "Bu konuşmayı yapmayacağız."

"Neden yapmıyoruz?" Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez." Benimle göz teması kurmadan kaçınarak fuayeye göz gezdiriyor.

"Yani benim her işim seni ilgilendiriyor ama senin hiçbir işin beni ilgilendirmiyor mu?"

"Neden ödevini bitirip yatağı gitmiyorsun?"

"Ara verdim. Ödevim yok. Ve sen ortaya çıktığında yatmak üzereydim."

"On sekiz yaşıdasın."

"Farkındayım. Benim yaşımla olan ilgin tam olarak nedir?" Başımı yana eğerek ona meydan okuyan bir kaş çatıyorum.

"Yetişkin mi olmak istiyorsun? Artık büyüme vakti geldi. Aleti olan herkes için bacaklarını açmayı bırak."

Şaplak!

Ateş avucumun içinde parlıyor ama parmaklarımı yumruk yapmıyorum. Acıyı seviyorum. Umarım o da yanağında bunu hisseder. Bir sonraki nefeste, Fletcher'ın kontrolünü kaybettiğı gün elinin yüzümde nasıl hissettiğini hissedebiliyorum. Geçmiş, anında suçluluk duygusuyla geri dönüyor.

Babası gibi kızı gibi mi?

Hayır. Ben onun kızı değilim. Ben çalıntı malım.

Çene kaslarındaki küçük bir seğirme dışında Milo yerinden kıpırdamıyor. Dudakları sert, düz bir çizgi halinde çekilirken sert bakışları hiç ara vermeden içime işliyor. Muhtemelen onun kendini beğenmiş suratını tokatlayan ilk kız ben değilim.

"Eğer bunu bir daha yaparsan, baban endişeleneceğın en son şey olur. Anlaşıldı mı?" Sözleri kemiklerime işliyor.

Bunu söyleyen Milo'yu tanımıyorum. Bana karşı hiç böyle bir tavır takınmamıştı.

"Anlaşıldı," diye fısıldıyorum titrek bir sesle. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. İlk kez Milo Odell'den korkuyorum. İlk kez gerçekten... *gerçekten* kardeşinin ailelerini öldürmesini ve Fletcher'ın ona söylediklerini düşünüyorum. Milo da hapse girmiş olabilir mi? Bu Milo'nun onların ölümüne yardım ettiği anlamına mı geliyor? Çocukluğumun çoğunu bir katile güvenerek mi geçirdim?

"Yatağına git," diye tersledi.

Başımı sallayıp merdivenleri hızla çıkıyorum, gözyaşlarımın rimelle karışıp yanaklarımda siyah çizgiler oluşturmaya aldırmadan, ta ki banyo aynası her şeyi anlatana kadar: Milo Odell'le ilgili her şey benim için önemli. Hem de çok önemli.

Benim hakkımdaki düşünceleri.

Bana bakışı.

Bana karşı kullandığı ses tonu.

Ve Jolene ile evleneceğinin ruhunu sarsan gerçeği.

Uzun bir banyo yaptıktan, saçlarımı kuruttuktan ve Benton'a özür dilemek için mesaj attıktan sonra, uyuyamadığım için bir şeyler atıştırmaya karar veriyorum. Ancak köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde adımlarım duraksıyor. Milo ızgara peynirli sandviç pişirdiği ocaktan bana bakıyor, iyice kızarmış ve kararmış. Tanıdık bir yanık kokusu. Bakışları kısa bir an için birkaç santim kayıyor... özellikle de göğsüme.

Kollarımı geceliğimin üzerinde kavuşturuyorum. Ruthie hep güzel gecelikler giyerdi. Ben de onları giymeyi seviyorum. Beni bir kadın gibi hissettirmeleri hoşuma gidiyor, tıpkı tanıdığım en zarif kadın olan Ruthie gibi. Geceliklerinin üzerine bornoz giyerdi. Yukarıda bir bornozum var ama evde yalnız olduğumu düşündüğüm için giymedim. Ve neredeyse gece yarısı oldu.

Ve meme uçlarıma göre gerçekten çok soğuktu.

Milo boğazını temizler ve dikkatini sandviçe verir. "Neye ihtiyacın var?" Sesi kaslarım ya da göğsümdeki ağrı gibi kalın ve gergin.

Milo'yu kovboy şapkası olmadan görmek nadir bir an. Kot pantolonsuz. Gömleksiz. Milo'yu daha önce hiç alçak bir koşu şortuyla görmemiştim.

"Acıktım," diyebiliyorum boğazımdaki kurbağayı geçerek. Milo'yu böyle görmek bana bir şeyler yapıyor. Dudaklarımı ıslatmadan ve bol miktarda tükürük yutmadan duramıyorum. Ama cidden, pembe satenin ince tabakasının altındaki meme uçlarım... orada neler oluyor? Ağır bir his yerleşiyor

bacaklarımın arasında. Neden vücudum mümkün olan en kötü anda bana ihanet ediyor?

Bir erkek arkadaşım var. Benim için iyi biri. Sanırım.

Genç bir kızken Milo'ya aşkıttım ama artık o genç kız değilim. Benton'ın önünde beni utandırması, gözlerini oymak istememe neden oluyor.

Yine de mutfakta boş boş dururken, bir sonraki nefesimi zar zor yakalayabilirken, tek düşünebildiğim Milo'yu öpmenin nasıl bir his olduğuydu. Onun güçlü, nasırlı ellerinin bana yakından dokunduğunu hissetmek. Dili benimkine karşı sıcak ve ıslak. Meme uçlarımın onun dişleri arasında sıkışmış gibi hissedeceğini hayal ediyorum. Ağzı bacaklarımın arasında. Olası her uygunsuz düşünce zihnimde patlıyor. Ahırda becerdiği kızı düşünüyorum ve onun ben olduğumu hayal ediyorum. Bacaklarım onun belinde. Dudaklarında adım.

"İyi misin?" diye soruyor, sandviçi tabağa koymadan önce birkaç saniye çıplak omzunun üzerinden bakıyor. "Yanakların kıpkırmızı. Ateşin mi var?"

Ellerimi yanaklarıma bastırırken başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. Alev alev yanıyorlar. On sekiz yaşındayım. Milo yirmi altı yaşında bir adam. Bana her zaman küçük bir kız kardeş gibi davranan bir adam. Ama ben onun küçük kız kardeşi değilim. Her gün okula bıraktığı o küçük kız da değilim. Geceleri kötü rüyalarından korunmak ve keder içinde boğulmamak için ona sarılan genç, korkmuş kız değilim.

Dönüştüğüm genç *kadının* azgın hormonları var. Benim on sekiz, onun yirmi altı yaşında olması umurlarında değil.

Gecenin saatinden mi, karanlık mutfaktan mı, geceliğimden mi, gömleğinin olmamasından mı, Fletcher'ın şehir dışında olduğunu bilmemden mi, sevilmediğimi ve kaybolduğumu hissetmemden mi... yoksa her şeyin zehirli bir kombinasyonundan mı bilmiyorum ama ayaklarımın ona doğru ilerlemesine engel olamıyorum. Ve aramızdaki boşluk buharlaşırken, bakışları *vücudumda geziniyor* - bir erkek kardeşin kız kardeşine baktığı gibi değil.

"Milo," diye fısıldıyorum.

Yanmış sandviçinden bir ısırık alıyor ve "Indie..." diye mırıldanıyor.

Bakışlarımın göğsüne yerleşmesine izin veriyorum, zihnim merakla ve dövmeleriyle ilgili sorularla doluyor. Arkalarındaki anlamlar. Onları ne zaman yaptırdığı. Daha fazla yaptıracak mı?

Sonra yine o kadınla ahırda olduğunu düşünüyorum. Koltuğundaki yarı çıplak kadını. Tek görebildiğim kaslarının gerginliği

Sırtı boyunca ve mükemmel kıcı boyunca, her ritmik itişte kayıyor ve bükülüyordu.

Bakışlarımı gözlerine kaldırırken yutkunmama engel olamıyorum. Gündüz olduğu gibi yumuşak mavi değil, göz kırpmayan koyu renkteler. Ellerim yavaşça kalkıyor, göğsünde durmaya hazırlanıyor, parmaklarım genişçe açılmış.

"Yapma," diye tersliyor başını sallarken.

Ellerim havada duruyor.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Sandviçini parçalara ayırıyor.

Ona bakıyorum. "Bana baktığında ne görüyorsun?" Ona bir kez daha bakma riskini göze almadan önce fısıldıyorum.

"Mezarım, Indie." Sandviçin yarısını elime sıkıştırıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Mezarımı görüyorum."

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

"Yapacak işlerin yok mu senin?" Ertesi gece Milo bir elinde içkisi, diğer elinde televizyon kumandasıyla deri koltuğun köşesine yerleştiğinde ona soruyorum.

"Yapıyorum," diyor ekrana ve her yere kurşun sıkan silahlı adamlara bakarak.

"Ahırda içip televizyon izleyemez misiniz?"

"Ahır mı? *Ahırda* koca bir daire olduğunun farkındasın, değil mi?" Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

"Üzgünüm, Milo. Hassas tarafına yanlış bir şekilde mi dokundum? Kimsenin ahırda yaşadığını düşünmesini istemiyor musun?" Yalan söylemeyeceğim... Biraz gerginim.

Fletcher'a kızgınım çünkü çok acınası biri. Milo'ya kızgınım çünkü onu her şeyden çok istiyorum. Benton, Milo yüzünden gelmeyi reddettiği için kızgınım.

Ama beni en çok kızdıran şey, dün gece ona dokunmak istediğimde Milo'nun bana kendimi aptal gibi hissettirmesiydi. Beni serseri bir çocuk gibi hissettirdi.

"Mesele şu Indie..." burnunun kenarını birkaç saniyeliğine çimdikliyor "...sana göz kulak olmak için burada olmak zorundayım çünkü baban şehri terk ettikten sonra aptalca bir şey yapmadan önce tam yirmi dört saat bekleyemedin. Bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Yani soruna cevap verecek olursam... *Ahırda* televizyon izleyemem çünkü burada kalıp sana göz kulak olmam gerekiyor."

"O benim babam değil. Peki neden bu kadar kızgınsın?" Başını sallayarak gülüyor. "Kızgın değilim."

"Sesin kızgın geliyor."

"Kızgın mısın? Hayır.

Yorgun mu? Evet."

"Benden bıktın mı?"

Bana bakmadan önce viskisini yudumladı. "Oyunlarından bıktım."

"Oyunlar mı? Ne oyunu?"

"Bu oyun. Neden burada olduğumu biliyorsun ama bilmiyormuş gibi davranıyorsun. Seni yakından izleyeceğimi biliyordun ama yine de erkek arkadaşını seni merdivenlerde becermesi için davet ettin. Sonra da yirmi dört saatlik fantastik finalin için dün gece bana uygunsuz davranırken hiçbir şey giymedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bilgin olsun, dün gece burada olduğunu bilmiyordum." "Yani her gece yatarken bunu mu giyiyorsun?" Bana doğru başını salladı.

Şu an takıyorum ama takmıyorum.

Çenemi kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Evet. Ruthie güzel iç çamaşırları giyerdi ve ben de giymeyi seviyorum. Kendimi kadın gibi hissetmemi sağlıyor." Ona sinsi bir sırıtma yapıyorum.

"Bana dokunmaya çalıştın."

Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bu konuda şikâyet eden ilk erkek sensin. Kadınların sana ahırda Ranger'ın ahırının yanında ya da kanepende üstsüz dokunmasından mı hoşlanıyorsun?"

Ve böylece ... dışarı çıktı. Kanepeyi biliyordu ama ahırını bilmiyordu. Sessiz kısmı yüksek sesle söyledim ve artık geri dönüşü yok.

Yavaşça viskisinden bir yudum daha alan Milo, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor. Dudaklarını yalıyor. "Beni ahırda gördün mü?"

Sertçe yutkunuyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. "Beni bir kadınla mı gördün?" Gözleri bir parça kısılıyor. Birkaç saniyelik acı dolu sessizlikten sonra başımı sallıyorum.

Milo yavaş tepkisiyle beni öldürüyor. Hiçbir şey belli etmiyor. Kızgın mı?

Şaşırdınız mı? Utandınız mı?

Homurdanıyor, başını sallıyor ve dikkatini televizyona geri veriyor.

"Tam bir sürüngensin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

"Git." Kumandayı fırlatır ve çenesini merdivenlere doğru çevirir. "Kışt. Yatağına git. Git bir kitap oku. İncil gibi bir şey öneririm." "Ben bir ateistim." Omzumu eşiğe yasladım.

Milo'nun kaşları alnına doğru kayıyor. "Ciddi misin sen?" Başımı sallıyorum.

"Büyükbaban, Fletcher'ın babası, Güneyli bir Baptist papazıydı. Bunu biliyor muydun?"

"Yani biyolojik anneme beni Ruthie'ye vermesi için bir milyon dolar ödeyen adamın babası mı? İncil bu konuda ne diyor merak ediyorum."

Milo'nun dudakları bükülür ve birkaç saniyeliğine gözlerini kısar. "Fletcher biliyor mu?"

Gülüyorum. "Fletcher neyi biliyor mu? Ateist olduğumu mu? Kaç erkekle yattığının sayısını unuttuğumu mu? Benim için bir milyon dolar ödediğini mi? Doğum günümü mü? Başvurduğum üniversiteleri? Görücü usulü evliliklere olan isteksizliğimi mi? Daha spesifik olmanız gerekecek. Ama büyük ihtimalle "Fletcher biliyor mu?" diye başlayan sorunuzun cevabı hayırdır. Konu ben olunca Fletcher'ın hiçbir şeyden haberi yok. Ve neden bir pislikten daha azı olsun ki? Ben seçilmiş kişi değilim."

"Seçilmiş kişi mi?" Milo bir içki alıyor ve öne doğru eğilerek içkiyi sağlam ahşap sehpanın üzerine koyuyor ve kollarını dizlerinin üzerine koyuyor.

"Aile işini devralacak kişi." Kaşlarımı çattım. "İstediğimden değil. İstemiyorum. Hiçbirini istemiyorum. Fletcher'ın Şeytan'dan bile daha yozlaşmış olduğunu biliyorum. Sadece Ruthie beni kızı gibi hissettirdi. Biyolojik annem olsaydı daha gerçekçi olamayacak bir şekilde onun tarafından sevildiğimi hissettim. Bana Fletcher'ın beni herhangi bir çocuğu sevebileceği kadar çok sevdiğini söyledi. Ama yanılıyordu. Ben Jolene değilim. Bu..." Bakışlarımla odanın etrafını işaret ediyorum "...onun olacak. Sen ..." Dudaklarımı ısıırıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

Oraya gidemem.

"Ne olacağım?"

Omuz silkiyorum. "Kocası."

Milo yavaşça başını sallarken dudaklarını ısıırıyor. "Senin olmamı mı istedin?"

"Pfft ... hayır."

Gülümsemiyor. Gülmüyor. Şaka yapıyoruz. Değil mi? Gülümsemesi nerede?

"Ama... Yani..." Gömleğimden sarkan bir iplikle oynuyorum. Jolene'le evlendiği haberi kalbimi lokmalık parçalara ayırmış olsa da, ona bakacak gücü kendimde buluyorum. "Seni benim tanıdığım gibi tanıyacağını hiç sanmıyorum, bu yüzden açıklanması zor bir şekilde benim olduğunu düşünüyorum."

Gözleri bir parça kısılıyor, başı yana eğik. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Şeyler."

"Şeyler mi? Ne gibi şeyler?"

"Komik bir şey bulduğunuzda kimsenin görmesini istemediğinizde sırtıtmamak için parmaklarınızı alt dudağınıza vurduğunuzu biliyorum. Şapkanın her zaman önü aşağı bakacak şekilde kancaya asılı olduğunu biliyorum. Kahvene tarçın serptiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Tavukları yemlemeden önce Ranger ile yapılacaklar listen hakkında konuşuyorsun. Bunu seviyorum çünkü bana Ruthie'yi ve onun bahçesindeki bitkilerle konuşmasını hatırlatıyor. Ve çok sessiz olduğun gecelerde kötü bir gün geçirdiğinden şüpheleniyorum çünkü Fletcher muhtemelen senden bir hayvanı uyutmak ya da işe iki dakika geç kaldığı için zavallı bir adamı kovmak gibi korkunç bir şey yapmanı istemiştir. Belki de daha kötüsü çünkü bence senden ahlaki açıdan sorgulanabilir şeyler yapmanı istiyor. I ..." Omuz silkiyorum. "Bazı şeyleri fark ediyorum."

Milo benim uzun konuşmamdan sonra bir iki dakika sessizliği koruyor, birkaç küçük baş sallamadan başka bir şey yapmıyor. "Ve bu bilgi beni senin mi yapıyor?"

"Evet, birazcık."

"Beni istemiyorsun, Indie. Kendi başına yeterince belaya bulaşacağını hissediyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Tekrar arkasına yaslanıyor ve parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. "Son oyunun ne? Mezun olup Teksas'ı terk mi edeceksin? Bir işe girip Fletcher ile tüm bağlarını koparacak mısın? Üniversite masraflarını karşılamak için onun parasını kullanırken bağımsızmış gibi mi davranacaksın? Yoksa bir geleceğe sahip olma şansını yakalayamadan hamile kalıp geleceğinin içine mi edeceksin?"

"Bence parası için biriyle evlenen adamın benim nedenlerimi sorgulamaya hakkı yok. Her şeyi bırakmaya hazırım. Fletcher. Aile adını. Parayı. Hepsini. Senin aksine."

"Sence başka seçeneğim var mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum Milo. Tekrar söylüyorum, benim her şeyim seni ilgilendiriyor gibi görünüyor ama seninle ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

"Indie, işimi bilmek istemezsin. Hoş bir şey değil. Değiştirilemez. Her türlü paranın ötesinde borç içindeyim. Geleceğimi yıllar önce seçtim ve şimdi bunu kabul ediyorum. Her görev onurlu değildir. Bazen kaderi kabul etmeniz gerekir."

"Ve Jolene senin kaderin mi?"

"Öyle görünüyor." Çenesini kaşıyarak bir esnemeyi bastırıyor. "Onu seviyor musun?"

Milo güler. "Onu tanımıyorum. Yıllar boyunca onunla birkaç kez etkileşimim oldu. O... iyi biri. Bana karşı yeterince nazikti. Hukuk fakültesinden mezun oluyor. Akli dengesi yerinde. Gerçekten, şikayet edecek ne var?"

Yüzüm ekşidi. Elimde değil. "Bu çok üzücü Milo. Sevmediğin biriyle evleneceksin. Sevmediğin birinden çocuk sahibi olacaksın. Ne anlamı var ki?"

"Aşkın yaşama sebebi olduğunu varsayıyorsun." "Öyle değil mi?"

Bana boş bir ifade veriyor ve tek omuz silkiyor. "Ben sadece işimi yapıyorum. Temiz havayı ve güneş ışığını seviyorum. Kardeşim gibi hapiste olmamayı seviyorum. Bana bahşedilen özgürlüğü seviyorum. Benim aşkım bu."

Milo beni suskun bırakıyor ve onun için üzülüyorum. Dönüp merdivenlere yöneliyorum ama köşeyi dönmeden önce kendi gerçeğimi söylemem gerekiyor. "Dokunuşunu seviyorum. Dokunuşunu her zaman sevdim, Milo. Farklı sebeplerden dolayı. Bana hayal bile edemeyeceğin şekillerde dokundun, belki de hiç istemediğin şekillerde. Ruthie öldükten sonra hissettiğim kederi kolların emdi. Parmakların yüzümdeki pek çok gözyaşını sildi. Her bir *dokunuşun* ruhuma merhem gibi geldi, basit bir *dokunuşla* iyileştirdi. Ve göletin yanındaki çimenlerde elin yanağıma ve bacağıma değdiğinde..." Omzumun üzerinden bakıyorum, bakışlarımı tamamen ona çevirmeden çenemi omzuma dayıyorum "...kendimi güzel hissettirdi. O kısacık an için, belki de bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüm. Görevden öte bir şey. Sadakatten öte bir şey. Sempatiden daha fazlası. Sonra gittin. Ama dokunuşun hala tenimde. Acaba dokunuşunu hissetmeyeceğim bir gün gelecek mi?" Biraz gülüyorum ve midemde bir ağrı hissediyorum. "Umarım öyledir çünkü acıtıyor."

Sessizliği son cesaret kırıntımı da yok edince odama çekiliyorum. Ama acım yakın zamanda geçmeyecek. En azından aylardır... belki de yıllardır boğazımda düğümlenen tüm kelimeleri söyledim.

Duştan sonra beyaz ipek bir geceliği vücuduma geçirip bacağıma makyaj masamın taburesine kaldırıyorum. Losyon sürerken aynaya bakıyorum. Milo'nun yansıması yatak odamın kapısından bana bakıyor.

Kalbim duraklıyor, bir sonraki nefesimi boğuyor. Ona doğru dönerek losyonu ellerime sürüyorum. Söyleyecek sözüm kalmadı. Hepsini söyledim. Bu yüzden bekliyorum. Milo'nun kapımda olmasının bir sebebi var.

Bana doğru bir adım atmasının bir sebebi var. Bir adım daha.

Milo *bütün* adımları atıyor. Çok üzgün ve bitkin görünüyor. "Bir milyon dolar, ha?"

Titreyen bir nefes göğsümde bir deprem gibi yayılıyor. Başımı sallamak istiyorum ama yapamıyorum. Kederle zincirlenmiş durumdayım. Çalındım ama kimseye ait değilim. Üniversiteye gittiğimde ve Milo Jolene'le evlendiğinde de kimsem olmayacak.

Eli boynumun yan tarafını buluyor ve başparmağı nabız noktamı okşuyor. "Bu kadar paha biçilmez biri için ne pazarlık ama," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşla doluyor. Biri bana dokunmayalı, bana gerçekten böyle dokunmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu bilmiyor. Bu kadar hafif bir dokunuş nasıl bu kadar derine ulaşabilir? "M-Milo ..." Adını kekeliyorum.

Başını yana eğerken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bağımsız kız... Seni öpeceğim. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama her şeyi ifade edecek. Tamam mı?"

Gözlerimi kırıştıyorum, birkaç kez başımı sallarken gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Beni öpmeden önce ağzı ıslak, tuzlu dudaklarımı okşuyor. Bu benim ilk öpücüğüm ya da ikinci öpücüğüm değil. Kaç kez öpüldüğümü bilmiyorum ama şunu biliyorum

... Milo bu tek öpücükle, Ruthie bu dünyadan ayrıldığında kalbimin ölen parçalarını diriltti. Kelimeleri asla söylemeyebilir ama sevdiğimi hissediyorum. Ne kadar uzak olursak olalım, Milo'nun bir parçası hep benimle olacakmış gibi hissediyorum. Onu sonsuza dek *hissedeceğim*.

Ellerim göğsüne bastırıyor ve bu sefer beni durdurmuyor. Dili dudaklarımı okşuyor ve ben ağzımı açıyorum. Milo her şeyi hiçbir şeymiş ve ondan önceki hiç kimse gerçek değilmiş gibi hissettiriyor.

Diğer eli boynumu buluyor, dokunuşu çok nazik ve samimi. Dudakları yanağımda gezinerek benimkini terk ettiğinde gözlerimi kapalı tutuyorum. Bunun bir rüya olmasından çok korkuyorum. Gözlerimi açarsam ne olacak?

"Bağımsız kız..." diye fısıldıyor kulağıma, başparmağının yanından boynumu öpmeden önce. "Sen benim temiz havamsın ..." Ağzını boynumun diğer tarafına götürüyor.

Başım geriye düşüyor, ağzım açılıyor, onun sözleri zihnimi güvenli bir yere götürürken küçük nefeslerin kaçmasına izin veriyorum. Onunlayken korkmuyorum. Korkmuyorum.

Kayboldum. Terk edilmedim.

"Sen güneşsin... çok parlak, göz kamaştırıcı derecede güzelsin." Milo boynumu, çenemi, yanağımı ve tekrar ağzımı öpüyor.

Mükemmel bir öpücük, dillerimiz yavaş ama kasıtlı vuruşlar yapıyor. Mırıldandığımda ağzıma karşı sırtıyor. Elimde değil.

Parmak uçlarım gömleğinin eteklerinin altından sızıyor ve karın kaslarını okşuyor.

Milo yavaşça uzaklaşıyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Daha fazla devam edemez. Özür dilerim." Ellerini benimkilerden tutup karnından uzaklaştırıyor ve parmaklarımızı arkamda birleştiriyor.

Gerçekliğin kalın yumrusunu yutuyorum. Ve Jolene'e olan nefretim katlanarak artıyor.

Milo'm.

BENİM. MILO!

Ben onun ellerini sıkıyorum, o da benimkileri sıkıyor. Mükemmel uyuyorlar. Mükemmel uyuyoruz.

"Tatlı rüyalar, Indie kızı." Milo yanağımdan ağzımın köşesine doğru birkaç öpücük konduruyor ve orada durup yavaşça içine çekiyor. Sözleri rüzgârın nefesi gibi, ılık ve yatıştırıcı.

Ve sonra... o gitti.

Gözlerimi açtığımda yeni bir gözyaşının ardında bulanıklaşıyorlar. Milo bana asla sahip olamayacağım bir hayatın anlık görüntüsünü verdi. Jolene'le evlenecek ve bu bana Ruthie'nin öldüğü gün gibi bir ölüm gibi gelecek. Düğünlerine gidersem siyah giyeceğim. *Milo'mu* kaybetmenin yasını tutacağım.

DÜNYADA EN SEVDİĞİM YER

ERTESİ GECE Milo yemekten sonra ve gece yarısından biraz önce bir kez daha beni kontrol etti. Kapımın gıcırdadığını duyuyorum ve içeriye bir parça ışık sızıyor ama ne kıpırdıyorum ne de tek kelime ediyorum.

Beni öptü. Belki bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi ama *beni* değiştirdi. O tek öpücük bana istendiğimi ve özel olduğumu hissettirdi. Ve ölümüne korkuttu. Onu tekrar gördüğümde tek göreceğim şeyin yüzündeki derin pişmanlık çizgileri olmasından korkuyorum.

Sonraki iki gün boyunca mesafesini korudu, sadece benim ne demek istediğimi kanıtladı - pişman oldu.

Ama şimdi arabam çalışmıyor ve yapmam gereken işler var.

"Milo? Arabam çalışmıyor-" Donup kalıyorum, evine daldıktan sonra elimle ağzımı kapatıyorum. Ahırına. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum elimin arkasından.

Tezgâhında oturan ve elinde bir fincan kahve tutan kadından bir adım geri çekilerek gülümsüyor. Kadın yeni.

"Araban ne yapmayacak?" Etkilenmemiş görünüyor. Şanslı adam.

Boğazımı temizliyorum ve kadına doğru gergin bir gülümseme gönderiyorum. "Başla."

Artık resmileşti. Hayatımdan nefret ediyorum, daha doğrusu hayattaki payımdan.

"Rae, bu Indie. Indie, bu Rae. Bir gömlek alayım, arabana bakacağım."

"Daha sonra ayak işlerini yapabilirim ya da bir arkadaşımı arayabilirim. Bölmeme izin verme." Bu durumdan ve onun dairesinden geri çekiliyorum. İhtiyacınız olduğunda içine düşebileceğiniz bir kara delik asla yoktur.

Milo'nun bakışları tezgâhın üzerindeki kızıl saçlı güzel kıza kayıyor. Bacaklarını hafifçe sallarken ona sırtıyor ve omuz silkiyor.

"Hadi gidelim. Ben şimdi bakarım." Bir tişört giyer ve tezgahın ucundan kamyonentinin anahtarlarını alır.

"Tanıştığımıza memnun oldum Indie," diyor Rae kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Sen de," diye mırıldanıyorum ve Milo'yu beklemeden ana eve doğru sıçırıyorum.

Ölçülü adımlarım beni ona bakmak zorunda kalmayacağım bir adım kadar ileride tutuyor. Kendimi kaybetmek (yapmak istediğim şey bu) ve onu görmezden gelmek arasındaki dengenin sallantılı olduğu kanıtlanıyor. Her iki tarafa da gidebilir.

Öpücük hiç olmamış gibi davran. Hayatımın en güzel gecesi hiç yaşanmamış gibi davran.

"Indie..." Milo beni asfalta doğru kovaladığını söylüyor. "Rae iyi birine benziyor."

"Indie..."

"Jolene'le evlendiğini biliyor mu? Ona işlerin daha fazla ilerleyemeyeceğini söylemeye çalıştın mı? Onunla yattın mı?" Duygusal dengemi kaybediyor, uçurumdan kıskançlık denizine sert bir şekilde düşüyorum.

"Yakın zamanda değil."

Etrafımda dönerek bir adım daha atmasını engelliyorum. "Yani onunla seks yaptın mı?"

"Neden bu konuşmayı yapıyoruz?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü beni öptün ve Jolene ile evleniyorsun. Bence bazı ahlaki sınırlar koymanın zamanı geldi."

Kontrolümün son kısıntısı da esintiye kapılıp kilometrelerce uzağa dağılıyor. "Ne öneriyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

"Dün gece Rae ile yatmadım. Bu sabah sohbet etmek için uğradı. Jolene'le evleniyorum ama nedenlerini tekrarlamayacağım. Görünüşe göre koymam gereken tek ahlaki sınır seninle. Seni bir daha öpmeyeceğim."

"Dur. Sadece ..." Beni boğmadan önce uzun bir nefes üflüyorum. "Bunu benimle ilgili yapmayı bırak. Bu seninle ilgili Milo. Senin hakkında bilmeme izin verilmeyen her şey. Fletcher'a olan borcunla ilgili. Herhangi biriyle seks yapmaya istekli olduğun için kendine değer vermemenle ilgili. Ben hariç tabii ki. Ve sevmediğin biriyle evlenmek istiyorsun."

"Bana gerçekten öz değer üzerine bir ders mi veriyorsun, Indie?"

Dönüyorum ve arabama giden yolun geri kalanını tepinerek yürüyorum. "Evet. Öyleyim. Senin sayende şu anda herkesten daha az kendime değer veriyorum, bu yüzden bu konuda biraz uzmanım."

Milo kaputu açar ve her şeyi inceler. "Ben hapiste değilim, Indie. Hapisteyim. Değilim. Değilim. Hapishanede." Başını kaputun arkasından çıkarıp bana bakıyor. "Nerede yaşadığım umurumda değil. Ben hapishanede değilim." Bakışları düşüyor ve alnında gergin bir çizgi beliriyor. Tavrındaki bu basit değişiklik kalbime ağır geliyor.

"Ne iş yaptığım umurumda değil. Hapiste değilim. Borcumun kime ait olduğu umurumda değil. Hapiste değilim. Kiminle evlenmek zorunda olduğum umurumda değil. Ben hapiste değilim. Kardeşim ölüm hücresinde. Ben. Değilim. değilim. Hapiste."

Taş hareketsiz, nefesler tutulmuş, tüm bencil duygular yok olmuş. Milo yaşıyor. Aslında söylemeden söylediği şey bu. Fletcher Milo için büyük bir şey yaptı. Ne olduğunu asla bileceğimi sanmıyorum ama söylenmeyen gerçek aramızda bir duvar ördü. Aşılabilir bir duvar.

Hiçbir şeyi değiştirmez ama her şeyi ifade eder.

"Senin ahlaki sınırın olmak istemiyorum," diyorum fısıltının biraz üzerinde.

Bir kişi. Bu dünyada bir kişi var ve onun adı Milo Odell.

Homurdanıyor ve dikkatini tekrar arabama veriyor. "Fletcher'ın dünyasının sınırları içinde istediğini asla elde edemeyeceğini ne kadar çabuk anlarsan, hayatın o kadar kolaylaşır."

Botlarıma bakarken ve arabamın yan tarafına yaslanırken duygular göğsümde dönüp duruyor. "Sen. Sen demek istiyorsun. Sana asla sahip olamayacağım."

Birkaç dakika sonra kaputu kapattı. "Çalıştır."

Küçük bir onay işareti umarak onu inceliyorum. Öpücük hiç olmamış gibi davranmak istediğim şey değil. Araba hemen çalıştı. Aynı hızla motoru durduruyorum ve onun yanından geçip eve doğru gidiyorum.

Ön kapıdan iki adım içeride, eli bileğimi sarıyor. "Bırak beni," diye fısıldıyorum.

"Yapacağım."

Ona doğru döndüğümde bileğimi bırakıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Yalnızlık hiç bu kadar anlık hissettirmemişti.

Bir saniye sonra elim onunkini yakalıyor. "Sadece..." Gözlerimi ona diktim. "Henüz değil."

İşte burası. Tam burası. Her şey değişiyor ve bunu durduramayacağımı biliyorum. Acıtacağını biliyorum. Ve yine de yapacağımı biliyorum.

Bu aşkın sefil bir tanımı.

Milo ellerimize bakıyor.

"Kardeşin öleceği için üzgünüm."

Yavaşça başını sallıyor. Milo hiç bu kadar acı çekmiş görünmemiştir.
"Hepimiz öleceğiz, Indie."

Elini bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak yüzümü boynuna bastırıyorum, onun da bana sarılmasını umursamıyorum. "Dünya bizi umursamıyor. Bizi beklemiyor. Neden umursayalım ki? Neden bekleyelim ki? Biz herkes gibi değiliz."

"Indie..." Gergin sesi beni kesiyor. "Fletcher beni öldürecek. Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum." Ellerini kalçalarımın koydu.

"Fletcher'ın bilmesine gerek yok." Boynundan öperim. "Ve eğer dünya yazdan önce sona ermezse, gideceğim. Sen Jolene'le evleneceksin. İkimiz de perişan oluruz." Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak çenesine doğru öpüyorum. "Ama en güzel anılara sahip olacağız." Onu aşağı çekiyorum, dudaklarımı usulca yanağına bastırıyorum. "Benimle anılar biriktir Milo. Benim ol... Sen onun olana kadar. Söz veriyorum.

..." Ağzının kenarını öpüyorum ve fısıldıyorum, "Gitmene izin vereceğim." Onu tekrar öpüyorum ama o beni geri öpmüyor.

Sönerek ayaklarımın üzerine düşüyorum ve burnumdan uzun bir nefes çekerek bir adım geri atıyorum.

Milo'nun yüzündeki konsantrasyon yüzlerce soruyu akla getiriyor. Sorsam hiçbirine cevap vermeyeceğinden eminim. Ama yine de deniyorum. "Rae senin kız arkadaşın mı?"

"Ty'nın kız kardeşi."

"Ty kim?"

Milo kıkırdar. "Vay canına. Fletcher'ın iş anlaşmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onun sağ kolu olduğunu biliyorum. Çiftlikleri ve bir güneş enerjisi şirketi olduğunu biliyorum ama yine de petrol arıyor. Sinema salonları ve tavuk satan bir restoran zinciri var. Tesadüfe bakın ki tavuk yemekten nefret ederim. Ty'nın tavuklarla bir ilgisi var mı? Ahırınızın arkasındaki kümeste olanlardan daha fazlası olmalı."

Milo biraz daha güler. "Ty, Fletcher'dan her zaman bir adım önde olan iki yüz elli kiloluk adam. Onun korumasıdır."

"Ken mi? Fletcher'ın korumasının adı Ken."

"Ken Tyson. Herkes ona Ty der," diyor Milo.

"Bu çok garip."

"*Bilinen bir şey*, tuhaf değil. İyi biliniyor." Milo parmaklarını ön ceplerine sokar.

"Benim için değil," diye mırıldanıyorum.

Onu ahırdaki kadınla seks yaparken gördüğümde kıskanmamıştım ama Rae farklıydı. Çıplak değildi. Onu bir at ahırının yanında hızlı bir sikişe indirgememişti. Bazı açılardan, onları kahve içerken görmek, kadının adamın tezgahında oturması, Ranger'ın yanında sevişmekten daha samimiydi.

"Rae'nin de Ruthie gibi çılgın dikiş becerileri var. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama artık gömleklerimde eksik düğme yok."

"Üzgünüm, eksik düğmeleri fark etmemiştim, bu yüzden onarılmış olanları fark etmem pek olası değil. İki gece önce beni öptüğünde kız arkadaşın mıydı? Kaç yaşındaydı?"

"Kız ve arkadaş. Kız arkadaş değil. Ve o yirmi üç yaşında. Soru sorman bitti mi?"

"Ciddi bir şey mi?" Peşini bırakamadığım için soruyorum. Milo benden sekiz yaş büyük. Evet, bir nevi kardeşim ama bu karşılaştırmadan hoşlanmıyorum. Onun adına mutlu olmalıyım. Kendisi için bir şeyi hak ediyor. Fletcher her fırsatta ondan yararlanıyor. Ruthie öldüğünde 18 yaşında olduğunu nasıl unuttum? Milo'nun bana baktığı gibi on yaşında bir çocuğa bakmak için gerekenlere sahip miyim? Beni nasıl beslediğini. Beni okula götürmesi. Ve geceleri ona bir güvenlik battaniyesi gibi sarılmama izin vermesi. Milo her zaman tam olarak ona ihtiyacım olan şey oldu. Sanırım bu bir şeyi hak ediyor.

"Jolene'den haberi var mı?" Geriye doğru birkaç adım atıyorum ve merdivenlere oturuyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil Milo. Jolene, Rae ya da... düzüştüğün rastgele kadınlar umurumda değil. Ben seni önemsiyorum."

Bakışlarını indirmeden önce adem elması sallanıyor. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Sen de beni önemsediyiğini

söyle." İrkildi. "Değer

verdiğimi biliyorsun."

"Geçen gece beni öpmekten fazlasını mı yapmak istedin?"

"Indie ..."

"Bu sadece bir soru. Mesela... dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydiniz, neresi olurdu? Bu oraya gideceğın anlamına gelmez." Dizlerime sarılıp ondan dürüst bir cevap almak için dua ediyorum.

Milo birkaç kez göz kırpmıyor, ifadesi okunamıyor. "Evet, işte bu kadar. Her iki soruyu da kendin yanıtladın."

Gözlerimi kısarak baktım. Bu da ne demek şimdi? Dönüyor ve ön kapıyı açıyor.

"Hey. Bana ne demek istediğini söylemelisin." Ayağa kalkıyorum.

Sırtı bana dönük, yavaşça başını sallıyor. "Eğer dünyada herhangi bir yere gidebilseydim, Indie... bu senin içinde olmak olurdu."

Tıklayın.

Kapı arkasından kapanıyor.

Dudaklarım ayrılıyor. Kalbim kontrolden çıkıyor. Ve ayaklarım onu kovalamak istiyor.

Ancak, itirafı arabamdan daha ağır olduğu için hareket edemiyorum. Bir daha asla nefes alamayacağım.

AŞILAMAZ ÇIZGI

MILO

INDIANA BENİM ÖLÜM KOĞUŞUM.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Genç bir kızdı. Ona karşı korumacı hissettim. Fletcher ve Ruthie onunla bana hep güvendiler. Ve bu çok şey ifade ediyordu. Sonra gözümü kırptım. Yavaş mı yoksa uzun bir göz kırpma mıydı hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, gözlerim açıldığında onun genç bir kız olmadığıydı.

Indie bir kadın.

Genç kızı ne kadar hayal etmeye çalışsam da yapamıyorum. Onu annesinden çalmadım. Onu bir milyon dolara satın almadım. Ben onun babası değilim. Kardeşi değilim. Olmadığım o kadar çok şey var ki.

Ama o?

Vücudumdaki her hücre, kafamdaki her düşünce, varlığımın her zerresi bana onun benim olduğunu söylüyor. Fletcher bilmeden onu benden çaldı ya da belki de benim *için çaldı*.

Günümü Fletcher'ın işlerini kontrol etmek için uzun saatler boyunca seyahat ederek geçiriyorum. Her şeyde onun parmağı var ve benim işim de kimsenin o açgözlü eli kesmeye çalışmadığından emin olmak.

Ellington çiftliğine girdiğimde saat sekizi geçiyordu. Ön kapıyı açıp şapkamı çıkarmak için elimi uzattığım anda lambaderin açık olduğunu fark ediyorum. Ve Indie kanepede göğsüne sarılmış açık bir kitapla uyuyor. Dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Onu uyandırmak istemediğim için kapıyı yavaşça kapattım.

Indie haklı mı? Dünya benim gibi katı ruhlu bir adamı ya da babasıyla başını derde sokmuş bir annenin çalınmış çocuğunu umursamıyor mu? Hayatlarımızda hiçbir anlam ifade etmeyen kurallara göre mi oynamak zorundayız?

Indie benim bir tişörtümü giyiyor ve alt tarafında ne olduğunu bir bilsem. Şansıma, üzerinde benim tişörtümden başka bir şey yok, o da sanki onu bütünüyle yutmuş gibi görünüyor.

O neden burada? Fletcher yarın eve geliyor.

Hızlı bir duş alıp, sarımsak ve Indie'nin mikrodalgadan çıkardığı tabağın kokusuyla dışarı çıkıyorum.

"Milo, market alışverişine gitmen gerek."

O bakışlarını çıplak göğsümde gezdirirken ben havluyla saçlarımı kuruluyorum, hipnotize olmuş gibi, yavaşça nefes alırken burun delikleri açılıyor.

Bu hiç iyi değil. Boku yedim.

Boğazını temizliyor ve gözleri yüzüme doğru kayarken gergin bir gülümseme sunuyor. "Sana Micah'nın buzdolabında bıraktığı makarnadan getirdim."

"Micah biftek dışında bir şey mi yapıyor?" Gözlerimi ona dikiyorum. O da sırtıyor. "Evet. Benim için makarna yapıyor."

Tabağı masaya koyduğunda ben de masaya oturuyorum. "Kıyafetlerine ne oldu? Sanırım bu benim gömleğim?" Makarnayı çatalın etrafında döndürüyorum.

Indie benden bir adım ötede duruyor, ayak parmakları içe dönük, çıplak bacakları tam teşhir halinde ve elleri oldukça masum bir şekilde arkasında kavuşturulmuş. "Senin gömleğini giymek istedim."

"Çünkü?" Onun yarı çıplak halinden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak yavaşça bir ısırık alıyorum. Ama hiç etkilenmedim.

"Senin gibi kokuyor."

Kıkırdıyorum. "Ter mi?"

"Deri, kahve ve tarçın." Gömleğin yakasından tutup burnuna doğru çekiyor. Bakışlarım bana gösterdiği fazladan iki santimlik bacaklarına kayıyor.

Öldü.

Ona bir daha dokunursam fiziksel durumum bu olacak. Fletcher bir gün daha yaşayamayacağımdan emin olacak.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı yüzüne, pembe yanaklarına ve kiraz

dudaklarına çeviriyorum. "Sence deri, kahve ve tarçın gibi mi kokuyorum?"

"Mmm..." Başını sallıyor, dudaklarını ıslatıyor.

"İstiyorum." Dur. Şu anda durması gerekiyor.

"Benton'a artık onunla görüşmek istemediğimi söyledim."

"Nasıl istersen, Indie." Makarnaya odaklanıyorum. Spagettiden daha ince.

"Ne istersem mi?" Bacakları sandalyemin kenarına değene kadar bir adım daha yaklaşıyor.

"Lafın gelişi." Ağzımın kenarındaki sosu yalıyorum.

Sarı saçlarını bir yandan kulağının arkasına kıvrıyor, sonra masayla arama girip sırtı bana dönük şekilde bacaklarımdan birinin üzerine oturuyor. Lavanta, sarımsak kokusunu bastırıyor. Ruthie hayattayken ana ev böyle kokardı.

Çatalımı bıraktım ve ona dokunmamak için ellerimi *uzakta*, çok uzakta tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Yine acıktım." Parmaklarının arasına bir parça makarna sıkıştırıp ağzına atarken ayak parmakları çıplak ayağımın üst kısmına sürünüyor. Başını çevirerek bana sırtıyor ve özenle inşa ettiğim kontrol duvarımı altüst ediyor.

Dudaklarına odaklanıyorum ve dudaklarını birbirine sürtmeden önce gülümsemesi kayboluyor. Onları çok fena öpmek istiyorum.

Elini benimkine uzatıp dizine götürüyor. Birbirimize bakıyoruz, arada bir yavaşça göz kırpıyoruz.

Tek kelime etme.

Aramıza bir nefes bile girmiyor.

Elim ipeksi kalçasından bir iki santim yukarı kaydığında yutkunuyor. Silahı doldurup Fletcher'a da verebilirim. Ölmek mi istiyorum?

Olabilir.

Tek duyabildiğim kulaklarımdaki kan, nabız gibi atıyor, acele ediyor ve kalbime ayak uydurmak için yarışıyor.

"Devam et," diye fısıldıyor Indie, elim kalçasında boşta kaldığında nefesini tutmadan önce.

Vicdanıma bir suçluluk hançeri saplanıyor ama bu bile elimi durdurmuyor. Parmaklarımdan uçları iç çamaşırının kasıklarında geziniyor.

Nefes alış verişini biraz düzensizleştir.

Parmaklarım bükülüyor, parmak uçlarımı ince pamuğun üzerinde gezdiriyor, altındaki etinin dış hatlarını hissediyorum, ince malzeme dokunulduğunda hızla ıslanıyor.

Eli diğer bacağımı kavrarken gözlerini kapatıyor. Parmaklarımı kıvrarak onu kavıyorum ve leğen kemiği küçük bir sarsıntı yaparken tırnakları bacağıma batıyor.

Kahretsin... Kendime işkence ediyorum.

Elimin topuğuyla onu birkaç kez ovuyorum, açık ağzından her biri bir öncekinden daha sert olan daha fazla nefes çekiyorum. Ayak parmakları yere uzanıyor, kendini benim dokunuşuma doğru kaldırıyor; diğer eli masanın kenarını kavırıyor.

Onun tarafından büyülendim.

Yavaşça kırpışan gözleri.

Alt bedeni benim dokunuşumla küçük dalgalar halinde hareket ediyordu.

Dönüp çenesini indirmeden hemen önce dişleri alt dudağını sıkıştırıyor ve açılmış bacaklarının arasından elimi izliyor.

Sahip olduğum tüm aklı başında, kendini koruyan fikirler yerle bir oldu. Eğer gerçek bir vicdanım varsa bile, artık tanınmaz halde.

Boştaki elim onunkini dizimin üzerine koyuyor, parmaklarım onunkilerin arasında kayarken sağ elim iç çamaşırına dalıyor. Ve o çok. Lanet olsun. Islak.

"M-Milo..." Ağırılığı tekrar bacağımın üzerine çöküyor ve orta parmağım bacaklarının arasındaki ılık, ıslak yolu okşayıp klitorisini yavaş vuruşlarla çevrelediğinde sertçe yutkunuyor. Bacağımı daha sıkı kavırıyor ve tırnakları ahşap masayı kazıyarak yumuşak bir tırmalama sesi çıkarıyor.

Orta parmağım içine kayıyor ve elimin topuğuyla klitorisini tekrar ovuyorum. Başını omzuma yaslıyor.

Göğüs

kabarıyor. Sırt

kemerli.

Kotumun fermuarını açıp sikimi içine gömmek için inanılmaz bir güç harcıyorum. Bir madalyayı hak ediyorum.

Indie inliyor. Uzun ve yumuşak. Ve her yerinde hissediyorum. Sonra eriyor; kasları gevşiyor, vücudunu benimkine göre şekillendiriyor. Bedeni zonkluyor... parmağımı içinde kavırıyor.

"Jolene'le evleneceğimi bildiğini söyle bana," diye fısıldıyorum kulağına. Bir pislik olmaya çalışmıyorum; sanırım şartlar gereği öyleyim.

Anında sertleşiyor, her santimi.

"Söyle bana, Indie. Bana bildiğini söyle." Onu korumak için duyduğum bu ihtiyaç, onu en çok korumam gereken kişinin kendim olduğunu fark edene kadar takdire şayan geliyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama başını omzumdan kaldırmadan önce zar zor algılanabilir bir şekilde sallıyor.

Sanki biri geri sarmaya basmış gibi. Elim iç çamaşırında kayboluyor. Ayakları yeri kavırıyor. Vücudunu kucağımdan kaldırıyor. Sessizce tişörtümü çıkardı. Ona bakmıyorum. Makarnaya odaklanıyorum, midemin bu gece bir ısırık daha alamayacak kadar düğümlendiğini biliyorum. Ancak kapı açıldığında Indie'ye bakıyorum.

"Ama sen benim olacaksın," diyor.

Onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim ama sonra bana bakıyor. "Jolene'le evleneceksin ama asla onun olmayacaksın."

DÜŞMANLARINIZI YAKIN TUTUN

INDIE

BİLİNÇLİ BİR KARAR VERDİM. Milo'ya ne kadar sahip olabilirsem o kadar bakacağım. Ve sonra ... çekip gideceğim. Umarım kalbimin etrafındaki bu geçici duvar dayanır.

Şükran Günü'nden bir gün önce arabasına biner binmez Hallie, "Mathias sana Cuma günü dışarı çıkmayı teklif edecek," dedi.

"Meşgulüm," diyorum ve ona gergin bir gülümseme atıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne dediğimi duydun mu? *Mathias Crowley*, seksi koşucu, üniversite son sınıf öğrencisi gibi görünüyor, seninle ilgileniyor. Hasta mısın sen?"

Milo Odell'in elini hâlâ bacaklarımın arasında hissederken Mathias Crowley'i düşünemiyorum. "Biriyle tanıştım." Hallie'ye ya da başkasına Milo'dan bahsetmemeliyim ama Mathias Crowley hakkında beni rahatsız etmeyi bırakması için ona bir neden vermeliyim. Elbette, Milo beni öpmeden önce, Milo'yu *düşünmemek* ve Fletcher'ın benimle gurur duymasını engellemek için Benton, Camden ve süzgeçten geçirdiğim diğer tüm erkeklerle ilgilendiğim gibi Mathias'la da ilgilenirdim.

"Oh, daha fazlasını anlat." Hallie ona sunduğum her lokmayı yalayıp yutuyor. "Fletcher için çalışıyor."

"Bu hiç iyi değil. İhtiyacın olan son şey babanın bir çalışanını kızına ne yaptığı ya da yapmadığı konusunda sorguya çekmesi. Ya uşağı öğrenirse?"

Su şişemi açıp bir yudum alıyorum. "Yardakçı mı?"

"Sarhoş kıçını Camden'ın evinden eve sürükleyen kovboy şapkalı seksi kış parçası. Babanın uşaklarından biri. Bunu anlayabilirsin."

Yutkunmaya ara veriyorum ve su şişemi yavaşça indiriyorum. "Milo?"

"Evet. Her zaman nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor. Eğer babanın çalışanlarından biriyle takılıyorsan bunu ilk öğrenen o olacaktır."

"Sana söyledim... Fletcher benim babam değil. Milo da bir şey söylemeyecek." "Öğrenirse bir şey söylemeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Sırtışıma gizlemek için dudaklarımı ısırıyorum. "Öyleyim işte." Bakışlarım pencereye ve yanımızdan geçen sonsuz dönümlük düz, zümrüt yeşili araziye kayıyor.

"Kaç yaşında?" "Kim?"

"Duh ... baban için çalışan adam ... şey ... Fletcher?" "Yirmi altı."

"Yirmi altı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bana yan yan bakıyor, gözleri küçücük kafasından fırlıyor.

Sırıtiyorum.

"Onunla seks yaptın mı?" "Fark eder mi?"

"Sen hâlâ lisedesin, o ise yirmi altı yaşında. Evet, bu önemli." "Ben on sekiz yaşındayım. Zaten rıza yaşı on yedi."

"Yani bu bir evet mi? Onunla seks yaptın mı?"

"Bu seni ilgilendirmez. Neden umursuyorsun ki?"

"Tanrım. .. Neyin var senin? Bu k o n u y u konuştuğumuzu sanıyordum. Birlikte olduğun diğer tüm erkekleri bana anlattın."

"O biraz kapıldı. O yüzden fazla paylaşmamayı tercih ederim. Bir şey söyleyeceğini düşündüğümünden değil. Bilginin ne kadar kolay sızabileceğini biliyorum."

"Alınmış mı? Evli mi? Evli mi?" Sesi yükseliyor.

Başımı salladım. "Hayır. Belki... nişanlı gibi." Burnum kıışı. "Indiana! Ciddi olamazsın. Biriyle ilişkin var."

Nişanlı mı? Sen o kişi değilsin. Üzgünüm ama o bir pislik. Nişanlısını aldattığı için A sınıfı bir pislik. Bunu neden yapasın ki?"

Çünkü o benim.

"Evlilikten bahsetmişken... kimin evlendiğini bilmek ister misiniz?"

Neden bu ince çizgide yürümeye karar verdiğimi bilmiyorum ama artık bitti.

"Kim?" Hallie yemi yutar.

"Jolene."

"Tanrım... bu doğru. Camden'ın evindeki o gece de böyle demiştin. Milo'yla mı evleniyor?" Hallie, Jolene'e duyduğum nefretin aynısını ifade etti: "O zavallı piç için üzülüyorum."

"Evet..." "Ben de öyle" diye mırıldanırken gülümsemem kayboluyor.

HALLIE ve ben alışverişini bitirdikten sonra kot pantolonumu ve botlarımı giyip hızlıca bir sandviç yapıyorum. Sonra Ranger'ın ahırını ve tavuk kümeslerini temizlemek için ahıra koşuyorum. Son olarak, yumurtaları Milo'nun dairesine götürüyorum, böylece onları bazı işçilere dağıtabilir. Kapıyı açtığımda hızım kesiliyor.

Rae, Milo'nun fırından bir tepsi kurabiye çıkarırken bana gülümseyerek "Merhaba," diyor. "Arabanı tamir ettirdin mi?" Vızıldayan zamanlayıcıyı kapatıyor ve kollarını kavuşturup sırtını tezgâha yaslamadan önce sıcak pedleri bir kenara atıyor.

"Evet," diyorum, yumurta kutusunu yavaşça tezgâhın üzerine bırakırken. Bakışlarım masaya ve Milo'nun bana dokunduğu sandalyeye kayıyor. Kendimi davetsiz misafir gibi hissetmemeliyim. Yine de hissediyorum.

"Geçen günkü kısa tanışma için özür dilerim; ben Ty'ın kızıyım. Babamdan ve Milo'dan senin hakkında çok şey duydum. Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Yanağımın içini çiğnerken gözlerim birkaç saniyeliğine kısılıyor.

"Ty babanın güvenliğinden sorumlu," diyor gülerek.

"Evet." Ben de yavaşça başımı sallıyorum. "Biliyorum. Herkesin ona Ty dediğini bilmiyordum."

"Ben ona *baba diyorum*. Eminim siz de Fletcher yerine Bay Ellington'a 'Baba' diyorsunuzdur."

"Hayır." Ellerimi arkamda birleştiriyorum. "Ben ona yüzüne karşı efendim diyorum, Bay.

Diğer insanlara göre Ellington, arkadaşlarıma göre ise pislik."

Gözleri irileşiyor ve gergin bir kahkaha atıyor. "Bu..."

"Hayat." Dişlek bir sırıtışla karşılık veriyorum. "O benim gerçek babam değil. Öyle olsaydı, ona 'Baba' ya da 'Papa' gibi sevimli bir şey demeyi düşünürdüm, ama hala bir pislik olsaydı, muhtemelen arkadaşlarımdan önünde ondan böyle bahsedirdim."

"Peki, bunu bana itiraf ettiğine göre arkadaş mıyız?" Rae soruyor.

"Milo'nun her arkadaşı benim de arkadaşımdır."

"Bence ikinizin yakın olması çok güzel. Eminim Bay Ellington'la ilişkiniz sallantılıyken ve annenizi çok küçük yaşta kaybetmişken hayatınızda bir tür ağabeyinizin olması hoşunuza gidiyordur." Rae döner ve kurabiyeleri soğutma rafına kaldırır.

"Milo benim kardeşim değil."

"Biliyorum. Sadece sana bir kardeş gibi bakıyor demek istedim."

"Peki ya sen?" Parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Milo senin için de bir kardeş gibi mi?"

"Uh... hayır." Kıkırdıyor. "Bu kötü bir karşılaştırma olurdu."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

Rae alt dudağını ısırarak omzunun üzerinden bakıyor. "Şey, biz bazen... arkadaştan daha fazlasıyız. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Dişlerimi sıkıyorum ve Rae'ye karşı duyduğum hevesizliğe eşlik edecek bir gülümseme buluyorum. "Sanırım biliyorum."

"O..." diye başını sallıyor ve dikkatini kurabiyelere veriyor "...erkek arkadaşım falan değil. Sadece daha çok bir ... arkadaş."

"Köpek gibi mi?"

Yine başını sallar ve güler. "Hayır. Belki de ne dediğimi anlamıyorsun. Ve bu sorun değil. Muhtemelen söylememeliydim
."

"Sen ve Milo seks yapıyorsunuz."

Bana doğru dönen Rae ellerini bir havluya siliyor. Birkaç kez başını sallarken dudakları dişlerinin arasında yuvarlanıyor.

Biz arkadaş mıyız? Arkadaşlar birbirlerine en son ne zaman seks yaptıklarını söyler mi? Beni yatak odamda öptüğünden beri Milo ile seks yaptı mı? Bu gece onunla sevişecek mi çünkü mutfakta ona kurabiye yapıyor? Ne de olsa bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer. Sikine de böyle mi ulaşılır?

"Bahse girerim ailen Şükran Günü için güzel bir sofraya hazırlamıştır."

Başımı salladım. "Micah ailesiyle akşam yemeği yemek için eve gitmeden önce sabahı her şeyi hazırlayarak geçirecek. Akşamın erken saatlerinde sağlam bir oburluk eylemi gerçekleştireceğiz. Erkekler pahalı viskiler ve purolar için ocak odasına çekilecek, kadınlar da resmi oturma odasında şaraplarını yudumlarırken herkes ve her şey hakkında dedikodu yapacaklar. Ben odama gidip kitap okuyacağım. Yani kısacası, aileniz bir günlük Spam konservesi açarsa

ama bir kutu ucuz şarap eşliğinde sizinle bir ya da iki saat aktif olarak sohbet ederse, o zaman daha iyi bir Şükran Günü geçirirsiniz."

Rae'yi bilerek mi rahatsız etmeye çalışıyorum? Henüz bilmiyorum. Onun dost mu düşman mı olduğuna karar veremedim. Milo'yla yattığı için onu suçlayamam. Bu şansa atlardım.

"Büyükbabam ve büyükbabam San Antonio'da yaşıyor, o yüzden günü orada geçireceğiz. Ve hindi yiyeceğiz, Spam değil." Kıkırdıyor. "Umarım. Ama çok sık gittiğin için ailenin seninle ilgilenmemesi çok kötü."

"Benim Milo'm var."

O benim. Benim. Benim. BENİM!

Okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Ne iş yapıyorsun, Rae?"

"Ben bir ilaç temsilcisiyim. Ellington Pharmaceuticals için çalışıyorum." Fırın tepsilerini yıkamak için dönmeden önce bana mahcup bir sırıtış attı.

Fletcher'ın bir ilaç şirketi olduğunu bilmiyordum. Bütün işlerini takip etmedim. Ama ben aileden değilim, neden takip edeyim ki?

"Ailenizdeki herkes Fletcher için mi çalışıyor?"

"Henüz değil." Rae kurabiye tepsisine bulaşık deterjanı fişkırtarak gülüyor. "Ama Fletcher her şeye sahip gibi görüldüğüne göre, eminim bu sadece bir zaman meselesi." Etkilenmiş benziyor. "Doğrudan aile işine mi gireceksin, yoksa önce üniversiteye mi gideceksin?"

"Üniversite. Aile işiyle ilgilenmiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarken Rae'nin kalemle çizilmiş kaşları alnına doğru kayıyor. "Fikrini değiştirebilirsin. Senin yaşında olmanın ve henüz hayata bağlanmak istememenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

"Mmm..." Yavaşça başımı sallıyorum.

Rae ellerini kuruyor ve telefonunu eline alıp ekrana bakıyor. "Milo babanla yemek yiyor. Görünüşe göre kendi başımın çaresine bakmam ve daha sonra ona bu kurabiyelerle sürpriz yapmak için beklemem gerekecek."

"Sürprizin için iyi şanslar. Ben de tam yumurtaları bırakıyordum." Kapıya doğru hesaplı bir geri çekilme yaptım. "Sonra görüşürüz."

Sadece... Umarım değildir.

"Kesinlikle," diyor Rae. "Mutlu Şükran Günleri dilerim."

"Sen de." Kapıyı çarparak kapatıyorum ve kahverengi kovboy çizimlerini toprağa vurarak asfalta ve Milo'nun kamyonetinin daire şeklindeki sürüş yolunda çeşmenin yanına park ettiği ana eve doğru ilerliyorum.

"Sen misin, Indie?" Kapıyı kapattığımda Fletcher sesleniyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ona cevap vermeyi ya da yatak odama koşmayı düşünüyorum.

"Buraya gel, sevgilim."

Sevgilim mi? Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Ruthie hayattayken sevimliydi ama artık hiçbir şeyi sevimsiz değil.

Kirli botlarımı çekiştirerek, kot pantolonumu fırçalamadan ve çoraplı ayaklarımı yemek odasına doğru sürmeden önce hoşnutsuzluğumu homurdanıyorum.

"Otursana. Milo ve ben de tam tatil planlarını konuşuyorduk. Jolene yarın burada olacak. Arayı kapatabilirsiniz. Belki başvuracağınız üniversiteleri seçmenize yardımcı olabilir."

Git kendini becer, Fletcher.

Ona gülümsüyorum ama Fletcher'ın hemen solunda oturan Milo ile paylaşacak bir sürü samimiyezsizlik saklıyorum. Masa yirmi kişilik. Dört ya da daha az kişilik masaları severim. Daha fazlası fazlalıktır ve ben fazlalıktan bıktım.

Ama esas olarak, Milo'nun benim için kolejleri düşünüp düşünmediğini *ya da* dün gece orta parmağını içime sokmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Ben iyiyim. Jolene ve ben pek aynı zevklere sahip değiliz."

"Peki, oturun. Micah sana bir tabak hazırlayacak," diyor Fletcher.

Başımı salladım. "Yemek yedim zaten. Tavuk kümeslerini de temizledim. Bir şey değil Milo. Oh ... ve Rae senin evinde. Spoiler uyarısı." Burnumu kırıştırdım. "Sana kurabiye yapıyor. Ama ona benim söylediğimi söyleme. Sadece şaşırmış gibi davran."

Milo sertleşir, çatalını ağzına bir santim kala durdurur.

Fletcher ona bir bakış fırlatır. "Siz ikiniz hâlâ görüşüyor musunuz?"

Milo bir omzunu kaldırıyor ve orta pişmiş bifteğinden bir ısırık almadan önce bakışlarını bir saniyeliğine kaçırıyor. "Bazen."

Fletcher, "Yapabiliyorken tadını çıkar," diyerek ona izin verir. "Seni hiç suçlamıyorum. Ona teklif edecek ciddi bir şeyin olmadığını bildiğinden emin ol. Ty dürüstlükten daha azını takdir etmeyecektir."

Milo bana gizlice bir bakış attı. Gözümü kırpmıyorum. Tek bir kelime söylemesi için sessizce ona meydan okuyorum. Yutkunup boğazını temizledikten sonra beyaz peçeteyle ağzını silerken Fletcher'a başıyla ufak bir selam veriyor.

"Tanrım... şimdi ne olacak?" Fletcher telefonuna bakar. "İzninizle." Ayağa kalkar, telefonu kulağına götürür ve ofisine doğru yönelir.

"Indie..." Milo atalını yere bırakıp sandalyesini geriye doğru iterek şöyle diyor.

Sert bir kafa sallayıyla onu durduruyorum. "Yapabiliyorken tadını çıkar." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arka kapıdan çıkıyorum. Bu ikisiyle aynı evde bile olamam.

Fletcher'ın çikolatalı labradoru Mud, تنها göleti çevreleyen ve atların otladığı meraya bağlanan patıkaya kadar beni takip ediyor. "Sahibin pisliğin teki," diyorum Mud'a, "ama seni seviyorum." Onu kulaklarının arkasından kaşıyacak kadar duruyorum.

Sonra uzun otları tutarak, güneş uzakta alçalırken tohum sıralarını koparıyorum. Çok yakın görünüyor ama dünyadaki herkesin gördüğü güneşin aynısı. Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığının bir kanıtı daha. Mutluluk, güneşin batışındaki samimiyet kadar bir yanılsamadır.

Gezintim beni meranın en ucuna götürüyor, orada beyaz çit direğine yaslanıyorum. Mud yanıma uzanıyor. Sanırım beni Fletcher'dan daha çok seviyor. Kırlaşıyor ve öldüğünde kalbimin Fletcher'ın ölümünden daha çok kırılacağından hiç şüphem yok. Ruthie, Fletcher için Mud'ı aldı. Belki de bu yüzden eski laboratuvara düşkünüm.

Gökyüzünde sadece pembe bir ton kaldığında ayağa kalkıp sırtımı fırçalıyorum. Mud havlayarak dikkatimi bize yaklaşan Milo ve Ranger'a çekiyor, onlar yaklaştıkça yavaşlıyorlar.

"Bu saatte burada olman iyi bir fikir değil," diyor Milo, Ranger'ı durdurup üzerinden atlayarak. Kovboy şapkasını çıkarır ve eyerin boynuzuna dayar.

Milo birçok şeydir, ama seksi kovboy listenin başında gelir. İp atlayabiliyor. Marka. Sığır güdebilir ve sürebilir. Çitleri onarabilir. Tüfekte her hedefi vurabilir. Hizadan çıktıklarında çiftlik sahiplerinin ödünü koparır. İnsanları öldürdüğüne dair söylentiler de duydum. Eskiden buna inanmazdım ama şimdi doğru olabileceğini düşünüyorum.

"Hiçbir zaman iyi fikirlerin hayranı olmadım," diyorum. "Biliyorum." Bana bir adım daha yaklaştı.

Çit direği beni durdurana kadar geri gidiyorum. Milo bir botunu benimkinin arasına kaydırды. Gün batımının soluk tortusunda ruhani görünüyor.

"Rae eve gitti. Kurabiye yedik. Ona önerebileceğim tek şeyin çıkarsız bir arkadaşlık olduğunu söyledim. O Ty'ın kızı, bu yüzden onunla ilişkilerimi dikkatli bir şekilde yürütmeliyim." Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "İkinizin bir süre sohbet ettiğinizi söyledi."

"Evet," diye fısıldıyorum. Dokunuşu hâlâ çok yeni ama tanıdık. Mükemmel, ancak Fletcher Milo'nun dünyasını manipüle etti, sahip olduğumuz şeyi lekeledi ve ona

bir son kullanma tarihi.

"Rae üzgün göründüğünü söyledi. Fletcher ile ilişkinizin gergin olduğunu düşünüyor."

Dokunuşuna doğru eğilip bir elimi göğsüne koyuyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Bence Rae mutfağında olduğu için üzgündün. Bence sen

"Seni umursamayan bir pislik olduğumu düşündün."

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Öyle misin?"

İki elini ensemeleştirip eğiliyor ve dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce duruyor. "Ben kesinlikle bir pisliğim ama sana o kadar değer veriyorum ki geçen zaman bana işkence gibi geliyor."

Alnımı göğsüne yaslıyorum. "Dün gece yaptıklarımızdan pişman mısınız?"

Milo'nun elleri boynumdan çıkıp kollarımdan aşağı kayıyor. Parmakları arka ceplerime kayıyor. "Indie, birçok pişmanlığım var ama sen asla onlardan biri olmayacaksın. Dünya tam bir çöplük. Çok fazla nefret var. Çok fazla yargı var. Kimsenin fikrine boyun eğmeyi reddediyorum. Onlar bizi tanımıyor."

Seni seviyorum, Milo.

Duygularımı yutmak acı veriyor ama bunu yapıyorum çünkü Milo bir seçim değil. Kalbim onu asla seçmedi. Yıllar önce onunkiyle karıştı ve bu sona erdiğinde sadece parçalarını geri alacağım.

Ona bakıyorum. "Hiç birini öldürdün mü?" Alnı

kırışıyor. "Indie..."

Cevabım bu. Tam orada, onun gözlerinde.

"Umurumda değil," diye fısıldadım, ayak parmaklarımdan üzerine kalktım ve dudaklarımı

onun.

Beni öpüyor. Beni *gerçekten* öpüyor. Her şeyi tüketen bir öpücük. Tamamen çözüldüğünüzde birini öptüğünüzü hayal ettiğim gibi.

Aç.

Şehvetli

.

Akıllara durgunluk veriyor.

Milo bunu bir adım öteye götürmüyor ama benim ihtiyacım somut bir acı. Hayatımda hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, pençeleyen bir arzu.

Öpüşmeyi bitiriyor, dudaklarımızın arasında dönen nefeslerimiz başımı döndürüyor; o kadar sıkı sarılmışım ki patlayacağımı düşünüyorum.

Fermuarına uzandım ama beni durdurdu. Bu reddedilme seviyesi Ben.

Milo bir adım geri atıyor ve şapkasını tekrar takmadan önce kendini ayarlıyor. Bakışlarımla karşılaştığında sırtıyor. Savunmasız. Masum. Ve bunu sadece benimle paylaşıyormuş gibi davranıyorum. Her şeyini görmeme izin vermese bile sadece bu yönünü görmeme izin veriyor.

"Yukarı çık, Indie kız." Beni Ranger'ın üzerine hafifçe itiyor.

Buna ihtiyacım yok ama kışındaki ellerinden şikâyet etmeyeceğim.

Milo arkama tırmanıyor ve yavaş bir yürüyüşle bizi ahıra geri götürüyor. Dudakları ara sıra boynumu buluyor. Kısa bıyıklarının tenimi gıdıklamasını seviyorum. Nefesinin sıcaklığını. Gerçek olduğumuz yanılması.

Dişleriyle benimle alay ettiğinde kıkırdıyorum. Omuzlarım kalkıyor ve bir ürperti tenime doğru ilerliyor.

"Yarın Fletcher'a Rice Üniversitesi'ni gezmek istediğini söylemelisin." Ahırın hemen dışında Ranger'dan kayarak indi ve bana yardım etti.

Onu ahıra kadar takip ediyorum, çenemi ve ellerimi düz parmaklığa dayıyorum. "Rice'a gitmiyorum. Teksas'ta hiçbir yere."

Eyeri çıkarıyor. "Indie, üniversiteye nerede gitmek istediğin umurunda değil. Pazartesi günü Houston'da halletmem gereken bazı işler var. Fletcher'a Rice'ı gezmek istediğini söylersen seni de yanımda götürmek zorunda kalırım." Dönüyor.

Dudaklarım birbirine dolanıyor. Sakin davranmaya çalışıyorum ama zor. Milo günü benimle geçirmek istiyor.

Kapı kilitlendiğinde, onun alanına giriyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Yatağına git, Indie kız."

Göğsüne doğru homurdanıyorum, o da kıkırdıyor.

"Biliyorsam ne olayım," diye derin bir ses duyulur yakınlardan bir yerden.

Milo beni köşeden çekerek bir tarafı saman balyaları, diğer tarafı at battaniyeleriyle dolu boş bir ahıra götürüyor. İyi aydınlatılmamış, birkaç işçi ahırın hemen dışındaki musluğu kullanırken bizi gölgeler içinde gizliyor.

Ahırın parmaklıklarına asılı iki battaniyenin arasından bakıyorum. Adamlar kovaları durulamak, kirli gömleklerini çıkarmak ve hortumdan su içmek için acele etmiyorlar.

Milo'nun kolu belime dolanıyor, sıcak göğsü sırtıma bastırıyor ve yüzü boynumun kıvrımına sıkışıyor. Kulağımın altındaki hassas deriyi emiyor.

Küçük bir mırıltı
çıkıyorum. "Şşş..."
diye fısıldıyor.

Dudaklarımı ısırarak başımı eğiyorum, böylece ona daha iyi
erişebiliyorum.

Öpücükleri merada olduğu gibi talepkârlaşıyor. Parmaklarım
battaniyenin üzerindeki parmaklığı kavriyor.

Milo'nun ellerinden biri karnımda gezinerek beni kendisine
yaklaştırıyor. İşte o zaman onu hissediyorum; ereksiyonunu, kot
pantolonunun üzerinden arka tarafıma bastırıldığını. Nefeslerim hızlanıyor,
sessiz kalmakta zorlanıyorum. Milo'nun diğer eli vücudumda, göğsümün
üzerinden boynuma doğru kayıyor. Çenemi kavriyor, başımı ona doğru
çeviriyor ve beni sertçe öpüyor.

Vücudunun benimkiyle aynı hizada
olması gibi sert. Ereksiyonu gibi
sert.

Leğen kemiğinin bana doğru sallanması gibi sert.

Bu hiç adil değil. *Şimdi de* bunu mu yapıyor? İşçilerden bir metre
uzaktayken mi? Tamamen giyinikken mi? Ses çıkaramazken mi?

Kızgın ve sinirliyim, ama bu aynı şeyi istemediğim anlamına gelmiyor.
Sırtımı kamburlaştırırken dilim onunkine değiyor. Milo çenemi serbest
bırakıyor, başı boynuma düşüyor, iki eliyle kalçalarımı kavrarken omzuma
doğru emiyor ve ısırıyor.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve parmakları kalçalarımın
gömülüyor, ereksiyonunu kışıma sürüyor, kalçaları sert ve yavaş bir
şekilde sarsılıyor.

Sigaralarını yakarken kahkahalarla gülen adamların, musluğun
etrafındaki çemberlerini terk etmek için aceleleri yok gibi görünüyor.

Milo bana sıkıca sarılıyor, bir eli gömleğimin üstünden sütyenimin
altına kayarken diğer eli kalçalarımın onunkinden uzaklaşmasını engelliyor.

Eli göğsümü sıkmadan önce nasırlı başparmağı meme ucumu
okşadığında sert bir nefes çekiyorum.

"Şşş..." diye tekrar kulağıma fısıldıyor.

Usta parmaklarıyla kot pantolonumun düğmesini açıyor ve fermuarını
indiriyor. Sonra sağ elimi korkuluktan çalıp iç çamaşırlarımın önünden
geçiriyor.

"Kendine dokun," diye yanağıma doğru ağır ağır nefes alıyor, iki
kalçamı da kavriyor ve hızını artırıyor, her hamlesi biraz daha hızlı... biraz
daha sert, tıpkı boynumdaki zor nefesleri gibi.

Parmaklarım bacaklarımın arasındaki ılık ve ıslak boşlukta, hassas

klitorisimin üzerinde kayıyor. Ve gözlerimi kapatıyorum, ereksiyonunun bacaklarımın arasında kaydığını hayal ediyorum.

Bacaklarımı aşağıya indirip içime bastırıyor. Kendimi kaybediyorum; dizlerim orgazmımla birlikte zayıflıyor. Başım ölümcül bir tutuşla bara sabitlenmiş koluma düşüyor. Milo omzumu ısırıyor, beni acı verici bir şekilde sıkı tutarken iniltisini bastırıyor ve hareketsiz kalmadan önce kalçalarını çeviriyor, vücudu birkaç saniye boyunca sertleşiyor. Sonra kasları gevşerken yavaşça uzun bir nefes veriyor

Kalçalarımındaki tutuşuyla birlikte.

Kollarında dönüyorum ama gözlerini göremeyecek kadar karanlık. Elleri yüzümü çevreliyor ve tutkulu bir öpücükle beni tekrar altına alıyor. Cinsel boşalmayı hayvani bir şey olarak görüp reddetmek kolay, insanın sevişme ihtiyacı, o boşalmayı hissetme ihtiyacı. Ama bu... bu öpücük fiziksel değil. Duygusal. Kelimelerle söyleyemeyeceğini bildiğim her şey. Tutamayacağı bir söz. Sahip olamayacağımız bir hayat.

Parmaklarım gömleğini sıkıyor, ağırlığım ayaklarımın üzerinde. Ahırın dışındaki erkek sesleri uzaklarda kayboluyor. Ve Milo yavaşça çekiliyor. Başparmağı dudaklarımı okşuyor ve usulca tekrar öpüyor. Söylemek istediğim sözleri, hayatın adaletsizliği için yapmak istediğim davayı yutuyorum. Ona sahip olabileceğimi söyledi.

Ben varım.

Ne kadar süre

için?

İhtiyacın olduğu sürece.

Sonsuza kadar mı?

"Tatlı rüyalar, Indie kız."

Burnumu gömleğine gömüyorum ve "İyi geceler" diye fısıldamadan önce bir kez daha derin nefes alıyorum.

İŞTE KALBİM GIDIYOR.

"JOLENE EVDE OLDUĞUNA GÖRE, yarın akşam yemek yiyeceğiz. İlk ..." Milo, sığırları traktör römorklarına dolduran adamlarını yakından izliyor. Şükran Günü'nde bile Fletcher'ın adamları sabahları çalışıyor.

Dirseklerimiz birbirine değsin diye kollarımı onun yanındaki çitin üzerine koyuyorum. "İlk randevun mu?"

Gözlerini sığırdan ayırmadan başını sallıyor.

"Bu gerçek dışı," diyorum. "Onunla birkaç kez aynı odada bulundun. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadın. Onun elini hiç tutmadın ya da öpmedin. Evlenme teklif etmedin. Yine de... öylece... yedi ay sonra evleniyorsun. Fletcher'ın bu sadakati ve minnettarlığı hak etmek için ne yaptığını anlamamı sağla. Sana böbreğini mi verdi? Karaciğerinin bir parçasını mı? Bu sadakat olamaz çünkü kardeşin hapse girdikten sonra seninle ilgilendi. Bu... bu hiç mantıklı değil." Kelimelerim dökülüyor, her biri biraz daha çaresiz geliyor.

Jolene'in adını anmak bile midemi bulandırıyor. Onu görmek istemiyorum. Milo'yla çıktıklarını hayal etmek bile içimdeki her şeyi eziyor.

"Indiana, bu bir sürpriz değil. Bu her zaman anlaşmanın bir parçasıydı. Özgürlüğünüzün bir bedeli olduğunu biliyorsunuz. Benimkinin de öyle."

Dönüyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve Milo'nun tam tersi yöne bakacak şekilde sırtımı çite yaslıyorum.

Adamlar birbirlerinin dikkatini çekmek için ıslık çalarken, sığırlar toynaklarını rampalara vurarak itiraz ediyor.

Esinti, inek yığınlarının keskin kokusunu taşıyor.

"Onu öpme Milo. Yatağına girmesine izin verme. Ona gülümseme. Yapma... sadece... yapma." Duygularım gözlerimin arkasında yanıyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. Başımı suyun üstünde tutuyorum, ama zar zor.

"Bir haftalığına evde. Sonra okula geri dönecek. Noel için tekrar eve gelecek ama mezun olana kadar dönmeyecek." H o m u r d a n ı y o r u m .

"Mezuniyetlerimizin aynı hafta sonu olduğunu biliyor muydun? Kimin mezuniyetine katılacaksın?" Milo

cevap vermez.

Başımı çeviriyorum ama kovboy şapkası vakur yüzünü gölgeleyen bir heykel gibi duruyor. Bunu görmezden gelerek ortadan kaldıramaz. Ve ben de kabul etsem de etmesem de gerçekleşecek olan olaylara direnerek bunu durduramam.

Hepsinden nefret ediyorum.

"Milo?" diye sesleniyor işçilerden biri karavandan.

Çiti itti ve ben de eve doğru yola çıktım. "Indie?"

Hayır. Ona bakamıyorum. Konuşamıyorum. Ve acı gerçeği dinlemekten bıktım. Anlamama yardım edemeyecekse, onu dinlemek istemiyorum.

"INDIANA ..." Jolene, Pauline'le birlikte tasarım bavulları ve ağır parfümleriyle fuayeye daldıklarında ciyak ciyak bağırır.

Duruşum iyi bir kız gibi dikkat kesiliyor, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Fletcher başka seçeneğim olmadığını açıkça belirtti. Arabamın, telefonumun ve tüm hayatımın sahibi o.

Şimdilik...

Jolene beni garip bir şekilde kucaklamak için kendine çektiğinde kaskatı kesiliyorum. Neden bana sarılıyor? Neden beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsüyor?

"Dinle tatlım..." diye geri çekiliyor, beni kol mesafesinde tutuyor.

Tatlım mı? Neden bu kadar küçümseyici konuşuyor?

"Nedime olman için yerim yok ama seni kişisel hizmetçim yapıyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

Düğünden önce buradan başka bir yere otobüsle gitmeliyim gibi geliyor.

Fletcher boğazını temizliyor ve çantalarını taşımalarına yardım ederken bana sert bir bakış atıyor.

İşaretle gülümsüyorum. Jolene'le hiç arkadaş olmadığımızı biliyor. Ruthie hayattayken de biliyordu. Ruthie ve Fletcher sık sık tartışmazlardı ama Jolene'in kötülüklerine karşı beni koruması onun içindeki savaşçıyı ortaya çıkarmıştı.

Jolene bir nefes alıp bana gerçekten baksaydı, yüzümdeki şaşkınlığı görürdü. *Sevmediğin bir adamla nasıl evlenebilirsin?*

"Yarınki yemek rezervasyonunuz ne zaman?" Pauline Jolene'e sorar.

Herkes Şükran Günü yemeği için yemek odasına doğru akın ederken Fletcher, "Altı kişilik yaptım," diyor. Fletcher ve Pauline'in kuzenlerinden ikisi eşleriyle birlikte bize katıldı.

"Hadi," diyor Jolene, birkaç adım geri çekilip bileğimi tutarak. "Her şeyi kötü bir notla bırakmışız gibi hissediyorum. Bütün bu yaygaranın ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum." Beni masaya doğru çekiyor. "Aptalca çocukça şeyler sanırım. Yemekten sonra sana elbisemin kumaş örneklerini göstermek istiyorum." Sözleri zar zor anlaşılıyor. Bir yankı, garip bir rüya gibi.

Hayır. Bu bir kabus.

İyi davranmıyor. Ateşkes kisvesi altında bana işkence ediyor. Jolene bunu yüzüme vuruyor. Düğün. Kaçınılmaz miras. İlgi. Ve beni kişisel hizmetçisi olarak ilan etti - bu, onun elini ayağını beklemeye layık görüldüğümün şifresi. Cinderella gibi, ama geleceğimde cam bir ayakkabı olduğunu sanmıyorum.

"Kaba davranıyorsun, Indie." Fletcher ben oturduktan sonra viskisini yudumlarken bana bakıyor.

Pauline onun yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeden bana bakıyor. Kırmızı dudakları Jolene'in bana yaptığı gülümsemenin aynısını yapıyor. Hiç sevmediği Ruthie için milyon dolarlık bir alışveriş olduğumu bilmesinden nefret ediyorum. Pauline her zaman Ruthie'nin Fletcher'ı parmağında oynatmasından nefret ederdi. En azından Faye öyle söylüyordu.

"Nasıl kabalık ediyorum?" Masadaki diğer herkese hızlıca göz gezdirerek soruyorum.

"Misafirlerimizle kibarca sohbet etmek yerine telefonunuza bakıyorsunuz."

Onun bu yorumuna karşı iğneleyici bir cevap hazırlamaya başlıyorum ama Milo köşede beliriyor.

"İşte orada," diyor Fletcher babalık gururuyla. Bir babanın gururunun nasıl görüldüğünü ve nasıl duyulduğunu hayal ediyorum. Bu konuda pek tecrübem yok.

Milo, Fletcher'a ve diğer herkese gülümsemeden önce bana hızlıca bir bakış atıyor. Bakış o kadar hızlı ki, tüm bunları durdurması için ona sessiz bir yalvarışta bulunmak bir yana, gözümü kırpmaya bile fırsatım olmuyor.

"Pauline." Milo ona kibarca başını sallar.

O kovboy Milo değil. Cenaze Milo'su. Ruthie'nin cenazesinde giydiği takım elbise değil ama yine de bir takım elbise. Ve Milo Odell takım elbise giymez. O bir kovboy. Kot pantolon. Chaps. Çizme. Şapka. Şu anda onunla ilgili her şey sahtekar diye bağırıyor.

"Milo..." Pauline ellerini kırmızı, omzu açık elbisesinin üzerinde gezdiriyor. Kahverengi boyalı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

Jolene gibi makyaj yapmış. Makyaj ve para uzun bir yol kat eder.

Ruthie dünyadaki tüm paraya sahipti ama güzel olmak için paraya ya da makyaja ihtiyacı yoktu. Onun güzelliği içinden geliyordu ve Teksas güneşinden daha parlaktı. Böyle bir güzelliği taklit edemezsiniz ama Pauline ve Jolene bunu denedi.

"Merhaba, Jolene. Eve dönüş uçuşun iyi geçti mi?" Milo soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. Özel bir jetti; ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kuzenler arasındaki tabak çanak şingirtısı Jolene'in tepkisini neredeyse bastırıyor. *Neredeyse ...*

Jolene iç geçirir. "Pilot trafiğe takıldığı için hangarda biraz geciktik. Keşke bilseydim. Biraz klostrofobim var."

On iki kişilik bir jet ve sadece o, pilot ve ona yemek ve şampanya servisi yapan bir görevli vardı. Zavallı şey.

Milo başını sallıyor ve gülümsüyor. Kaşlarımı ona doğru çattığımı fark edince gülümsemesi biraz duraksıyor.

Yaşlı yetişkinler sohbeti çalmaya devam ediyor. Jolene'in, kimseye bakmamak ya da kimseyle konuşmamak için yüzünü tıktıran Milo'yu incelemesini izlerken tabağımdaki hiçbir şeyi zar zor yiyorum.

Benden bu kadar. Burada daha fazla oturamayacağım, bu yüzden Fletcher itiraz edmeden kendimi affettiriyorum ve hemen odama gidiyorum.

Ertesi gün, odamdan çıkmadım. Yemek yemedim. Milo Jolene'i ilk randevularına götürmek için gelene kadar pencereden dışarı bakmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Siyah bir şehir arabası çeşmenin yanına yanaşır. Sürücü mutlu çift için kapıyı açık tutar.

Milo son anda pencereme bakıyor. Saklanmıyorum. Beni görmesine izin veriyorum. Bu gece onunla kanlı et yiyip pahalı şarap içtiğinde beni görmesini istiyorum.

Şehir arabası çeşmeden uzaklaşıp garaj yolundan aşağı iniyor. İşte kalbim gidiyor.

YANLIŞ KADIN

MILO

BU BENİM HAYATIM. Bu doğru. Bir gerçek.

Ama bu, olayı daha az trajik yapmaz.

Trajedi benim hayatımı tanımlıyor. Jolene'le evden çıktığımda Indie'nin yüzündeki ifadeyi tanımlıyordu. Kendimi hiç daha az erkek gibi hissetmemiştim. Eğer onu seviyorsam, onu korumalıyım. Duygularını. Kalbini. Onurunu.

Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim. Her iki durumda da, bu beni Kızılderili yapmaz. "Yani. . . " Restoranda oturduğumuzda

Jolene bana utangaç bir gülümseme veriyor, herkes şık giyinmiş, şampanya akıyor ve peçetenin üzerinde bir kişinin yemek için ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla kap var. "Jolene

Bunun olacağını hiç hayal ettiniz mi?"

"Akşam yemeği mi?" Aynı derecede zorlama mizahıma eşlik etmesi için bir gülümsemeyi zorluyorum. Garson elindeki taze ekmek çeşitleriyle yanımızdan geçiyor. Onları randevumdan daha çekici buluyorum. Biraz da yumuşak tereyağı ekleyince rekabet kalmıyor.

Jolene biraz güler. "Ben bu uh... anlaşılmayı kastediyordum."

Peçetemi bacağıma koyuyorum ve menüye bakıyorum. "Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Hayatım beklentilerimin çok uzağında geçti. Ama sen hukuk fakültesinden mezun olmaya hazırlanıyorsun. Bu *anlaşılmayı* kabul etmene biraz şaşırdım."

Evlilik demeye hazır değil, ben de değilim.

Jolene birkaç kez başını sallıyor, yanımızdaki masaya yanmakta olan bir tatlıyı servis eden garsonun dikkati biraz dağılmış durumda.

"Neden şaşırdığınızı anlayabiliyorum," diye söze başlıyor. "Ben bağımsız bir kadıyım. Mezun olmak ve baroya girmek için

sabırsızlanıyorum. Bununla birlikte, ben şiddetle

Aileme sadık biriyim. Senin de öyle olduğunu biliyorum. Benim için en önemli şey bu. Hukuk diploması. Bağımsızlığım. Bunlar sadece aile işini devralma yeteneğimi geliştirecek." Sırıttırıyor. "Tüm aile şirketlerini." Beyaz şarabını doldurması için garsona başıyla işaret ettikten sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Fletcher'ın bildiği her şeyi biliyorsun. Bir gün bu imparatorluğu yönetirken harika ortaklar olacağımızı düşünüyorum. Ama şimdilik..." kadeh kaldırmak için kadehini kaldırıyor "...ortaklığımızı resmileştireceğiz. Aileden biri olacaksın."

Teredditle bardağımlı kaldırıp onunkine dokunduruyorum. "Peki ya aşk? Büyük bir teklife ihtiyacın yok mu? Uzun bir nişan? Peri masalına?"

Jolene şarabını yudumlar ve gülerken neredeyse boğulacak gibi olur. "Peri masalı mı? Hayır. Öyle bir şey yok. Bir şövalyeye, beyaz atlı prenze ihtiyacım yok. Aşk abartılıyor. Saygı duyduğum ve bana saygı duyan bir adamla evlenmeyi tercih ederim. Aşk aptalcadır ve kesinlikle kördür, ama sevimli bir şekilde değil. Annemle babam birbirlerine sırlıslıklam aşık değillerdi ama karşılıklı saygıları vardı. Ve zamanla bu sevgiye dönüştü. İyi bir aşka. Akıllı bir aşk."

Acı şaraptan bir yudum alarak sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Kararsız kalacağını umuyordum. Bu *anlaşmada* benim bir seçim şansım yok ama sanırım Jolene'in var. İsteddiği hayatın bu olmadığına karar verirse, Fletcher ve Pauline hayal kırıklığına uğrayacaklar ama onu evlatlıktan reddedeceklerini sanmıyorum. Ne yazık ki, onun kımıldadığını görmüyorum. O her şeyi kabul etti.

"Peki ya sen? Yaptığımız şey hakkında ne düşünüyorsun?"

Gerçek bir hücre ve turuncu tulum içermeyen bir hapishane seçmişim gibi hissediyorum.

Kravatımı gevşetiyorum. Birden kendimi ilmiğ gibi hissediyorum, her seferinde bir santim sıkılıyor. "Amcana karşı kendimi borçlu hissediyorum. İşimi seviyorum. Benimle çalışan insanları seviyorum. Çiftliği. Indiana'yı. Bu hayata sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum."

Bir sonraki yudumuna ara veren Jolene başını sallıyor. "Indie? Huh." Bardağımlı masanın üzerine, titreyen mumun yanına koyar. "Sanırım Ruthie öldükten sonra onunla çok ilgilendin. Hiç sahip olmadığın kız kardeşin mi?"

Indie'nin adını ve *kız kardeşini* aynı nefeste kullandığım günler sona erdi. Omuz silkiyorum. "O bir... arkadaş-artık büyüdü. Kendimi ona yakın hissediyorum. Sanırım Fletcher, Ruthie öldükten sonra onun aradan çekilmesine izin verdi."

"Kız on yedi yaşında." Jolene'in bakışları alevli tatlıyı sipariş eden çiftte kayar. Tek dizinin üzerine çöküyor. Harika zamanlama.

Başımı salladım. "Doğum günü vardı."

Jolene homurdanarak dikkatini tekrar bana verdi. Teklif ona hiçbir şey ifade etmiyor. Rakamlar. "Özür dilerim." Başını iki yana sallıyor. "*Neredeyse* on sekiz yaşında. Fletcher onu yoksulluktan ve muhtemelen kötü muamele gördüğü bir evden aldı. Kim bilir? Annesi onu seve seve bir milyon dolara takas etti. Ruthie Indie'yi şımarttı. Onun bir ticari işlem yerine bir mucize olduğunu düşündü. Indie'nin büyülü bir hayatı vardı. Ama baharda mezun olacak ve bu dünyadaki yerini bulması gerekiyor. O gerçek bir Ellington değil."

"Ben de değilim."

Jolene kendi bacağıyla bacağını dürtüyor. "Henüz değil." Bileğine hafifçe vuruyor. "Indie hakkında konuşmak istemiyorum. Düğün hakkında konuşalım. Ve nerede yaşayacağımızı. Fletcher ana evden taşınmayı teklif etti ama ben diğer mülklerden birinde yeni bir şey inşa etmek istiyorum. Dallas'a daha yakın bir yerde. Fletcher ve annem vefat ettiğinde, işleri verimli bir şekilde yürütmek için nerede yaşamak istediğimize karar verebiliriz."

Sanki planın bir parçasıymış gibi ölmelerinden bahsediyor. İkisi de otuz küsur yıl daha yaşayabilir.

"Bebek taşınmayı planlamıyorum, bu yüzden bir taşıyıcı anne bulmayı konuşmamız gerekecek."

Hayatımı sikeyim.

"Doğurganlık sorunlarınız mı var?" Ben sordum.

"Pfft... hayır. Hamile kalmak için işten izin almayacağım ve dokuz ay boyunca yaşayacağım tüm fiziksel kısıtlamalarla uğraşmayacağım... hamileliğin bir kadının vücuduna yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Taşıyıcı anne kullanan bir arkadaşım var. Ona soracağım. Dadı. Özel okullar. Çocuklarımız en iyi hayata sahip olacak." Jolene'in coşkusu yerini hüznü bir gülümsemeye bırakıyor. "Senin sahip olduğundan çok daha iyi bir hayat."

Hayatım hakkında ne bildiğini merak ediyorum. Fletcher ona ne söyledi? Yoksa Pauline'e ne söyledi? Şu anda dezavantajlı durumdayım.

"Benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayata sahip olmak için fazla bir şey gerekmiyor." Omuz silkiyorum.

"Balayını senin planlamana izin vereceğim." Belli ki hayatım hakkında konuşmaktan bıkmış. Eminim bu bir baş belasıdır.

"Ama ben açık tenliyim," diye devam ediyor. "Yani bir yatta bir hafta geçirmek istediğimi varsaymayın. Bundan biraz daha yaratıcı olun."

"Hayal kırıklığına uğramaya alışık değilseniz, balayını planlamanızı öneririm."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor. "Çok tatlısın."

Sipariş verip buradan gidebilmemiz için garsona işaret ediyorum. Jolene bu kadar çok oksijen talep ederken nefes almak zor. Yetki boğucu. Sefil bir adam olarak öleceğim. Belki de hapisane daha iyi olurdu.

ŞEHİR ARABASI bizi Jolene ve Pauline'in Şükran Günü tatili boyunca kaldıkları ana eve bırakıyor. O kaldırım taşlarına çıkıp elbisesini düzeltene kadar kapıyı açık tutuyorum.

"Akşam yemeği çok güzeldi. Teşekkür ederim Milo." Parmak uçlarını bir an için dudaklarına değdiriyor. "Milo bir şeyin kısaltması mı?"

Beni boğmadan önce kravatımı daha da gevşetiyorum. "Hayır. Sadece Milo." "Göbek adın ne? Oğlumuzun Milo'yu alıp almayacağına karar vermeye çalışıyorum.

Babamın adı, Fletcher Amca'nın adı ya da güçlü bir göbek adınız varsa."

"Omar."

"Aman Tanrım, Yüce İsa..." Jolene göbek adımdan rahatsız olmuş gibi ağzını kapattı. "Şey..." Kıkırdıyor. "Bu cevaplar. Ailemin isimlerinden biriyle devam edeceğiz. Milo Omar Odell. Annen ne düşünüyordu?"

Şu andan itibaren sonsuzluğa ya da cehenneme kadar yüzüme yapışacak olan gülümsemenin ardında dişlerimi sıkıyorum. Hangisi önce gelirse.

"Bir şeyler içmeye mi geliyorsun?"

Başımı salladım. "Erken kalkmam gerekiyor."

Küçük el çantasını iki eliyle önünde tutuyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Eğer bana iyi geceler öpücüğü vermek istersen, buna karşı çıkmam."

Hayatımın her bir ayrıntısı bu şekilde mi düzenlenmiş olacak?

Yukarı bakıyorum ve emin olamıyorum ama pencerede bir silüet görüyorum. Bu Indie olmalı. Bakışlarımı Jolene'e çevirmeden önce dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sertleşiyorum.

Jolene bir adım geri çekilir ve sırttır. "İyi geceler, Milo Omar Odell." Omzunun üzerinden bana flörtöz bir bakış atarak ön kapıya doğru yürüdü.

Odağım pencereye dönüyor ama silüet yok.

Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim Indie," diye fısıldıyorum.

BENİM!

INDIE

"GÜNAYDIN, Indie. Bizimle kahvaltı yapacak mısın?" Pauline, ben merdivenlere doğru giderken yatak odasından çıkıyor. Pastırma ve kahve duygularımı bastırıyor.

"Korkarım hayır. Tavuk kümeslerini temizliyorum."

"Oh..." Beni merdivenlerden aşağı kadar takip ediyor. *Tıkır tıkır*. Neden o ve Jolene sürekli topuklu giyiyorlar? Umarım ezilmiş ayak parmakları ve mantar büyüklüğünde nasırları vardır.

"Bu çok fazla kümes demek," diye bitiriyor Pauline. "Bunu yapan başka biri yok mu?"

"Aile ve bazı çiftlik çalışanları için küçük bir tavuk kümesi. Restoran zincirleri için kesilen tavuklardan değil. Ahıra yakın oldukları için çoğu zaman Milo onlarla ilgileniyor. Ama şimdi Jolene'le evlendiği için işi ben devralıyorum. Bilirsiniz... gerçek bir Ellington olmadığım için." Botlarımı giyiyorum ve ona dişlek bir sırıtış atıyorum.

Pauline görünmez incilerini tutuyor. Sessiz kısmını yüksek sesle söyleyerek onu rahatsız mı ettim? Çok kötü oldu. Verecek sikim kalmadı.

Botlarım asfaltı kazıyor, sonra da çakılları aşındırıyor. "Çok geç. Onları çoktan temizledim."

Ahırın gölgesinden çıkarken Milo'ya bakıyorum, iş eldivenlerini çıkarıyor ve alnındaki teri silmek için şapkasını çıkarıyor. Milo o dar kot pantolonu... göğsüne oturan gömleği... ve kahverengi taytıyla. Sadece ona bakarak bile hamile kalabilirim.

"Um..." Bir ağız dolusu salıyı yutuyorum. "Kahvaltı evde servis ediliyor. Eminim davetlisinizdir."

"Peki yapacak bir şeyler aramak yerine neden yemek yemiyorsun?"

"Cevabını zaten bildiğin bir soruyu neden soruyorsun?" Kalçamı kaldırıp yumruğumu üzerine koyuyorum.

Başını ahıra doğru salladı. "İçeri girip biraz kızarmış ekmek yakacağım ve üzerine bir ton tereyağı dökeceğim. Sonra da motor yağından daha koyu bir kahve yapacağım. Bana katılmak ister misin?"

Cevap vermiyorum. Hareket etmiyorum. İnatçılık beni felç ediyor. Şey... bir de önümdeki seksi kovboy. Yapabildiğim tek şey güneşe karşı gözlerimi kısmak, bu da işe yarıyor çünkü uygun bir kaş çatma gibi geliyor.

Milo omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Bu sabah seçeneklerim pek iyi değil ama Milo'yu aileme tercih ediyorum, ona sebepsiz yere çok kızgın olsam bile. Gıcırdayan kapısını açıp arkamdan kapattığımda beni kabul etmiyor.

"Kahvende şeker var mı?" diye soruyor sırtı bana dönükken.

Ayağımı kaldırıp bir botu çıkarıyorum ve fırlatıyorum. Ahşap zemine çarpıp tıngırdadığında Milo başını çeviriyor.

Hızlı bir çekişle diğer botumu da ilkinin yanına gönderiyorum. "Kendini evindeymiş gibi hisset," diyor kıkırdayarak.

"İsterdim ama Jolene'le evleniyorsun."

"Bugün olmaz." Tost makinesine iki parça ekmek atar.

Boş kahve fincanını kapıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Metal kepçesini kullanarak, fincanın en az dörtte birini doldurana kadar şekerini içine boşaltıyorum. Sonra kahveyi döküyorum.

"Şekerli kahve sever misin?"

Yavaşça karıştırarak, sırtarak ona bakıyorum. "Ben severim." "Ben tarçınlı siyah severim."

Biliyorum, Milo. Seni tanıyorum.

"Bizi uyumsuz mu yapmaya çalışıyorsun?"

Kahvesine tarçın serpip yavaş yavaş alm a d a n önce başını sallıyor.

Birbirimize bakarken duman kokusu aldım ve arkamı döndüm. "Tostun yanıyor!" Elimi dumanın üzerinde salladım.

Milo iptal düğmesine basar ve siyah tost parçaları havaya fırlar.

"Yanmıyor. Sadece bitti."

"Yanmış ekmekle aranda ne var?"

"Özel ızgara peynirimi sevdiğini sanıyordum. Yıllardır yiyorsun. Ve üzerine meyve koymam gerektiğini düşündürdün bana." Yanmış tost tereyağına buladı.

"Senden hoşlandım Milo. Yanmış kızarmış peynirin tadı damağımda kaldı." "Benden hoşlandığın için mi yedin?" Bana bir parça tost uzattı.

Kolundan aşağı tereyağı damlıyor. Elimde olmadan sırtıyorum. Bir ısırık alıyorum ve çenemden aşağı tereyağı akıyor. Milo bileğini ve ön kolunu yalıyor.

"Neden yanmış ekmek? Bana anlatmalısın." Kıkırdıyorum, dilimle tereyağını kovalıyorum.

"Soruma cevap vermedin." Tost diliminin yarısını ağzına tıkmayı başarıyor.

"Evet. Yanmış ızgara peynir yedim çünkü senden hoşlandım."

Mırıldanıyor, yavaşça çiğniyor. Elinin tersiyle dudaklarını sildikten sonra sırtıyor. "Benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

Ağzının kenarındaki yağı silmek için başparmağımı kullanıyorum ve silmekten kastım yanağına sürüyorum.

"Yapma bunu. Benimle bu oyunu oynamak istemezsin." Gözlerini kısar.

Geriye doğru bir adım atarak sırtıyorum. "Ne oyunu?"

Milo yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru yaklaşıyor. Ve çok geç olana kadar elinde ne olduğunu göremiyorum.

Ta ki yumuşatılmış tereyağı çubuğunu yüzüme sürene kadar.

"Milo..." Elini sopayla uzaklaştırdım.

Tekrar üzerime geliyor. Kanepenin etrafında koşuyorum. Üstünden atlıyor.

"Dur!" diye bağıyorum, gidecek yerim yok. Yatağa koştum, üzerine atladım ve ön kapıya doğru fırladım.

Koluyla belimi kavradı. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştük. Elindeki tereyağından bir parça koparıyorum ve yüzüne çarpıyorum.

"Bunu ödeyeceksin..." diyor, tereyağlı yüzünü boynuma gömmeden önce kocaman bir sırtışla.

Altında kıvranıyorum, kendimi kurtarıken gömleğine, kot pantolonuna ve saçlarına tereyağı sürüyorum. Ayaklarıma doğru sürünüyorum ama o korku filmlerinden fırlamış bir hareketle bileğimi yakalıyor.

"Milo!" Bacağımı tekmeliyorum ve gülmekten yanım ağrıyor. "Neler oluyor?"

Milo ve ben dikkatimizi kapıya yönelttik.

Jolene ellerini kalçalarına dayamış, kahverengi gözlerini kırpmadan bakıyor, mat kırmızı dudakları büyük bir "O" harfi şeklinde kıvrılmıştı.

Fletcher onun hemen arkasından kapıdan içeri adım atar. Şaşkırmaktan çok üzgün görünüyor, kaşları her zamankinden daha çatık.

"Tost yiyorduk ve yanlışlıkla Milo'nun yüzüne tereyağı sürdüm." Ayağa fırladım; tereyağı her tarafıma bulaşmıştı. Saçıma bulaştı. "Bunu bilerek yaptığımı düşündü ve işler..." Milo'ya bir bakış attım "... kontrolden çıktı."

Milo yağlı saçlarını geriye atarak ayağa kalktı. "Çocukçaydı. Üzgünüm."

Jolene hafifçe başını sallıyor ama bu onun yüz ifadesini yumuşatmıyor. "I ..." Sanki bunu yapmak önünde gördüklerini değiştirecekmiş gibi başını sallıyor. "Seni kahvaltıya davet ediyordum Milo."

"Milo, düşünu al ve yirmi dakika içinde ofisimde buluşalım," diyor Fletcher şeytani bakışlarını üzerimden ayırmadan. "Indiana, eve girmeden önce ahırın arkasına gidip hortumla yıkan. Uygun bir şeyler giy ve biz kahvaltı ederken uslu dur. Anlaşıldı mı?"

Bu nasıl benim hatam oluyor? Ve neden Milo doğrudan duşa girebiliyor da ben köpek gibi hortumla yıkanmak zorunda kalıyorum?

"Gidelim, Jolene." Fletcher otoriter çıkışını yapar.

Jolene topuklarının üzerinde dönüp kapıyı arkasından kapatmadan önce bana doğru bir dizi hançer fırlatıyor.

"Ahırın arkasındaki hortum mu?" Kapalı kapıya bakarak fısıldıyorum.

Milo hareket etmiyor. "Hortum işe yaramaz. Tereyağını çıkarmak için sıcak su ve sabun gerekir."

"Beni küçük düşürmeye çalışıyordu çünkü benim onu küçük düşürdüğümü düşünüyordu."

"Evet," diyor Milo, kapıya doğru ilerliyor ve kilitliyor.

Tişörtünü çıkar.

Şapkaları

çıkart.

Kotlar

kapalı.

Milo siyah külotundan başka bir şey giymeden bana doğru geri çekiliyor. "Kıyafetlerini çıkar, Indiana." Tek kelime bile edemeden yüzümü tutuyor ve beni öpüyor.

Ellerim destek için onun kollarına tutunuyor, başım bu öpücükten dönüyor. Beni yakaladığı kadar çabuk bırakıyor, beni daha da

Dizzier. Ani bir dönüşle banyoya giriyor ve gözden kaybolurken külotunu poposundan aşağı itiyor.

Gördüğüm en seksi hareketti. Duş açılıyor.

Yutkunuyorum, yerimde çakılıp kalıyorum.

"Beni Fletcher'ın ofisine geç bırakma," diye sesleniyor duştan, kısmen açık kapıdan buhar çıkıyor.

Ayaklarım o yöne doğru ilerliyor ve köşeyi dönüp bakıyorum. Kelebekler karnımın derinliklerinde çılgınca çırpınıyor. Çıplak poposunu daha önce de görmüştüm... ahırda, bir kadını duvara çivilemişti. Bu farklıydı.

Genç zihnimde sıraladığım her düşünce birbirine karıştı. Sadece birlikte duş mu alacağız? Seks yapacak mıyız? Bunun olmasına izin vermeye hazır mıyım? O hazır mı?

Milo başını perdeden dışarı çıkarıyor, halkalar metal çubuk boyunca karıncalanıyor. Tereyağıyla kaplı teninde su damlacıkları oluşuyor. "Giysilerinizi çıkarın."

Pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Beni izliyor ve bu kelebekleri besliyor.

Sütyenim ve iç çamaşırım hariç tüm giysilerimi atıyorum.

Milo'nun bakışları vücudumu incelemeyi önce hiçbir tereddüt belirtisi göstermiyor. "Hepsi. Senin. Senin. Kıyafetlerin."

Dışlerimi alt dudağımda birkaç kez gezdiriyorum.

"Biliyor musunuz," diyor, "biri bana bir keresinde 'Dünya bizi umursamıyor. Bizi beklemiyor. Neden umursayalım ki? Neden onu bekleyelim ki? Peki sen neyi bekliyorsun, Indie?'"

Sırıttıyorum. Beni okudu. *Beni!* Her bir kelimeyi. Bizde yankı uyandıran şeyleri tekrarlarız. Bu da benim onda yankı bulduğum anlamına geliyor.

Sütyenimi ve iç çamaşırlarımı hızla çıkararak buharlı duşun daracık alanına giriyorum. Ve bir an yaşıyorum... Milo'yla duşta çıplak olduğum bir an.

Nefes al...

Kalbimin Milo Odell'e ne kadar bağlı olduğunu fark ettiğimde çenem düşüyor.

"Indie, bana bak."

Başımı sallıyorum. "*Onunla* evleniyorsun," diye mırıldanıyorum. "Bugün değil." Başıma şampuan püskürtüyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca vücudumun her santimini titizlikle yıkarken, bakışlarımı ereksiyonundan ayırmam imkansız hale geliyor. Bu

sadece ... orada. İlgi için yalvarıyor. Elimi uzattığımda sırtım ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor. Vücudumdaki sabun ve şampuanı duruladıktan sonra saçlarını ve vücudunu yıkamaya devam ediyor.

Ben de aval aval bakıyorum.

Milo suyu kapattı ve bana bir havlu verdi.

Sarıyorum çünkü neler olduğunu anlayamıyorum. Duş mu alıyoruz? *Sadece duş mu?*

Havlunun hassas meme uçlarıma sürtünmesi neredeyse inlememe neden oluyor.

Milo değil.

Ben burada yokmuşum gibi kurulanıyor. Ereksiyonu hariç... Varlığımı unutmamış.

Çıplak Milo banyodan çıkar ve saniyeler sonra elinde bir gömlek ve bir koşu pantolonuyla geri döner. "Bunlarla yüzeceksin ama seni eve kadar götürecekler."

Başımı salladım.

"Indie?"

Ve sonunda, ereksiyonu yerine yüzüne bakmayı başardım. "Daha önce hiç penis görmedin mi?"

Birkaç yavaş göz kırptıktan sonra sırtıyorum. "Senin değil."

Kıyafetlerimizi çıkardığımızdan beri ilk kez Milo biraz etkilenmiş görünüyor.

"Beni duşa sokmak için alıntı yaptın. *Sadece* duş almak için mi?"

"On dakikam falan var, Indie." Önümde çömeliyor ve içine girmem için eşofman altını açık tutuyor.

Bugün ikinci kez kendimi aşağılanmış ve çocuk muamelesi görmüş hissediyorum. Sanki... yeterince iyi değilmişim gibi. Gerçi Milo'dan gelince çok daha fazla acıyor. Önce bir ayağımla, sonra diğer ayağımla basıyorum ama Milo önce bileğimi tutuyor. Duraklıyor, sonra dizlerinin üzerinde öne doğru sallanıyor ve her şey bir anda oluyor.

Bacağımı omzuna asıyor ve ağzını bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

Midem boğazıma doğru fırlıyor, sonra roller coaster'da büyük bir tepeden aşağı uçar gibi dibe vuruyor. İçimdeki her şey beklenmedik bir coşkuyla patlıyor. Bir elim arkamdaki makyaj masasına uzanırken diğer elim onun saçlarına dolanıyor. "M-Milo..."

Dili beni keşfederken gözlerini kapatıyor. Duyularıma yapılan saldırı başımı ağırlaştırıyor, gözlerimi odaklayamıyorum.

"Siktir, Indie..." diye homurdanıyor, nefesi de ağzı ve parmakları kadar tahrik edici. "Bu benim yeni favori şeyim."

İnliyorum, sesin bana ait olduğunu zar zor fark ediyorum. Biri beni paraşüt ipini çekmek için on saniyem varken uçaktan atsa ya da rodeoda boğaya bağlasa, şu anki kadar canlı hissetmezdim. Hiçbir şey bu anla kıyaslanamaz. Hayal kırıklığına uğratmadı. Ahırda sevişen kovboyun bir kadını baştan çıkarırken mükemmel bir şekilde sofistike olmadığını hayal ettim.

Kendiliğinde

n.

Çiğ.

Biraz sert.

Beklentiler aşıldı.

İki elimle saçlarını kavrayıp onu kendimden uzaklaştırıyorum ve bacağımı omzundan çekiyorum. Ve yüzünü tutup bana yaptığı gibi onu öpüyorum.

"Indie... Gitmeliyim."

Onu daha sert öperken omuzlarını itiyorum. Milo topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, kalçalarımı kavıyor ve beni bacaklarına doğru çekiyor.

"Milo," diye fısıldıyorum, güzel mavi gözlerine bakabilecek kadar geriye eğilerek. "Dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydim nereye giderdim dediğini hatırlıyor musun?"

Başını sallamadan önce bir nefes boyunca ciddi bir ifadeyle beni inceliyor. "Oraya git," diyerek yaklaşıyorum ve ağzını göğüslerime doğru götürüyorum.

Milo'nun elleri onları tutarken, ıslak öpücükler ve dilinin minik dokunuşlarıyla alay ediyor, dişleriyle meme uçlarımı çekiştiriyor.

Bedenimi aşağı indirdiğimde, ereksiyonunun ıslak, pürüzsüz başının bacaklarımın arasına bastırıldığını hissediyorum.

"Indie..." Kalçalarımı kavıyor, parmakları beni durdurmak için kalçalarımı saplanıyor, oysa içime neredeyse bir santim girmiş durumda ve ben *ölüyorum!*

Çok sıcak. Çok erotik. Akıllara durgunluk veriyor.

Onun hepsine ihtiyacım var. Daha azı zalimlik olur. Durmayacağız. Ben sadece... yapamam.

"Gitmek istemiyorum," diyor.

Bir saniyemi alıyor. Ahırını terk etmemek mi? Mülkü terk etmemek mi?

Teksas mı? Sırıtiyorum. Dünyadaki en sevdiği yerden ayrılmak istemeyecektir.

Ben.

"O zaman yapma." Tamamen içime girdiğinde sert bir nefes alıyorum. "Sakin... kıpırdama." Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı omzuna yaslıyorum.

"Seni incitiyor muyum?"

"Hayır. Bu mükemmel. Ben... Mükemmelliği aceleye getirmeni istemiyorum." "Bağımsız kız... Burada ölüyorum. Gitmem *gerek*." Başımı kaldırdığımda sırtışıma gizlemek için dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum.

Öpüşüyoruz. Beni yere yatırırken bacaklarım beline dolanıyor. Ve sonra içimde hareket ediyor. Önce yavaş ve derin, sonra daha hızlı. Çenesini eğip bizi seyretmek için öpüşmemize ara vermesini seviyorum. İçime girip çıkarken kendini izlemesi.

Vücudumun her santimiyle bu kadar ilgilenmesine bayılıyorum. Kıçımı tutup sıkıyor, onun hızıyla birlikte hareket ediyoruz. Göğüslerim ve meme uçlarım hem ellerini hem de ağzını cezbediyor. Dili tenimde geziniyor ve ağzımı keşfediyor.

Dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdığımda Milo seksi bir inilti çıkarıyor.

"Bağımsız kız..." diyor nefes nefese, dizlerinin üzerine kalkıyor, ellerimle bacaklarımı tutarken içime daha sert ve daha hızlı pompalıyor.

Sırtım dikleşti.

Parmaklarına tükürüyor ve yavaş, kasıtlı daireler çizerek klitorisime sürüyor, bakışları sürekli benimkine kilitleniyor. Sadece bu görüntü bile boşalmamı sağlıyor. Milo küfrediyor, durmadan önce birkaç kez daha içime giriyor, başını geriye atıyor, boynundaki kalın, kordonlu kasları geriyor. Karın kasları sıkı ve her santimi o kadar ... mükemmel ki.

Gözlerini açarak iki yanımda dirseklerinin üzerine çöküyor, dilini yavaşça vücudumda gezdiriyor, gözleri kapalıydı. Mümkün olan her şekilde sahiplenildiğimi hissediyorum.

Saçlarını okşuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu anı hafızama kaydediyorum.

Sabunla karışmış yanık tost kokusu. Sırtıma

bastıran sıcak, düz olmayan ahşap zemin.

Saçlarının ipeksi telleri parmaklarımı okşuyor.

Göğsünün nabzı benimkine baskı yapıyordu.

Boynumdan çeneme doğru kayan dudaklarının gıdıklaması.

Diliyle tenimi yalayıp yutmaya devam ederken çıkardığı takdir uğultusu. Biraz hayvani ama inanılmaz seksi.

"Sen benim için yaratılmışsın, Indie kızı." Parmakları başımın üstünde benimkilerle birleşirken dişleri göğüs ucumu yakalıyor.

Bir sonraki anda, bu dünyanın acımasızlığı karşısında üzülerek gözlerim yaşıyor. Elimde boktan bir kartla hayatı yaşarken, diğer pek çok insandan çok daha fazlasına sahip olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Ben daha azını
alırdım. Çok
daha azını.

Bana Milo'yu verin, ben de her şeyi bırakayım - arabamı, giysilerimi, banka hesabımı, yiyeceğimi, barınağımı... her şeyi. Sadece bana Milo'yu ver.

Göz kırpmak gibi bir hata yaptım. O göz kırpışta, saniyeler önce onun olduğu yerde bir boşluk hissediyorum.

Giyinirken Milo bana bir bakış attı. "Bir süre gözlerden uzak dur. Beni öldürmesi için bir keskin nişancı göndermeden önce ofisine gitmem gerekiyor," diyor botlarını giyip şapkasını takarken.

Eşofmanını bacaklarımdan yukarı çekerek başımı sallıyorum.

Milo önüme geçip ipi alıyor, sıkıca kıvrıp bağlıyor. Samimi hissettiren basit bir hareket. Sonra tek parmağıyla çenemi kaldırıyor.

"Jolene'i öpmek hoşuna gitti mi?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Kalbimin beynimden izin almadan konuşmak gibi bir huyu var.

Milo iç çeker. "Indie..."

"Sorun değil. Muhtemelen onu öpmekten hoşlanmalısın." "Seni öpmeyi seviyorum."

"Düğün hakkında konuştunuz mu?"

"Seninleyken onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey hakkında konuşmalıyız... kardeşin? Ailen hakkında mı? Fletcher'ın sana karşı tutumu?"

Başını öne eğip sallıyor. "Indie, eğer bu senin için çok fazlaysa, çok dayanılmazsa, çok acımasızsa... o zaman dururuz. Bir şeyin her zaman hiçbir şeyden daha iyi olduğundan emin değilim. Bazen hiçbir şey daha az acı vermez."

Bir adım geri atarak kendime sarılıyorum ve şapkasını astığı ahşap kirişe yaslanıyorum. "Artık çok geç. Bu zaten bir şey ve zaten acıtıyor."

PATRONUN KIZI

MILO

"OTURUN." Fletcher okuma gözlüklerini masasına fırlatıp sandalyesinde arkasına yaslanırken ben de karşı tarafa oturuyorum. "Sen ve Indiana hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Sorusuna milyonlarca cevabım var. Hepsi de pislik yapma özgürlüğüne sahip olmadığım tek kişiye karşı pislik yapmamı içeriyor. "Sana itiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süre gizlice yaşımıza göre olgun davranmadık. Ruthie öldükten sonra Indie ile çok zaman geçirdim. Ve aramızda her zaman özel bir bağ oldu."

Fletcher çenesini kaşıyor. "Kız kardeş gibi mi?"

Omuz silkiyorum, ince iğnelemesini kaçırmıyorum. "Bilmiyorum. Bu kadar detaylı düşünmemiştim."

Açıklamam hakkında birkaç saniye düşünür gibi oldu.

"Jolene ve Pauline'in burada olmasına daha saygılı olmalıydık," diye devam ediyorum. "Resmi bir kahvaltıya davet edileceğimi bilseydim, tereyağı olayına karışmazdım."

Fletcher'ın kışını öpmek ruhumdan küçük parçalar koparıyor. Alternatifi de oldukça ruh kırıcı.

"Archer'ı en son ne zaman ziyaret ettiniz?" Fletcher konuyu hızla değiştirerek içime bir yumruk attı. On yaşından beri arkadaşlarıymış, ben doğmadan on iki yıl önce. Ben de kardeşi babam yaşında olan o "tüh" çocuklardan biriyim.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Tanrım, Milo... o senin kardeşin. Senin yüzünden hapiste ve sen onu hiç ziyaret etmedin mi?"

"Benim yüzümden mi?" Başımı sallıyorum, bakışlarımı Fletcher'ınkilere geri getiremiyorum. "O cinayet işledi."

"Peki neden?"

Onunla göz teması kurmak için kendimi zorluyorum. Bir an için çenem sıkıştı. "Aynı konuşmayı daha kaç kez yapacağız?"

Deriyle kaplanmış alnındaki çizgiler derinleşiyor. "Git onu gör. Ölmeden önce işleri yoluna koy."

"İşleri yoluna koymak mı? Tanrım, Fletcher... Olanlarla ilgili hiçbir şey *doğru değil*. Hayatının bu şekilde kısa kesilmesiyle ilgili hiçbir şey doğru değil. Hiçbir şey doğru değil ..." Dilimi ısırıyorum. Tanrım, acıyor ama yapıyorum.

Kendini benim tüm hayatıma sahip olacak pozisyona sokman hiç doğru değil. Kuklacı.

"Jolene dün gece güzel bir yemek yediğini söyledi." Fletcher yine konuşmayı başka bir yöne çekiyor ve tartışmak istemediğim bir konu seçiyor.

"Ben aldım. Pirzola aldım. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi." Her zamanki gibi esprimi anlamayarak bana ters ters baktı.

Parmaklarımı sandalyenin koluna vurarak iç geçiriyorum. "Bu anlaşmayı konuşmuştuk. Bu konuda Pauline ve senin kadar hevesli olup olmadığını merak ediyordum. Ama o..." Dudaklarımı büküyorum "...bu aileye adanmıştır."

"Ya sen?" Kollarını kavuşturarak başını öne eğiyor. "Bu gerçek bir soru mu?"

Fletcher başını sallayarak kabul eder ve ayağa kalkar. "Kahvaltı sizi bekliyor. Lütfen Indiana'nın kötü davranışlarını teşvik etmeyin. Son zamanlarda alışılmadık derecede zorlayıcı ve çekilmez oldu."

Ben katılmıyorum. Son zamanlardaki davranışları çok hoşuma gitti.

Bayanların çoktan oturmuş olduğu yemek salonuna doğru ilerliyoruz.

"Mimoza?" Jolene kendi bardağının yanındaki şampanya bardağına başıyla işaret eder.

Oturup Indie'ye bakıyorum, ıslak saçları atkuyruğu şeklinde örülmüş ve güzel yüzüne muzip bir gülümseme yerleşmiş.

"Mmm... kulağa hoş geliyor." Bir yudum alıyorum.

"Benimki sadece portakal suyu." Indie herkese dişlek bir sırıtış sunmadan önce meyve suyunu yudumluyor. "Yetişkin şeyleri yapacak ve sahip olacak yaşa gelene kadar bekleyemem." İçkim boğazıma kaçmasın

diye boğazımı temizliyorum. Sarhoş bakışları, başım bacaklarının
arasındayken kapanan gözleri gözümün önüne geliyor.

beynimin önünde. Bu en iyi haliyle "yetişkinlik" idi.

Indie bilmiş sırtışını gizlemeye çalışarak dudaklarını ıslatıyor. Elbette şu anda aklımın nerede olduğunu biliyor.

"Anne, Milo balayını planlamak için yardıma ihtiyacı olabileceğini ima etti."

Pauline'in omurgası dikleşir. "Balayınızı planlamanıza yardım etmek isterim. Gerçi yatak odasından çıkmayacaksanız mekânın bir önemi olduğundan emin değilim."

Jolene kızarır.

Fletcher gözlerini

deviriyor. Ben tarafsız

kalıyorum.

Indie de çenesini tabağına doğru eğerek yarım kruvasanı ağzına atıyor.

"Nerede yaşayacağına karar verdin mi?" Fletcher soruyor.

Indie ağzı doluyken "Milo'nun ahırında kalmalısın," diye mırıldanıyor ve ben hariç herkesin onaylamayan kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Ruthie öldükten sonra orada kalırdım. Yatak çok rahat."

Umarım Fletcher bu konuşmayı benim başlatmadığımı ve dolayısıyla Indie'ye "yaramazlık" yapması için mükemmel bir fırsat sunmadığımı fark eder.

"Milo'yla mı kaldın?" Jolene'in mükemmel simetrik kaşları alnına doğru gerilirken, tabağındaki üç meyveyi çatalıyla yeniden düzenliyor.

"Evet. Tanrım... Milo'yla o kadar çok yattım ki sayısını unuttum."

Lanet olsun, Indie kız... Beni öldürüyorsun.

Fletcher boğazını temizler. "Indiana ..."

Eğlencemi yutmak zorundayım. Indie bu hayattan kurtulmayı hak ediyor. Onun kişiliği bu tür hastalıklı bir zenginlik ve hak için fazla büyük.

"Kulağa kötü geliyor Indie," diye küçümsüyor Pauline mimozasını yudumlamadan önce. "Kendisi kanepede uyurken senin onun yatağında uyumana izin verdiğini açıklığa kavuşturman gerekiyor, değil mi?" Gözlerinde umutsuz bir umutla bakışlarını bana çeviriyor.

Bir parça pastırma alıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Tabii ki." Bütün parçayı ağzıma atmadan önce gülümsüyorum.

"Bu çok hoş bir fikir Indie, ama bir ahırda yaşamak için uygun olduğumu sanmıyorum." Jolene alay ediyor.

Indie omuz silkiyor, cevap vermeden önce yutmayı ya da çiğnemeyi bile beklemeden dudaklarına biraz daha kruvasan tıktırıyor. "Birini sevdiğinde, o

evinizdir. Onlarla birlikte olduğun sürece her yerde yaşayabilirsin." Jolene herkesle göz teması kurmaktan kaçınırken o yavaşça çığnıyor. "Tabii... Milo'yu sevmiyorsan. Tanrım... onunla evleniyorsun. Umarım onu seviyorsundur."

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki Indiana?" Jolene, Indie'nin yorumunu bir kenara bırakır. "Sen hiç aşık oldun mu?"

Bana bakmasını bekliyorum. Bana bakmasını bekliyorum. Beni seviyor mu? Bilmiyorum. Ama umarım ne hissediyorsa bana güveniyordur. Bana bakmadığında, bana ihtiyaç duyduğu kişi olamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Ben onun için hep öyle oldum. Her zaman onun güvenli yeri oldum. Onun koruyucusu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyor Indie. "Bu bir hayır." Jolene de Pauline ile birlikte güler.

Indie bakışlarını Fletcher'a kaydırır. "Ben aşkı gördüm... sen ve Ruthie'de."

Bir sonraki nefeste oda sessizliğe gömölür, tüm gözler Fletcher'a çevrilir. Beyaz peçeteyle ağzını siler. "Evet. Ruthie'yi çok severdim."

"Peki ya İsviçre?" Pauline omuzlarını geri çeker ve gülümser. "Jolene İsviçre'ye hiç gitmedi. Balayınız için çok güzel bir yer olur."

İsviçre.

Balayı.

Jolene ile evli.

Hapishane... Ben hapishanede değilim.

"Hiç İsviçre'ye gittin mi?" Jolene soruyor.

Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

"Milo Teksas ve Oklahoma dışında hiçbir yere gitmemiş," diyor Indie sandalyesinde geriye doğru itilirken. "Evleniyor olsaydım, nişanım hakkında böyle şeyler bilirdim." Jolene'e sert bir gülümseme veriyor ve geri kalanımızı görmezden geliyor. "Şimdi izin vererseniz, gidip saçımı kurutmam gerekiyor."

Merdivenlere doğru yönelirken ona bakmak için kendime birkaç saniyeden fazla izin vermiyorum. Fletcher beni izliyor, bakışlarında ağır bir güvensizlik var.

"Bu doğru mu?" Jolene sorar.

"Gerçek." Omuz silkiyorum.

"Bu..." Bana göz kırpmıyor. "Çılgınca."

"Bu çılgınlık değil. Milo genç. O benim sağ kolum ve sadık biri. Tam olarak nereye gitmesini bekliyorsun?" Fletcher sesime yardım etmiyor.

daha dünyevi.

Onunla evlenmenin önkoşulları arasında dünya gezgini olmak yok gibi görünüyor, bu yüzden şu anda şokta olması umurumda bile değil.

"Yani pasaportun bile yok mu?" Jolene birkaç kez göz kırpmıyor.

Başımı sallıyorum, frittata yiyorum.

"Görünüşe göre düğünden önce yapacak çok işimiz var," diye şarkı söyledi Pauline. "Endişelenecek bir şey yok. Pasaportunuzun olduğundan emin olacağım. Balayınız için harika bir yer bulmanızı sağlayacağım. Her şeyle ben ilgileneceğim."

Minnettar mı yoksa iğdiş edilmiş mi hissetmeliyim emin değilim. Bunların hiçbirisi Fletcher'ı etkilemişse benzemiyor. Yıllar boyunca bana karşı korumacı davrandı ama şu anda beni savunmaya geçmiyor. Pauline'e pasaportumu kendi başıma alabileceğimi ve onun yardımı olmadan balayı planlayabileceğimi söylemiyor. Benim yaşımdayken annesi ona yardım etti mi? Ruthie'yle evlendiğinde bu tür ayrıntılarla o mu ilgileniyordu?

GERÇEK ACITIYOR

INDIE

Fletcher kıcıma bir mil girmeden hıçkırıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Nereye gidiyorum?

Kime mesaj

atıyorum?

Ruthie öldükten sonra bu ilginin bir kısmını göstermesi için neler vermezdim.

Beni pazarlamadığı zamanlarda da Milo'nun yanında viski içiyor ya da Jolene ve Pauline ile akşam yemeğinden önce kokteyllerin ve şık mezelerin tadını çıkarıyor. Okula dönmeden önce iki günüm var. Milo, Rice Üniversitesi'ni ziyaret etmemi önermemi bekliyor ama ben buradan gitmek için en iyi zamanın şimdi olduğuna karar verdim. Tereyağı olayından sonra Fletcher'ın Milo ile bir yere gitmemi önereceğini sanmıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, sevgilim?" Ben çantamı ön kapıya doğru taşıırken Fletcher soruyor.

"Okul."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Yapmam gereken bazı işler var ve burada olmak yerine orada olduğumda konsantre olmak daha kolay."

Milo'nun elinde bir fincan kahveyle köşeyi dönmesi şaşırtıcı değil.

"Yardım lazım mı?"

Başımı sallıyorum ve ona sert bir gülümseme sunuyorum.

"Sen babana veda ederken ben de çantanı arabaya kadar taşıyayım." Babama mı? Bunu söylemeyi bırakmalı. "Gerek yok."

"Zaten üzerindeyim." Milo bana başka seçenek bırakmadı. Elimden çantayı çaldı ve arabama taşıdı.

Fletcher Milo'ya bakar ve onun ön kapıdan çıkıp gitmesini bekler. "O çocuk kapıldı." Bakışları bana kayıyor.

"Eğer bir amacınız varsa, yola devam edebilmem için bu konuya değinirseniz memnun olurum."

"Bir üniversite seçtin mi?"

"Henüz bir bölüm seçmedim. Bu da üniversite seçmeyi biraz zorlaştırıyor."

Fletcher bıyığının bir tarafını büküyor. "O zaman önemli olana odaklansanız ve gerçek işleri ve sorumlulukları olan bizlerin dikkatini dağıtarak zaman kaybetmeseniz iyi olur. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Evet. Ne dediğini anlıyorum. Anlamadığım şey Ruthie'nin onda ne bulduğu? Hep böyle berbat mıydı?

"Beni iade etmek için çok mu geç?" Bir adım daha yaklaşıyorum. Parlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sence annem o milyon doları yatırmış mıdır? Sence parayı iade edip beni geri alır mı?"

Yüzündeki karanlık maske kayarak ifadesini sertleştiriyor. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Hayır mı?" Başımı yana eğiyorum. "Yani benim için anneme bir milyon dolar vermedin mi?"

"Ruthie senin annendi ve aksini iddia ettiğini asla duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı mı?" Gülüyorum. "Hayır. Sadece bu. Anlamıyorum. Neden beni annemden alıp buraya getirdiğini ve bana sanki hiç var olmamışım gibi davrandığını anlamıyorum. Ruthie'yi severken bana bakmaya nasıl tahammül edemediğini anlamıyorum. Neden etrafındaki herkese mal gibi davrandığını anlamıyorum. Milo'nun neden sana itaat ettiğini anlamıyorum-"

Whack!

Elinin yüzümdeki tanıdık acısı.

Ben daha soluklanamadan ya da en ufak bir nefes bile alamadan Milo ön kapıdan içeri dalıyor, beni geçiyor ve çıplak elleriyle Fletcher'ın boynuna sarılıp onu duvara yapııştırıyor. "Eğer ona bir daha elini sürersen, senin işini bitiririm," diyor Milo, Fletcher'ın boynunu öyle bir kuvvetle kavıyor ki parmakları bembeyaz kesiliyor.

Fletcher'ın yüzü, kafası vücudundan fırlayacakmış gibi kızarır. Milo'nun ellerini pençeliyor ama Milo kıpırdamıyor; vücudundaki her kas kaya gibi sert ve sabit.

Birkaç saniye sonra Milo onu serbest bırakır. Fletcher öksürür ve boynunu ovuşturur, gözlerini Milo'ya dikmiştir. "Beni bitiremezsin. Tüm dünyanın bana bağlı. Bunu bir daha *asla* unutmasan iyi edersin, yoksa veren elin ne kadar çabuk alabileceğini sana hatırlatmak zorunda kalacağım." Fletcher başka bir şey söylemeden ya da bana doğru bir bakış bile atmadan merdivenlerden çıktı.

Ellerini iki yanında kavuşturan Milo, Fletcher'ın yavaşça gözden kayboluşunu izliyor ve dudakları çatılmış bir halde bana doğru dönüyor. "Hadi gel."

"İyiğim," diye fısıldıyorum titreyen elimle yanağımı kapatmama, gözlerimi yakan yaşlara rağmen.

Yanağım acıdığı için değil, acıdığı halde. Etrafımdaki her şeyin ağırlığı. Fletcher'ın acınası hali. Ruthie'yi özlemek. Milo'nun Jolene ile evlenmesi. Kayboldum. Yönüm yok. Evim yok. Ailem yok. Keder göğsümü tırmalamadığında, içimin boş olduğunu hissediyorum.

"Indie, beni takip et."

Başımı sallayarak yerimde duruyorum.

Milo elimi tutuyor ve beni mutfığa çekiyor. Micah adadan ve doğranmış soğanlarla dolu doğrama tahtasından başını kaldırıp bakıyor. Milo çenesiyle ona hafif bir işaret yapıyor. Micah tereddüt etmeden bıçağı bir kenara koyuyor ve mutfaktan çıkıyor.

Buzluktan bir buz torbası alan Milo, onu bir havluya sarıp yüzüme bastırırken diğer eliyle de güzel yanağımı okşuyor.

"Benimle gel," diye fısıldıyorum, kelimelerim dudaklarımdan dökülürken kırılıyor. Çaresizlik kontrolden çıktıkça göğsümde bir ağırlık oluşuyor.

"Yapamam, Indie kız." Milo eğildi ve alnımdan öptü. "Yapamam."
..."

"O sana sahip değil."

Kaşlarını birleştirerek yavaşça başını sallıyor. "Öyle."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama elleriyle tutuyor. "Milo, ben anlıyorum."

"Bu iyi. Anlamamı istemiyorum. Masumiyetinden geriye kalanları, Ruthie ile ilgili anılarını, kararlılığını ve

İyi kalpli ol ve git. Okulunu bitir. Üniversiteye git. Buradan başka her yere git."

"Sen buradasın. Sonsuza dek ayrılamam. Seni seviyorum..." Son kelimeyi yutuyorum, boğuluyorum ve içimdeki her şeyi zehirlemesine izin veriyorum.

Seni seviyorum.

Bakışlarım onunkilere yöneldi. Kaydığımı duydu mu? O da aynı şeyi hissediyor mu? Fark eder miydi?

"Sana ne yapacak?" Ben soruyorum.

Milo buz torbasını tezgâhın üzerine koyuyor ve parmak uçlarını yanağımın üzerinde birkaç saniye gezdiriyor. "Halledemeyeceğim bir şey değil." Girişe doğru başını sallıyor. "Hadi seni yola çıkaralım."

Bir an tereddüt ettikten sonra çenemi tutup Milo'yu da arkama alarak arabaya doğru ilerliyorum. Kapımı açıyor ve ben de ona dönüp evin bulunduğu yöne ve pencerelere bir bakış atıyorum.

"İzleniyoruz," diyor Milo.

Ben de hafifçe başımı sallıyorum. "Seni öpmek istiyorum."

Sırtı eve dönükken dudaklarını büküyor ve bana çok uzaktan bir öpücük veriyor. Kalbim kırık ve gülümseyecek durumda değilim, ama onun minik sırıtışı benim de gülümsememe neden oluyor.

"Sana sarılabilir miyim?"

Kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine beni kendine çekip kollarıyla sarıyor. Sıcaklığı. Hafif deri kokusu. Elini başımın arkasına koydu.

Güzel yanağım kalbine yaslanıyor. "Milo..." Sözlerimin geri kalanı dudaklarıma ulaşmadan ölüyor, yok oluyor. Ne söylemek istediğimden emin değilim. Ya da belki de biliyorum; sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Indiana Ellington... Ben de seni seviyorum."

Tek bir göz kırpışımla yüzümden aşağı bir gözyaşı tsunamisi akıyor. Eğer aşk buysa, o zaman aşk abartılıyor demektir.

Hayır. Bu düpedüz zalimlik.

HAPSEDİLDİ

MILO

"KIZIMI SIKTIN MI?"

Indie okula döndükten iki gün sonra Ranger'ın eyerini sıkıyorum. Fletcher'ın konuyu açması bu kadar uzun sürdü. Ranger başını biraz kaldırıyor ve Fletcher bir eliyle burun kemiğini okşarken diğer eliyle dizgini tutuyor.

"Kızım. Bu cesur bir kelime. Indiana artık senin kızın mı?" Serin bir sonbahar esintisi boynumdan geçiyor, ya da belki de sadece Fletcher'ın yakınlığıdır.

"Milo, cesaretin takdire şayan... ama aptalca. Indiana'ya karşı hissettiklerin önemsiz. Jolene'le evleneceksin. Indie kendi hayatını sürdürecektir."

Gülüyorum. "Bu konuda hemfikiriz. Indie hayallerinin peşinden buradan mümkün olduğunca uzakta gitmeli."

Fletcher gri sakalını sıvazlıyor, kovboy şapkasının gölgesinde gözlerini kısıyor. "Söylemeliyim ki, bu kadar hoşgörülü olmanı beklemiyordum."

Şapkamı çıkardım ve alnımdaki kiri sildim. "Kabul edilebilirim. Ben itaat etmekte zorlanıyorum."

Fletcher başını sallayarak uzakta, bir traktör römorkunun arkasından çit direklerini indiren adamlara bakıyor. "Archer'ı ziyaret etmek için bir talepte bulundunuz mu?"

"Tanrım, Fletcher..." Ranger'a biniyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü sanırım yasal olarak seçeneklerimiz tükendi. Bu tren istasyondan ayrılacak ve ben onu durduramam."

Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. "Bunların hiçbirini istemediğimi biliyorsun."

"Bu minnettar olmaman gerektiği anlamına gelmez." Fletcher dönüp kamyonetine doğru ilerliyor.

Minnettarım.

Artık bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Var olmak yapabildiğimin en iyisi gibi görünüyor. Minnettarlık ulaşamayacağım bir lüks gibi geliyor.

INDIE GONE ve yaklaşan düğünümle birlikte hayatım duygulardan arınmış ve anlamsız işlerle dolmuş gibi hissediyorum.

Archer'ı ziyaret etmek için yaptığım başvurunun onaylanması üç hafta sürdü. Indie bana tek bir mesaj bile göndermedi. Bir kere bile aramadı. Ta ki bugüne kadar. Zamanlaması daha kusursuz olamazdı. Hapishane otoparkındaki kamyonetimden telefonu kulağıma götürdüm.

"Hey."

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle.

İçinde boğulmak istiyorum. Telefonun içinden sürünerek geçmek ve vücudunun her santimini mümkün olduğunca kendime yaklaştırmak istiyorum. Ve eğer o anda ölürsem... öyle olsun.

"Bana iyi bir şey söyle. Şu anda *gerçekten iyi bir* şeyler duymaya ihtiyacım var." Gözlerimi kapatırken başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Noel için eve gelmeyeceğim."

Daha da söndüm. "Indiana, bu oyunda berbatsın."

"Colorado'da bir arkadaşım ile kalacağım. Snowboard. Alışveriş.

Belki bir iki sigara içer ve onun ailesi benim ailemiş gibi davranırım."

Bu bir infaz değil, ancak Indie'nin haberleri infazımın ertelenmesinin reddedilmesine eşdeğer gibi hissediyorum.

Indie yok.

Mutlu Noeller. "Milo?"

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi açıyorum. "Evet. Buradayım. Bu, uh ... harika. Bu harika, Indie. Senin adına sevindim. Durum buysa hediyeni postaya versem iyi olacak."

"Bana bir şey mi aldın?" Ses tonu yükseliyor ve ben de ses tonundan sızan neşenin her zerresini yalayıp yutuyorum.

"Belki."

Kıkırdıyor. Colorado'da içeceği her şeyden daha iyi bir kafa bu. "Ben de sana bir şey aldım."

"Yalancı." Sırıtmama engel olamıyorum. Bulunduğum yere neden park ettiğim düşünüldüğünde, yüzümde yersiz bir his var.

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek," diye şarkı söylüyor. "Sanırım öyle."

Bir duraklama -uzun bir duraklama- konuşmamızın içine giriyor. Ön panele bakıyorum çünkü ötesi çok trajik, çok hayal edilemez. Indie'yi ve rüzgârdan savrulan dalgalı sarı saçlarını hayal ediyorum. Kısa güneş elbisesi dalgalar halinde savruluyor. Ve ben uzun bir günü kir ve ter içinde bitirirken, onun botları toprakta sürtünerek, tozu tekmeleyerek bana doğru geliyor.

"Peki... neredesin? Ranger'da mı?"

Bakışlarımı dikenli tellerin sonsuz ufkundaki nöbetçi kulesinin tepesine kaldırmaya zorluyorum kendimi. Kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorluyorum. "Nasıl tahmin ettin?"

"Ranger'ı özledim. Eminim o da beni özlüyordur."

"Evet." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Kızılderili kızımı fena halde özlüyorum. Göğsümü çekiştiriyor, kalıcı izler bırakıyor. "Seni özlüyor," diye mırıldanıyorum.

"Sadece o mu?"

"Tavuklar da seni özlüyor. Yumurtalarına karşı benden çok daha naziktin."

Yine kıkırdıyor ve ben yine her küçük notu hafızama kazıyorum çünkü bir gün kulağıma böyle gülmeyeceğini biliyorum. "Eminim meşgulsündür, o yüzden seni tutmayayım. Sadece sana söylemek istedim. planlarım hakkında."

"İyi eğlenceler." Boğazımdaki acıyı temizliyorum. "Bana Rockies'in fotoğraflarını gönder."

"Sen... sen Rockies'i görmedin. Unutmuşum. Şimdi seni bu konuda aradığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Jolene gibi hissediyorum."

"Yapma. Senin adına mutluyum. Ve sen Jolene değilsin."

Yine aramızda bir duraksama oluyor. Onu daha iyi hissettirmek için söyleyecek sihirli bir şeyim yok. Ama görüşmeyi sonlandırmak istemiyorum ve onun da istediğini sanmıyorum.

"Milo, ben de senin için mutlu olmak istiyorum ama..."

Kardeşimin evinin penceresiz duvarlarına bakıyorum. "Aması yok. Benim için mutlu olabilirsin. Hayatım çok daha kötü olabilirdi."

"Evet," diye fısıldıyor. Indie, ayrıntıları bilmese de hayatındaki her durumu kardeşimin şu anki durumuyla karşılaştırdığını biliyor. Umarım o ayrıntıları hiç öğrenmez. Kimse geçmişimdeki talihsiz olaylarla aynı zihin alanını paylaşmak zorunda kalmamalı.

"İyi eğlenceler. Bu Noel seni özleyeceğiz," diyorum. "Pfft

..."

"Seni

özleyeceğim."

"Milo..."

Boğazımı temizliyorum. "Gitmem

gerek." Bir uzun duraklama daha.

"Beni hala seviyor musun Milo?"

Bir kahkaha attım. "Evet, Indiana. Bu hiç değişmeyecek."

"Ben de seni seviyorum," diyor sanki aşkımız boşa gitmiş gibi... çünkü öyle.

Başka bir şey söyleyemeden telefon kapandı. Onu sevdiğim için suçlu hissetmeli miyim? Onu sevdiğimi bilmesine izin verdiğim için? Gidecek hiçbir yerimiz yokken onunla işleri bu kadar ileri götürdüğüm için?

Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum, bunun dışında...

Onu seviyorum.

Sürünerek ilerleyen güvenlik kuyruğundan geçmek uzun zaman alıyor. Geçtiğimde, Archer'ın oturduğu camın karşı tarafındaki sandalyeye oturmaktan korkarak bir an boş boş duruyorum. Yıllar geçti. Şimdiye kadar ne kadar suçluluk duyduğumu hiç fark etmemiştim - pek çok şey için suçluluk duyuyordum.

Mavi gözleri ölü bir ağacın kabuğu gibi gri görünüyor. Oturmak için sandalyeyi çektiğimde sandalye yerde gıcırıyor. Klorun ve insan sefaletinin keskin kokusu, tadını alana kadar tenime sızıyor. Ta ki boğulana kadar.

Archer babam olacak yaşta ve bugün de öyle görünüyor. Tıraşlı kafası, beyaz bıyıkları, gözlerinin ve ağzının kenarındaki derin kırışıklıklar. Ben telefona uzanmadan önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, o da öyle yapıyor.

"Burada ne yapıyorsun Milo?" Sesi ciğerlerindeki katran tabakaları yüzünden pürüzlü.

"Gelip söylemem gerektiğini düşündüm..."

"Güle güle mi?" Gülüyor, bu da elini ağzına götürürken öksürük krizine girmesine neden oluyor. "Yıllar. Yıllar oldu ve sen son bir veda için mi gelmeye karar verdin? Dinle küçük kardeşim, sana beni unutmanı söylemiştim. Sana ölmüşüm gibi davranmanı söyledim."

"Çok geçmeden bunu yapmak kolay olacak." Kaşlarını çatmış.
"Duydum."

Archer'ın gülümsemesi soluyor, kuru dudakları nikotin lekeli dişlerini örtüyor. "Fletcher mı söyledi? Bu yüzden mi geldin?"

Başını salladım. "Avukatınız bana bir tarih belirlendiğini söyledi." "Demek bu yüzden buradasın."

"Gelmeye karar verdikten sonra avukatınızla konuştum." "Fletcher sana gelmeni söyledikten sonra mı?"

"Fark eder mi?"

Elini, olmayan saçlarını geriye doğru tarar gibi başının üzerinde gezdiriyor. "Sana iyi bakıyor mu?"

Sözleri boğazında düğümlenmesin diye zor tutuyorum kendimi. Ciddi mi? "Elbette." "Emin misin? Bu bir cevap değil."

"Yaşıyorum. Bir işim var. Oh ... ve benim için seçtiği kadınla evleniyorum. Yani evet... her şey yolunda."

"Yok artık? Evleniyor musun? Kız çok mu seksi? Eğer değilse, bana yalan söyle. Birimiz gerçek bir kadını becermeli."

İrkildiğimi saklamaya çalışıyorum. "Pauline'in kızı."

Archer'ın kaşları altında yavaş bir yükseliş yapar. "Aferin Milo. Ellington ailesiyle evlenmek. Aferin amına koyayım."

Tepki vermiyorum. Yapacağım son şey, ölmek üzere olan kardeşime sevmediğim ya da gerçekten tanımadığım biriyle evlendiği için mızımız bir konuşma yapmak olur. Varsayalım ki bu Tanrı'nın unuttuğu yerde idam tarihi olan kişi bendim. Bu durumda duymak isteyeceğim son şey, zengin bir aileyle evlenmek, her gece orta pişmiş biftek yemek ve aile kurma zamanı geldiğinde uzun bacaklı bir esmerle yatmak zorunda olduğu için keman çalan bir pislik olurdu.

"Fletch nasıl? Umarım Ruthie öldüğünden beri hayatına devam etmiştir. Hayat, ölümlerin yasını tutmak ya da ölmek üzere olanları ziyaret etmek için çok kısa," dedi ve öksürdü.

"Devam etmek mi? Bununla ne demek istediğinizi anlamadım. Çalışıyor. İçkiler.

Sigara. Yiyor. Uyur."

"Ama biraz amcık alıyor mu?"

"İsa..." İçimi çekip enseme ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Kuku hakkında konuşmuyoruz."

"Neden olmasın ki? Ah... unuttum... bir kızı var, değil mi? Ruthie için bir kız evlat edinmemiş miydi?"

Bir an için Archer'ı inceledim. Indiana'nın hikâyesini gerçekten bilmiyor mu? "Evlat edinmek cömert bir kelime," diyorum. "Ama evet, bir kız satın aldı. Kız

On sekiz. Adı Indiana. Ve Fletcher'dan nefret ediyor çünkü Ruthie öldükten sonra insanlığından geriye kalanları da kaybetti."

"Ondan nefret ettiğini nereden biliyorsun? İkiniz yakın mısınız?" "Ruthie öldükten sonra birinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu."

Sırıttırıyor. "Bu... çok tatlı. Benim sana baktığım gibi sen de ona baktığından emin ol."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Hey!" Avucunu cama vuruyor ve güvenlik görevlisi onu uyarıyor ama o güvenlik görevlisini görmezden gelerek gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Ben. Aldım. Dikkat ettim. Baktım. Sana. Bunu asla unutma. Fletcher seninle ilgilendi. Fedakârlıklarımızın karşılığını ver. Beni duyuyor musun?"

Archer'ın gözleri kıpkırmızı olurken ve dökülmemiş duygularla parlarken kendimi tutmak için dişlerimi sıkıyorum.

Zorlukla yutkunarak yavaşça başımı sallıyorum. "Zaman doldu Odell," diyor gardiyan.

Zaman doldu.

Onu görmeyeli yıllar oldu, ama görmeseniz bile hayatınızda birinin var olduğunu bilmek insanı rahatlatıyor. Indiana'nın harika bir hayat yaşayacağını bilmek beni rahatlatıyor. Birini görmek isteseniz bile göremeyeceğinizi bilmenin rahatlığı yok. Archer'ın ölümünü izlemeyi seçmediğim sürece, bu bizim sonsuza dek vedamız olacak.

Yavaşça elimi kaldırıyorum ve onunkine karşı cama bastırıyorum. Hayat adil değil. Archer'ın herhangi bir şeyi düşünmek için sahip olduğundan daha fazla günüm var. İyi ve kötü kararlar vermek için. Ata binmek için. Gölde yüzmek için. Ve bir kadını becermek. Herhangi bir kadını. Bunu hatırlamam gerek.

"Her şeyi tekrar yapardım çünkü seni seviyorum Milo." Archer telefonu kapatırken, gardiyanlar görmeden önce gözyaşlarını silmek için diğer elinin topuğunu kullanır.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Boğazımda düğümleniyorlar,

pişmanlık ve değiştirilemez koşullardan oluşan bir tren enkazı. Onu almak için kapıyı açtıklarında

elim yumruk olup cama çarpıyor ve birkaç kez vuruyorum.

Archer omzunun üzerinden bakarken arkamdaki muhafız "Ellerini camdan çek," diye uyarıyor.

Eller kelepçeli.

Ayak bilekleri

zincirli.

Kelimeleri söyleyecek kadar soğukkanlılık bulana kadar tekrar tekrar yutkunuyorum. "Teşekkür ederim." Sanırım bu iki kelimeye milyonlarca "Seni seviyorum "dan daha çok ihtiyacı var.

Tek bir baş hareketiyle karşılık verirken dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor.

ASLA BİR NEDİME

INDİE

Neden telefonuna hiç cevap vermiyorsun?

Milo: Ben nadiren yalnızım

Geceleri bile mi? Yatakta mı?

Hayır. Geceleri sesini duymak işkence olur.

Bilgisayarımdaki takvime bakarak sırtıyorum. Bahar tatili planlarım iptal oldu, yani bir ay sonra eve döneceğim, ama Milo Palm Beach'te olacağımı düşünüyor.

Hala Jolene ile mi evleniyorsun? Yalan söyle bana.

Jolene kim?

Kıkırdıyorum.

Indie: Yazı Kanada'da bir arkadaşım ile birlikte bir tatil köyünde çalışarak geçirmeyi düşünüyorum.

Kanada iyidir. Hala Kuzey Amerika'da ama Fletcher'dan oldukça uzakta.

Sırtışım kayboluyor. Ne demek istediğini biliyorum ama Fletcher'dan uzak kalmam için bu kadar çaresiz olmasından nefret ediyorum çünkü bu benim de ondan uzak kalmam anlamına geliyor.

Noel için bana gönderdiği yüzükle oynuyorum. Beyaz altından bir yüzük ve içinde ezilmiş turkuaz var. Annesinin yüzüğüydü. Sol yüzük parmağıma takıyorum çünkü ... Jolene'i sikeyim.

Ona gönderdiğim aptal kemer tokasını kişisel olmaktan çıkardı.

Çalışmam lazım. Beni ara.

Milo: İyi geceler, Indie kız

Indigo ...

Sonraki ay boyunca Milo ve ben mesajlaştık. Sadece mesajlaştık. Bana bahar tatili gezimi soruyor. Ona yalan söyledim.

Bahar tatili haftasından önceki Cuma günü arabamı park ettiğimde, onu Ranger'ın üzerinde Fletcher ile birlikte Zeus adlı atının üzerinde otlakta, sığır sürüsünün etrafında bir toz bulutu içinde görüyorum.

Benim seksi kovboyum...

Arabadan inip sterilize edilmemiş havayı içime çekiyorum, koridorlardan ve dezenfektanla ıslatılmış masalardan hoş bir mola. İki adam da bana doğru bakmıyor, ben de çantamı alıp eve giriyorum.

"Oh, merhaba. Bay Ellington bahar tatili için Kaliforniya'da olacağınızı söyledi," diyor Micah, çantamı merdivenlere bıraktıktan sonra kafamı mutfığa uzattığımda.

Ugh ... Ölebilirim. Fırında turta olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yok. Mutfak çilek ve raventin tatlı ve ekşi karışımıyla dolu. Şimdiden ekşiliğin tadını alabiliyorum.

"Evet. Birkaç arkadaşım la gitmem gerekiyordu ama biri iptal etmek zorunda kaldı, sonra diğeri, sonra..." Omuz silktim. "Sonunda sadece bir kız ve ben kaldık, bu yüzden geziyi iptal etmeyi önerdim. Bay Ellington'a söylemedim çünkü sürpriz yapmak istiyordum..."

Milo.

"Uh... o." Sırıtiyormuş gibi yapıyorum.

"Sana yiyecek bir şeyler

hazırlayayım mı?" "Bunun için

adam öldürebilirim-"

"Hayır. Elbisesinin içine sığması gerekiyor."

Pauline'in arkamdan gelen sesine doğru dönüyorum. Yine sırtıtiyormuş gibi yapıyorum.

Gülümsüyor. "Fletch eve gelmeyeceğini söylemişti ama geldiğine sevindim.

Elbiseni giydirmemiz gerekiyor."

"Elbisem mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Ben özel hizmetçiyim, nedime değil."

Pauline uzun perçemlerimle oynuyor. "Evet, canım. Ama Jolene elbiseni senin seçmeni istemiyor."

Oyalanmasını engellemek için bir adım geri çekildim. "Çünkü mü?"

Alay ediyor. "Bunu kişisel algılama, Indiana. Sen ve Jolene moda konusunda farklı zevklere sahipsiniz, hepsi bu. Orkideli nedime elbiseleriyle çatışacak lavanta rengi bir şey seçmeni istemeyiz, ya da daha kötüsü..." Burnu kırıyor. "Beyaz. Bir düğünde asla beyaz giymeysin."

Beyaz giymeyi planlamamıştım. Siyah. Milo ve Jolene'in evliliğinin yasını tutmak için siyah giymek istiyorum.

"Neden duş alıp saçına bir şeyler yapmıyorsun? Kasabaya gidip akşam yemeğinden önce ölçünü alabiliriz."

Koltuk altımı kokluyorum ve ellerimi hafif nemli saçlarımda gezdiriyorum. "Birkaç saat önce duş aldım. Tek yaptığım buraya gelmekti."

Micah kıkırdar ve Pauline'in kaşlarını çatmasına neden olur.

"Peki, tamam. Ama en azından üzerinde delik olmayan bir şeyler giy ve saçını tara. Belki yanaklarına biraz renk ve biraz da ruj sürersin."

Yırtık kotuma bakıyorum ama Pauline ben moda seçimimi savunamadan gitmiş oluyor.

"Kovulacağımı düşünmesem sana sert bir içki ikram ederdim," diye mırıldanıyor Micah.

Birkaç saniye onu süzdükten sonra sırtıyorum. "Seni özledim. Bana da bir dilim turta ayrır."

Şoförü bizi kasabaya götürürken Pauline bana tek kelime etmedi. Bana elli yıl önce yaşlı bir kadının giymiş olabileceği iğrenç yeşil bir elbise dikildi. Kaşındırıyor ve bel kısmı gövdemde garip bir noktaya denk geliyor. Sonra ayakkabı seçiyoruz, yine yaşlı görünümlü ama şaşırtıcı bir şekilde ayak parmaklarımı eziyor. Kan tadı alana kadar dilimi ısırıyorum çünkü tek istediğim eve, Milo'ya dönmek. Onu görmeyeli dört ay oldu.

Beni öptüğünden beri.

İçime girdiğinden beri.

"Akşam yemeği bir saat içinde. Geç kalma," diye tembihliyor Pauline arabadan inip ahıra doğru koşmaya başladığımda.

"Indiana mı?"

Adımlarım o kadar çabuk kesiliyor ki sanki görünmez bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum.

Sıkıntımı içime atarak Zeus'un üzerindeki Fletcher'a doğru dönüyorum.

"Burada ne yapıyorsun ve nereye gittiğini sanıyorsun?"

Vay canına. Hayır, *Indiana*, seni görmek çok güzel. Ne güzel bir sürpriz. Sana kocaman sarılmama izin ver, canım kızım.

Hayır.

O zaten kızgın ve ben daha yeni geldim.

"Seyahatim iptal oldu, bu yüzden Milo'yu görmeye gidiyorum." Yolun aşağısında boynunda ölü bir tavuk taşıyan işçilerden birine bakıyorum.

"Milo meşgul." Fletcher başını ana eve doğru salladı. "Onu akşam yemeğinde göreceksin. Git üstünü değiştir."

Bugün kaç kere üstümü değiştirmem gerekiyor? "Onu rahatsız etmeyeceğim. Sadece merhaba demek istiyorum."

"Indiana." Fletcher bana o bakışı ve o ses tonuyla bakıyor. Pazarlığı bitirdi. Daha fazlasını söylersem bana tekrar vuracak mı? Milo beni kurtarmaya gelecek mi? Onu *bitirecek mi*? Tanrım... Birinin bunu yapması gerek.

Süklüm püklüm eve dönüp yatak odama çıkıyorum ve Fletcher ile Pauline beni yemeğe çağırana kadar orada kalıyorum.

Merdivenlerin başına vardığımda Milo yeni duş almış, açık mavi düğmeli gömleği, dirseklerine kadar kıvrılmış kolları, koyu renk kot pantolonu ve botlarıyla her zamankinden daha seksi görünerek ön kapıdan içeri giriyor. Şapkasını çıkarıp girişteki masanın üzerine koyarken dudaklarımı ısırtıyor ve onu izliyorum. Ona hayranlıkla bakıyorum.

Bir sonraki nefeste bakışları benimkine yöneliyor. Ve sırtlıyor. Hissediyorum

Her yerde.

Merdivenlerden hızla inerken ciyaklamamı bastırmaya çalışıyorum.

"Indie, lütfen Micah'nın masayı hazırlamasına yardım et. Yemeğe hazır olmak üzereyiz." Pauline'in isteği, ormanda bir hayvanın tuzağı tetiklemesi gibi aniden ortaya çıktı. Daha çok karnıma saplanan bir kılıç gibi. Yakında Milo'nun kucağını hissetmezsem öleceğim.

Yutkunuyor, gülümsemesini bastırıyor.

Deri. Kahve. Tarçın.

Az önce fırında pişen turtalar gibi neredeyse onun tadını alabiliyorum. Tenim karıncalanıyor, onun dokunuşu için endişeleniyorum. Ellerimi yumruk yapıp yavaşça nefes alıyorum ve Pauline'e doğru dönüyorum. "Elbette." Daha önce hiç Micah'nın masayı hazırlamasına yardım etmemiştim. Etmeyeceğimden değil. Sadece şimdiye kadar benden hiç istenmemişti.

Yemeğe oturduğumuzda kimseye bakamıyorum, Milo'ya bile. Neden eve dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Önümüzdeki haftayı dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Pauline ve Fletcher'ın Milo ve beni sürekli gözetlemesi mi?

Beklenti, hayal kırıklığı ve Fletcher ile Pauline'e fiziksel zarar verme arzusunun karışımıyla sersemlemiş bir halde sandalyeme yerleşiyorum.

Pauline, "Henüz son sayımı yapmadım ama sanırım dört yüz civarında olacağız," diyor.

"Dört yüz ne?" Fletcher sorar.

Herkes az pişmiş etleri, kızarmış patatesleri ve sarımsaklı kuşkonmazları mideye indirirken tabaklar ve kaplar tıkırdıyor.

Endişeli ellerim yumuşak kot pantolonuma sürtünerek sıcak bir sürtünme yaratıyor.

Milo'nun botu masanın altından ayağımı dürtüyor. İsteksizce bakışlarımı tabağımdan ona doğru kaldırıyorum.

"Düğüne katılan insanlar," diyor Pauline.

Eğer Ranger üzerime otursaydı, göğsümde bu kadar acı hissedeceğimi sanmıyorum.

Düğün ...

Milo gözleriyle gülümsüyor, yavaşça çiğnerken ayağını tekrar benimkine sürtüyor. Sanki Pauline'in söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyor. Bizim ölümümüze karşı nasıl bu kadar bağışık olabiliyor?

Elleri ya da dudakları değil. Ama ondan alabileceğim her dokunuşu alacağım.

"Küçük bir düğün olacağını sanıyordum."

"Fletcher, sekiz yüze yakın kişiyle başladık. Dört küçük bir rakam."

"Düğün ne zaman?" Pauline'e kısa bir bakış atarak sormayı başarıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nasıl bilmezsin?"

Omuz silkiyorum. "Kimse bana bir şey söylemiyor. Sadece kıyafetlerimi ne zaman değiştireceğimi ve elbisemi ne zaman giyeceğimi. Gitmiştim. Hatırladın mı? Beni kız okuluna göndermiştin, böylece senden uzak olacaktım."

"Indiana, bu kadar yeter," diye uyarıyor Fletcher, kıpkırmızı et dilimini

keserken tabağından başını kaldırıp bakarak.

Pauline ağzını siler. "Bugün 1 Haziran."

On hafta. On hafta sonra Milo, Jolene'in kocası olacak.

"Yanında birini getirecek misin?" diye sordu.

Milo ayağını benimkinden çekmeden önce bir an geriliyor. Ona ölçülü bir bakış atıyorum ama o bakışlarını tabağından ayırmıyor.

"Yanında birini getirmelisin, Indiana."

Fletcher'a kaşlarını kaldırdım. Bunu gerçekten önerdi mi? Sonra aklıma geldi... tabii ki. Eğer bir randevum varsa, kimse damadı gelininden çalmaya çalışmam konusunda endişelenmez.

"Hemen şimdi karar vermek zorunda mıyım?"

Pauline, "Hayır ama okula dönmeden önce bana haber vermen gerekiyor," diyor.

Milo'nun bana bakmasını bekleyerek birkaç kez başımı sallıyorum. Yemeğin geri kalanında bana bir daha bakmıyor.

"Yemek için teşekkürler. Kontrol etmem gereken birkaç şey var, eğer sorun olmazsa müsaadenizi isteyeceğim." Milo diyor ki.

"Elbette." Fletcher gülümser ve başını

sallar. Pauline, "İyi geceler Milo," der.

Ona hızlıca başını sallıyor ve "İyi geceler" diye mırıldanıyor.

"İyi geceler," diyorum sesimde bütün gece duyduğum en büyük güvenle. Lütfen bana bakabilir mi?

O zaman yapar.

Milo'nun bakışları yine beni buluyor, ama tek alabildiğim kısa bir baş sallama ve zorlukla algılanabilen bir gülümseme.

Dakikalar sonra masadan kalktım ve kendimi yatak odama kilitledim.

Indie: WTF?

Milo cevap vermiyor.

Onunla evleniyorsun! Senin düğününe birini getirip getirmeyeceğimi sormaları bana soğuk davranmalarını mı sağlıyor?

Bir cevap için yaklaşık otuz dakika bekledim. Hiçbir şey yok.

Onu ben ararım.

Tabii ki cevap vermiyor.

Saat ondan hemen sonra gizlice çıkmaya karar verdiğimde, Pauline ve Fletcher'ın resmi oturma odasında olduklarını duyuyorum.

"Onu önümüzdeki hafta için Oklahoma City'ye gönderiyorum. Gitmeyecektim ama Indie'nin beklenmedik eve dönüşünü göz önünde bulundurunca burada olmamasının daha iyi olacağını düşündüm," diyor Fletcher. Bir puro üflüyor.

Tatlı, baharatlı odun kokusunu alabiliyorum. Yemin ederim o gittikten sonra da kokusunu alacağım. Ve bu yeterince yakında olamaz.

"Oh, çok rahatladım," diye cıvıldıyor Pauline. "Onu ondan uzak tutmak çok yorucu."

"Anlaştık." Fletcher kıkırdar.

Aşk hayatımı bu kadar eğlenceli bulmasına sevindim.

Köpek kapısından gizlice çıkıp Milo'nun ahırına gidiyorum ve kapıyı açıyorum; tüm ışıklar kapalı.

"Milo?"

Cevap yok.

Sinirli bir nefes üfleyerek ahırın arka tarafını kontrol ediyorum. Küçük bir ateşin yanında oturuyor, elinde bir bira ve yanında yerde birkaç boş şişe var.

"Neden beni görmezden geliyorsun?" Duman bana doğru geliyor ve gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum.

Birasından bir yudum almadan önce bakışlarını benimkilere dikeyor. Bana cevap vermek için acelesi yok gibi görünüyor.

"Sarhoş musun sen?"

"Oraya varıyorum." Şişenin geri kalanını boşaltır ve diğerlerinin yanına atar.

"Düğününe birini getirirsem bana kızamazsın."

Milo başını sallar. "Farkındayım." Ellerini karnının üzerinde kavuşturup turuncu ve sarı alevlere bakıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Senin aptal düğünün hakkında konuşmak istemiyorum." "Ben de istemiyorum."

"Fletcher ben okula dönene kadar seni Oklahoma City'ye gönderiyor." Yavaşça başını sallıyor. "Farkındayım."

"Sabah erken mi çıkıyorsun?" Yine başını sallıyor.

"Milo, ben..." Kalbimi yiyip bitiren duygular yüzünden sesim çatlamaya başladı. "Eve senin için geldim."

Bana birkaç kez göz kırptıyor, alevlerin titreşimi gözlerine yansıyor.

"Burada ölüyorum Milo. Sana dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, ama sen sanki bana dokunalı *aylar olmamış* gibi orada oturuyorsun. Jolene mi? Şimdi de onu mu beceriyorsun? Başka bir kadınla mı? Rae mi?"

Beni tam olarak anlamamış gibi başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirmeden önce gözlerini biraz kısıyor.

"Siktir et. Siktir git. Herkesin canı cehenneme. Burada işim bitti." Botlarımı asfalta doğru vuruyorum, kalbim onarılamaz parçalara ayrılıyor.

"Dokun bana..." Milo'nun sesi zar zor duyuluyor, acı dolu.

Dönüyorum.

Benden bir metre kadar uzakta duruyor, elleri iki yanında gevşek. Omuzları çökmüştü. "Eğer bana dokunmak istiyorsan... o zaman dokun bana."

Oh, Milo ...

Kalbimi kırıyor, midemin çukuruna daha fazla parça düşüyor - altı fitten fazla kalın kemikler, sağlam kaslar ve işkence görmüş ruh.

Ayaklarımı ona doğru gitmeye zorluyorum.

Sarhoş bakışları vücudumda gezinirken dudakları aralanıyor, dili dudaklarımı ıslatmaya çalışıyor. Milo bana baktığında, gerçekten baktığında, sanki sessizce "Yardım et!" diye bağılıyor gibi hissediyorum.

Ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Kendi geçmişimi değiştiremediğim gibi onunkini de değiştiremem. On hafta içinde Jolene ile evlenecek. Bunun olmasına izin verdiği için ondan ne kadar nefret etmek istesem de edemem.

Gözlerinde.

Bir silah alıp kendini öldürmek dışında bunu durdurabilir mi bilmiyorum.

"Milo..." Gömleğinin düğmelerini açarak fısıldıyorum. Arkamızdaki ateş çıtırdıyor. "Beni seviyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor, sarhoş gözleri ağır kırpışların ardına saklanıyor.

Dudaklarımı çıplak göğsüne bastırırken kemerini çözüyorum. "Ona 'evet' dediğinde, beni hala seviyor olacak mısın?"

"Evet."

Kemerini çıkarırken ve kot pantolonunun düğmelerini açarken ellerim titriyor. Parmağına taktığı evlilik yüzüğünü taktığında hayatın ne kadar kötü acıtacağından korkuyorum. Bir aile kurma zamanlarının geldiğine karar verdiğinde.

Önüne eğilip onu ağzıma alırken çakıllar kotumun dizlerine batıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Jolene'den önce onun her parçasına sahip çıkıyorum. Ve bir gün

... Ona önce benim sahip olduğumu söyleyeceğim. Bir gün, ayağımı onun suratına dikeceğim.

Kendisini yetersiz bir eş, başarısız bir kadın, ikinci bir tercih gibi hissetmesine neden olur. Onun adıyla bir evlilik cüzdanı almaya hakkı olduğunu düşünebilir ama o her *zaman* benim Milo'm olacak.

"Siktir, Indie..."

Milo'nun başı geriye doğru eğilirken gözlerimi açıyorum ve açık ağzından kısık bir inilti çıkıyor. Dudaklarıma karşı sıcak, kontrollü ve çok hafif hareket ediyor, ama yine de bunun geçici olduğunu hissediyorum. İçimdeki sızıyı. İnkâr edilemez bir ihtiyaç.

Parmakları saçlarımın arasında kayıyordu.

Tırnaklarım battığında karın kasları geriliyor.

"Buraya gel bebeğim," diye geveliyor, kendini tutuyor ve dudaklarını okşuyor.

Dilimi başının üzerinde gezdiriyorum; kalçaları bir kez sarsılıyor, sıkılı dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıkıyor. "I-Indie... Artık kontrol edemiyorum."

Dudaklarım göğsüne, boynuna ve dudaklarına doğru bir iz oluşturuyor. "Onu kontrol etmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Milo yüzümü sıkıca kavıyor ve beni sertçe öpüyor. Tökezleyerek ahıra geri dönüyoruz. Kapının koluna uzanıyorum ama kalçalarımın tutup beni kaldırdığında ve soğuk metale sabitlendiğinde elim kayıyor.

Elbiseimin eteğini, külotumun ağ kısmıyla birlikte yolundan çekiyor.

O içimde hareket ederken tüm kontrol kayboluyor.

Hiç... *hiç*, bu kadar istendiğimi hissetmemiştim. Bu kadar ihtiyaç duymamıştım. O sadece içimde değil; damarlarımdan akıyor ve ciğerlerimi dolduruyor.

"İçeride," diyor Milo zor nefesler arasında, beni ayağa kaldırırken içimden kayarak çıkıyor.

Kapıyı açıp beni içeri aldı.

Elleri yine yüzümdeydi, beni öpüyordu, beni damgalıyordu.

Düğmeleri açık gömleğini omuzlarına doğru itiyorum ve beni gömleği yere atacak kadar uzun süre serbest bırakıyor. Hevesli eller kıyafetlerimi yırtıyor, aç dudaklar tenimi yutuyor, gözlerindeki bakış kadar çaresiz ve işkence görüyor.

Kafamın içinde bir ses fısıldıyor, "*Eğer bu aşksa...*"

Bu çok. Adaletsiz.

Milo Odell benim için yaratılmış. Ben de onun için yaratılmışım.

Ruthie öldükten sonra Fletcher'ın içindeki şeytan canlandı ve dünya onun cehennem biçimine boyun eğene kadar tatmin olmayacak.

Sırtım yatağa çarpıyor ve bacaklarımı açarak dilinin aç darbeleriyle beni tüketiyor. Sonra beni yüzüstü çevirip bacaklarımın arkasını ve kıkımları

öpüyor. Parmaklarım çarşafın içine kıvrılıyor.

Bacaklarımı ayırıyor ve sert bir homurtuyla içime dalıyor. "Benim," diyor kalçalarımı kavrayarak.

"Senin ..." Ellerim yatağın üst kenarını kavramak için başımın üzerine uzanırken nefes nefese yankılanıyorum.

Eğer bu sevgiyse, neden yanlış olsun?

Eğer bu aşksa, neden birlikte olamıyoruz?

Eğer bu aşksa, neden kalbimi bu kadar acıtıyor?

Eğer aşk buysa... Onsuz yaşamak istemiyorum. Onsuz.

"Milo ..." Adını öyle yüksek sesle haykırıyorum ki biri beni duyabilir.

Beni duymalarını istiyorum. Milo'nun beni nasıl hissettirdiğini tüm dünyanın duymasını istiyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Omzumu öpüyor, bir eli göğsüme kayarken diğer eli bacaklarımın arasında, birkaç saniye önce olduğu yerde geziniyor. "Benim..." diye kızgınmış gibi mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatarak başımı omzuna yaslıyorum. "Senin," diye fısıldıyorum birkaç damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülürken.

Milo'nun yarın gidecek olması zamanın umurunda değil. Bütün gece acımasızca akıp gider. Milo gecenin çoğunu en sevdiği yerde geçirmek için elinden geleni yapar, ancak çok fazla bira içmiş olabilir.

Çok yakında her şey bitecek. Bizim sonsuza dek biteceğimiz gibi. Çok yakında. Çok yakında.

"Bağımsız kız." Ben yüzüstü uyurken o sırtımı öpüyor. "Gitmem gerek."

"Hayır..." Yüzümü yastığa gömüp itiraz ediyorum. Daha hava aydınlanmadı bile.

Kıkırdıyor. "Kusura bakma. İstedğin kadar uyuyabilirsin. Sadece eve gizlice girme konusunda akıllı ol."

Yuvarlandım. Giyinmiş. Kollarım boynuna dolanıyor.

"Kal."

Yine gülüyor. "Yapamam."

Dizlerimin üzerinde durarak çıplak bedenimi ona bastırıyorum, elimle kasıklarımı kavıyorum.

Bir parça uzaklaşmaya çalışırken karın kasları geriliyor. "Indiana ..."

"Üzerimdeki yağı yalamana izin vereceğim." Elini bacaklarımın arasına götürüyorum, parmaklarım içimde ona rehberlik ediyor.

"Öyle mi?" Parmaklarını yavaşça hareket ettirerek gözlerimin içine bakıyor. Alt dudağımı ısıriyorum, başımı sallarken gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hiç..." sesi boğuklaşırken dudakları bir sırtışı dönüşüyor "... senin şu an olduğun kadar seksi bir şey ya da birini görmedim."

"Yapma..." Çenemi omzuna yaslıyorum "...dur. Lütfen." Kalçalarım onun dokunuşuna doğru sallanırken dişlerim gömleğine ve altındaki kalın kaslara saplanıyor.

Milo kıkırdıyor. Derin bir ses, tüm göğsünü titretiyor. "Gitmem gerek, Indie kız."

"Milo..." Kendimi sabitlemek için boynunun arkasını tutuyorum. "Sadece..."

Diğer eliyle saçlarımdan bir tutam tutuyor ve başımı nazikçe geriye doğru eğerek ağzının benimkini kaplamasını sağlıyor. Parmakları içimde hareket ederken dili derinlere dalıyor.

Ağzının içine doğru inerken, orgazm olduğumda boynunun arkasını pençeliyorum.

Nefes nefese ve kalp çarpıntısı. Minnettar. Ve... üzgün. Yatağa yığıldım.

Milo orta parmağını ve yüzük parmağını ağzına götürüp mırıldanmadan önce birkaç kez alt dudağına sürtüyor.

Eğer o parmaklarını onun içine sokarsan, onları keserim.

Bu, kıskanç bilincimin içine süzülmemesini dilediğim korkunç bir şey. Göğüs kafesimin arkasındaki her şey nefes almamı zorlaştıracak kadar daralıyor. Ona bakamıyorum. Böylesine samimi bir andan sonra bu düşünceleri düşündüğüm için bile utanıyorum.

Ve incindim çünkü bana hiçbir şey vaat edemeyeceğini biliyorum ve bu hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım kronik dayanılmaz bir acı.

"Ne oldu bebeğim?" Temiz kıyafet sepetinden gömleklerinden birini çıkarıp başıma geçiriyor.

Beni giydirmesine bayılıyorum.

Sadece onun için bir gülümseme buldum. Eğlenceli karakterleri olan bir bandaj, böylece kimse altındaki çirkin yarayı görmüyor. Kimse acıyı görmüyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Bu kartlardan *nefret ediyorum*. Her gün onunla değil de benimle evleneceğin yeni bir el dağıtıldığını umarak uyanıyorum. Ve bu şekilde birlikteyken, günleri geri saymaktan kendimi alamıyorum. Bundan *nefret ediyorum*." Onunla olan ve henüz gerçek bile olmayan ama yine de kafamın içinde durdurulamaz bir zehir gibi yayılan görüntülerinden nefret ediyorum.

Milo parmağını çenemin altına dayıyor ve ona bakmam için başımı eğiyor. Bugün ekstra tarçınlı.

"Bir ıkış yolu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim." Alnı kırış kırış.
"Ama bu bir ömür boyu sürebilir... ve sen bir hayatı hak ediyorsun.

sahte umutlar, küçük şanslar ve kafanızda hayal bile edemeyeceğiniz görüntüler."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve tek bir kırpışla serbest kalıyorlar. Milo her birini öpmek için eğiliyor.

"İyi bir bahar tatili geçir. Oklahoma City'ye gittiğimde sana mesaj atarım." "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Burnumu çektim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallar. "Bilmiyorum."

"Mezuniyet mi?"

Başını sallamaya devam ediyor.

Hayır. Mezuniyetime gelmeyecek çünkü Jolene de aynı gün mezun oluyor. Faye Teyze ve Büyükanne Hill orada olacak. Bu kadar. Fletcher yok. Milo yok.

"Hoşça kal Milo."

Parmak eklemleri yanağında kayıyor. "Hoşça kal, Indie kızı."

MILO'NUN KADINLARI

MILO

"HEY," diyor Rae, ben botlarımdaki kurumuş çamuru fırçalarken arabasından iniyor. Kızıl saçlarını omuzlarına döküyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Tanıdık vanilya kokusu bana doğru yayılıyor. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Dün babamın evindeydim ve buzdolabında ne gördüğümü asla tahmin edemezsin."

Botlarımdaki çamuru temizleyip tekrar ona bakıyorum. "Nedir o?"

"Düğünün için bir davetiye. Milo ..." Başını sallayarak bir kahkaha atıyor.

"Evleniyorsun... Jolene Ellington'la mı? Bu bir çeşit

Şaka mı?"

"Maalesef hayır." Botlarıma

yeniden odaklandım. "Maalesef

hayır mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir evlilikten çok bir iş anlaşması." "Görücü usulü

evlilik mi?"

Tanrım, kulağa böyle gelmesinden nefret ediyorum. "Mantık evliliği."

"Vay canına. Seni hiç o adam olarak görmemiştim." Botunun burnunu

t o p r a ğ a gömüyor.

"O adam mı?" Fırçayı bir kenara atıp botlarımı evime taşıyorum.

"Para için evlenen adam," diyor Rae, beni takip ederek.

"Tekrar dene." Botlarımı kapının içine koydum ve banyoda ellerimi yıkadım. Sabun, tel örgüye çarptığım için kolumda oluşan kesikleri acıtıyor.

"Ne demek tekrar dene?" Rae mutfağa döndüğüm anda soruyor. El çantasını koltuğumun üzerine fırlatıyor.

Indie'yi görmeyeli bir ay oldu. Mesajlaşıyoruz ama odadaki fil gittikçe büyüyor. Sesini duymak istediğimde, sadece iyi geceler demek için onu arıyorum. Bu düğünle ilgili biraz gerginim ve ihtiyacım olan son şey Rae'nin benim nasıl bir adam olup olmadığımı sorgulaması.

"Jolene ile evleniyorum çünkü ailesine sadığım ve onlar benim için çok şey yaptılar. Onlara borcumu asla ödeyemeyeceğim-"

"Jolene ile evlenmediğin sürece mi?"

"Onun gibi bir şey." Buzdolabımı açıyorum ve çoğunlukla boş olan rafları inceliyorum. Bir şeylerin gitmesi gerekiyor. Burnumu kırıştırıyorum. Sanırım tazeliğini haftalar geçmiş çiğ süt.

"Onu seviyor musun?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet. Tatillerde birkaç kez karşılaştık. Bir kere çıktık. Cep telefonu numarası bile yok bende. Ama evet... Onu seviyorum."

"İsa..." Rae yüzünü buruşturdu. "Seks yaptık ve seninle bu kadar çabuk evlenmezdim."

Homurdanıyorum, her zamanki gibi yanmış ızgara peyniri tercih ediyorum. "Teşekkürler. Hislerimiz karşılıklı."

Rae gülüyor, kollarını kavuşturup sırtını tezgâhıma yaslıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ve eğer baban sana Ellington ailesi hakkında çok şey anlattıysa, bu evliliğin işin bir uzantısından başka bir şey olmadığını biliyorsundur. Bir sigorta poliçesi sanırım." Dilimlerimi getirirken ekmek somununa doğru başımı sallıyorum. O kadar kurular ki elimde parçalanıyorlar. "Sandviç ister misin?"

"Sandviçlerini gördüm. Onlar siyah. Hayır, teşekkür ederim. Şöyle söyleyeyim.

... eğer siyah sandviç yiyen bir kadın bulursanız, evlenmeniz gereken kişi *odur*. Ama onu bulacağınızdan şüpheliyim. Yani evet... Jolene Ellington'la evlen ve zengin bir adam olarak öl."

"Indie benim yanmış ızgara peynirimi yiyor." Rae'ye yandan hızlı bir bakış atıyorum.

"Lise son sınıf öğrencisi Indie mi? Fletcher'ın kızı Indie mi?" Başımı salladım, ekmeğime yağ sürdüm.

"Al bakalım. Fletcher'dan Jolene yerine Indie ile evlenmene izin vermesini iste. Eminim *on sekiz yaşındaki* kızıyla evlenmeni sorun etmeyecektir." Daha çok gülüyor.

Onu görmezden gelerek sandviçimi spatulayı sıkıca tutarak tavaya bastırıyorum. Belki başka bir hayatta Indie'nin yaşı benim için önemli olurdu. O kadın vücuduna sahip bir kadın. Beni istiyor. Ben onun içine sığıyorum. Ve benim dokunuşumla orgazm oluyor. Eğer cinsel olmaması gerekiyorsa, Tanrı çuvalladı ve hormonlarının biraz erken öfkelenmesine izin verdi. Toplumsal standartlara uymak için ne zamanım, ne sabrım ne de isteğim var.

"Sen iyi bir adamsın Milo. Sevmediğin ve çok az tanıdığın biriyle evleniyorsun ama yemininden önce bile ona sadık kalıyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sanırım bu yüzden artık *çıkarsız* arkadaşsınız?"

Kayıtları düzeltme isteğime rağmen, çenemi aşağıda ve ağzımı kapalı tutuyorum.

"Değil *mi*?" diye tekrar sorar.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bu cevaplamam gereken bir soru muydu?"

Buzdolabımdaki son biralardan birini içtikten sonra koltuğuma oturdum. "Yani... kim bilebilir ki? Gerçekten mi? Henüz Tanrı'ya verdiğin sözü bozmuyorsun. Ve bu aşk değil. Eminim biraz alıyordur."

Gazı kapattım ve sandviçimi tabağa kaydardım. "Jolene ne isterse yapabilir." Yorgun kıkırmı yatağımın ucuna yerleştirip siyah sandviçi inceledikten sonra damağımı yakan bir ısırık alıyorum.

Buhar çıkarmak için ağzımı açtığımda Rae gülüyor. "Ne yapmak istiyorsun?" Bana daha önce de çok işine yarayan o cilveli gülümsemesini takınıyor. Indie'den önce.

"Giysilerinizi onarmamı ister misiniz? Takas edebiliriz."

Sandviçimi ısırdıktan sonra sırtıtarak mırıldandım: "Bir düğme dikmek için seks mi? Seni becermek isteyen tek erkek ben olamam."

"Canın cehenneme Odell." Gözlerini deviriyor. Kıkırdıyorum.

"Sen kolay birisin Milo. Karmaşık değilsin. Ve kafana girmeden *yatakta iyi olduğunu* söyleyebilir miyim?"

"Çok geç." Bir ısırık daha alıyorum ve birkaç kez çiğniyorum. "Çoktan aklımı başımdan aldı."

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Ayağa kalkıp alamadan Rae ayağa fırlıyor. "Patronun mu? Yoksa nişanlın seni ilk kez mi arıyor?" Telefonumu kaptı.

"Eminim arabamın uzatılmış garantisiyle ilgili bir şeydir," diye mırıldandım.

Rae kıkırdıyor. "Ah... bu Indie. Neden seni arıyor? Ben hallederim."

"Hayır-" O arkasını dönerken telefona uzanıyorum.

"Selam, Indie. Nasılsın? Ben Rae."

"Rae..." Tabagımı tezgâha koydum ve elimi uzattım. "Telefonu bana ver."

"Oh, o burada. Okul nasıl gidiyor? Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Tanrım, Rae... ver şu lanet telefonu bana." Elinden aldım.

Yüzünü buruşturarak bana inanmadığını söylerken başı geriye doğru savruluyor. "Ne oluyor be? Sadece şaka yapıyordum."

Telefonu bir an için yanımda tutup uzun bir nefes veriyorum. "Özür dilerim.

Şaka yapacak havada değilim." Kapıya doğru başımı salladım. "Geç oldu."

Başını sallamadan önce birkaç kez göz kırpmıyor. "Tamam... Vay canına." Kanepeden çantasını alıp kapıya doğru yürürken başını sallıyor ve yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Güle güle."

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

Kapı arkasından kapandığında telefonu kulağıma götürüyorum. "Selam. Bunun için üzgünüm."

"Bu ... um ... Rae neden senin evinde?"

"Gelmedi. Az önce gitti."

Indie gülmeye çalışıyor ama sesi gergin ve zoraki çıkıyor. "Tamam. Özür dilerim. Neden

Rae senin evinde *miydi*?"

Kanepeye çöküyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ziyarete geldi sanırım." Bana Jolene'i sormak için uğradığını söylersem Indie daha da huzursuz olacak.

"Ziyaret mi?"

"Evet."

"Seviştiğin kadın hâlâ ziyarete geliyor mu?" "O bir arkadaş."

"Arkadaşınmışım gibi mi?"

"Hayır. Siktir... sadece..." Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş daha geçiyor. "Indie... şu anda Rae'den, Jolene'den, geçmişten ya da başka bir şeyden bahsetmesek olur mu? Bana sadece gününden ya da ne yaptığından bahsedebilir misin?"

giymek, ders çalışmak ya da Netflix izlemek? Kelimenin tam anlamıyla, benim boktan hayatım olmayan herhangi bir şey?"

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemiyor, bu da hayatımda akıl sağlığına benzer bir şey için ona ne kadar bağımlı olduğumu gösteriyor.

"Dahmer. Netflix'te Jeffrey Dahmer'ın hikayesini izliyorum. Biyoloji çalışıyorum. Senin sesini duyana kadar günüm bok gibiydi. Siyah bir Twilight tişörtü ve yırtık kot giyiyorum."

Yan yatarak telefonu kulağıma dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Mmm... devam et."

Uzun bir duraklama daha oldu. O güzel kafasının içinde her şeyi gözden geçirdiğini biliyorum. Bunu yaptığını pek çok kez gördüm. Ruthie insanların sorularını yanıtlamadan önce zaman ayırır, her zaman hesaplanmış bir yanıt verirdi. Indie'nin Ruthie sayesinde kaç tane öğrenilmiş davranışı olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"Oda arkadaşımın erkek arkadaşı ondan ayrıldı, bu yüzden odanın köşesinde ses geçirmez kulaklıklar ve göğsüne sarılmış bir bardak kurabiye hamurlu dondurma ile oturuyor. Ve düşün için bir tarih buldum."

Hayatımı sikeyim.

Gözlerimi açtım.

"Bir arkadaşımın kardeşi. Üniversiteden eve dönecek. Birkaç kez mesajlaştık. Hukuk okuyor. Neredeyse ona sormayacaktım çünkü müstakbel eşinin mesleği avukatlık olduğu için avukatlardan resmen nefret ediyorum."

Gecemin içine işedi. Bunu hak ediyor muyum? Muhtemelen.

"Senin için endişeleniyorum. Neden Dahmer? Sana kâbus gördürmeyecek milyonlarca başka dizi var."

"Adı Yahuda... Yakup'un oğlu gibi. Mezun olmadan önce bir yılı daha var. Yargıç olmak istiyor. Ve benim o çirkin yeşil elbiseme uygun bir kravat takmaya razı. Ne kadar harika biri, değil mi?"

Dik oturarak bir elimi yüzümde gezdirdim. "AP Bio, ha? Ben hiç böyle akıllı dersler almadım. Belki de bu yüzden mezun olamadım."

"Elbisenin yeşil gibi çirkin olması, altına seksi bir şey giyemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir daha asla takmayacağı uyumlu bir kravat almak isteyen bir adam için en azından bunu yapabilirim."

"Tanrım, Indie... ne yapıyorsun?"

"Seks arkadaşımınla yemek yiyorum. Sevmediğim bir kadınla evleniyorum. Gerçek bir orospu çocuğunun itaatkâr küçük köpeğiyim. Oh bekle... bu

Sen, ben değil. Ne yapıyorum *ben*? Karşılık veriyorum. Bana verdiğin acının küçük bir kısmını sana vermeye çalışıyorum."

"Indie..."

"Oda arkadaşım dondurma kovaında boğulmadan önce gitmeliyim."

"Indiana-"

Aramayı sonlandırıyor.

Başparmağım *gönder* simgesinin üzerinde geziniyor ama dokunmuyorum. Bunu yapmak ne kadar zor olsa da, telefonumu bir kenara atıp ona alan açıyorum, sonra duş alıp dişlerimi fırçalıyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Rutin her zaman en büyük rahatlığım olmuştur. Şimdi de en iyi arkadaşım olmak üzere.

Yatağıma giderken kanepeden telefonumu kapıyorum ve ekranımda bir mesaj buluyorum.

Üzgünüm. Benim için ayın o zamanı olabilir. Ben bir pisliğim.
Seni seven bir pislik. <3

Sırıtıyorum.

Bu benim unvanım, senin değil. "Seni seven pislik." İyi geceler, benim güzel Indie kızım <3

ÖZGÜRLÜK HIÇ BU KADAR SEFİL HİSSETMEMİŞTİ

INDIE

"AILEN NEREDE OTURUYOR?" Lexie Ebert, mezuniyet için soğuk oditoryuma alındığımızda soruyor. Bando çalmadan hemen önce yankılanan konuşmaların senfonisi. "Benimki şurada." İşaret ediyor.

"Emin değilim. Henüz onları fark etmedim." Sanki öyle yapıyormuşum gibi gözlerimi kısıyorum. Bu utanç verici. Onları fark etmedim çünkü sadece Büyükanne Hill ve Faye Teyze var. Diğer herkes bugün Jolene'in mezuniyet töreninde. Oturduktan sonra, Büyükanne ve Faye'i bulana kadar başımı her yöne çeviriyorum.

Bana el sallıyorlar, ben de gülümsemeye zorluyorum. Ruthie de burada olurdu. Umarım ruhen buradadır. Fletcher'ın da burada olması için ısrar ederdi. Ve o da Ruthie'nin yanında gerçek bir insan olduğu için iyi davranırdı.

Tören sonsuz kere sonsuza kadar sürer. Kimsenin cep telefonu taşımaması gerekiyor ama herkes taşıyor, başları öne eğik. Bu, artık hayatlarımızı dikte edemeyecek olan öğretmenlere ve yöneticilere bir orta parmak.

Diplomalarımızı almak üzere sahnede sıraya girerken telefonum sağ elimde titriyor. Sarılmaktan parfüm kokan elbisemin kolunu kaldırıp ekrana bir göz atıyorum.

Bugün muhteşem görünüyorsun. Ben de mezunların konuşma yapması gerektiğini sanıyordum. Sen neden konuşmadın?

Başımı kaldırıyorum, önce bir yöne sonra diğerine dönüyorum. Burada olmasına imkan yok. Böyle bir şey olamaz. Fletcher buna izin vermez. Yine de kalbim en ufak bir ihtimalde çılgına dönecek kadar umut taşıyor. Büyükanne ve Faye, onlara doğru baktığımda bana bir kez daha gülümseyip el sallıyorlar ama Milo yanlarında oturmuyor.

Çünkü o burada değil, aptal.

"Indiana Ivy Ellington," diye sesleniliyor ve terli bir elle diplomamı almak için titrek bacaklarımın üzerinde sallanarak sahneye çıkıyorum. Neredeyse ağlayana kadar gülümsüyorum çünkü... ÖZGÜRÜM.

On sekiz yaşımdayım.

Diplomam var.

Ve bavulumu toplayıp arkama bakmadan Ellington çiftliğinden ayrılabilirim.

"Tebrikler," diyor müdür.

Üç adım sonra bir fotoğrafçı resmimi çekiyor ve yerime geri götürülüyorum, alfabenin geri kalanının sahneye çağrılmasını bekliyorum.

Duygularımla oynamayı bırak. Burada olmadığını biliyorum.

Milo bana bir fotoğrafımı gönderdi. Ben sandalyemde oturmuş, arkamdaki sıra sahnede sıraya girerken ona bu mesajı gönderiyorum. Fotoğrafın çekildiği yöne doğru kalabalığı tararken nefes almak imkansız. Ve sonra... Onu gördüm.

"Buradasın," diyorum yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silerken. Milo göz kırpmıyor ve dudaklarını büzerek bana bir öpücük konduruyor.

Nasıl burada olduğunu bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Hayatımdaki en önemli kişi az önce hayatımın en önemli gününe tanıklık etti.

Son bir söz ve etrafımızda yere düşmeden önce havada dans eden şapkaların telaşından sonra, "Pomp and Circumstance" çalan bando eşliğinde oditoryumdan çıkıyoruz.

Kucaklaşmalar ve beşlik çakmalarla karışık karmaşanın içinden omuzlarımda arka çıkışa doğru ilerliyorum. Büyükanne ve Faye beni okulun önünde karşılayacaklar ama önce Milo'yu bulmam gerekiyor.

"Hey, akıllı çocuk, nereye gidiyorsun?"

Duruyorum. Sırıttıyorum. Ağlamaya başlamadan önce kendimi toparlamak için birkaç saniye gözlerimi kapadım. Sonra ona doğru döndüm.

Kahretsin.

Stratejim işe yaramıyor. Gözyaşları zapt edilemiyor.

"Buraya nasıl geldin?"

Omuz silkiyor. "Stratejik planlama-oof." Kendimi kollarına atıp ona olabildiğince sıkı sarıldığımda homurdanarak kıkırdıyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Tanrım... Seni çok seviyorum."

Aşk... kalbin içine doldurulmuş olası tüm duygulardır; coşku ile tam bir umutsuzluğu ayıran o ince çizgiye ulaşana kadar gerilir, kıvrılır, köpürür.

İkisini de eşit derecede hissediyorum. Bu tür bir aşk, acı vaadi olmadan var olamaz.

Milo yüzünü kulağımın yanındaki saçlarıma gömüyor ve fısıldıyor, "Aman.

Bütün. Dünya."

Fısıltıyla söylediği sözler göğsümde derin bir delik açıyor... belki de ruhumda. Ben hiç kimsenin tüm dünyası olmadım. Ruthie beni çok severdi ve bunu her zaman hissettim ama Fletcher'ı da kelimelerin ötesinde severdi.

Ağzım onunkini buluyor ve içimdeki her şeyle onu öpüyorum. Bizi kimin gördüğü umurumda değil. Arkadaşlarımdan ya da aşırı meraklı ebeveynlerden gelecek soruları umursamıyorum.

Milo bir santim bile geri çekilmiyor. Dili benimkine doğru kayıyor ve benimle birlikte mırıldanıyor. Parmakları saçlarıma tarıyor. Sonunda belime geliyorlar.

Ellerimi yanaklarına bastırarak ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Söyle bana.

Bunu nasıl başardınız?"

Gömleğini gövdesinin bir kısmına kadar kaldırıyor.

"Ne oldu?" Kaburgalarının hemen altındaki bandajlı bölgeye bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Resmi olarak, bu sabah dikenli tel çitle çarpıştıktan sonra

bir boğa kaçtı. Gayri resmi olarak, kendime bıçak çektim ve dikiş atılması gerekti, bu da hukuk fakültesi mezuniyetine zamanında yetişemeyeceğim anlamına geliyordu çünkü yol çok uzundu."

Parmak uçlarını bandajın üzerinde geziniyor. "Tanrım, Milo..." Midem bulanıyor. "Sırf benim için burada olmak için kendine zarar mı verdin?"

"Sadece birkaç dikiş."

Bakışlarını onunkilere yöneliyor ve gözlerine yeni yaşlar doluyor.

"Sadece birkaç dikiş" olmadığını biliyor. Bu yüzden bir an için bakışlarını kaçırıyor. Utanıyor mu? Yoksa o da benim kadar çaresiz mi?

"Büyütülecek bir şey değil, Indie kızı." Alnımdan öpmeden önce bana tekrar bakıyor ve gömleğinin tekrar yerine düşmesine izin veriyor. "Sadece başka bir yara izi. Benim de

bir milyon tane."

Yine ona sarılıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor ve konuşamıyorum. Kelimeleri bulduğumda, onları mümkün olduğunca hafif yapıyorum. "Seni mezuniyet törenine helikopterle götürmediğine inanamıyorum."

"Helikopteri önümüzdeki hafta boyunca kapalı olacak."

Sırıtmadan duramıyorum. "Dinle, Faye ve Büyükanne Hill'i görmeye gitmeliyim."

Beni bekler misin?"

"Sadece birkaç saatim var ve sonra Fletcher eve dönüp sakatlığımı dinlendirmek için orada olmadığımı öğrenmeden önce geri dönmeliyim."

"Ben de eve gidiyorum ama henüz dönmek istemiyorum. Kutlama yapmamız gerek." Döndüm ve birkaç adım attım.

"Evet, birimizin liseden mezun olmasını kutlamalıyız."

Başım geriye doğru savruldu. "Sen neden mezun olmadın?"

Milo başını sallar ve ellerini ön ceplerine sokar. "Hayat."

Omuz silktim. "Ben zaten bundan bahsetmiyordum. Burada olmanı kutlamamız gerektiğini kastetmiştim, mezun olmamı değil." Ona bir öpücük konduruyorum ve topak topak çimlerin üzerinde okulun önüne doğru ilerliyorum.

"Indiana..." Faye kollarını açıyor ve ben de onlara koşuyorum. "Tebrikler, hayatım."

"Teşekkür ederim." Onu bırakıyorum ve Büyükanne Hill'e sarılıyorum. Yaşlanıyor ve kırmak istemediğim, fazla sivriltilmiş bir kalem gibi sivri kemikleri var. Ve her zaman kayısı gibi kokuyor. Nedenini bilmiyorum. Sadece hep öyleydi. "Ruthie seni izliyor, tatlım. Ve biliyorum ki seninle gurur duyuyor."

diyor.

Gözyaşlarımla savaşıp başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Fletcher isterse her şeyin videosu var bende," diyor Faye. Sıkı bir sırıtışla ona bir bakış atıyorum. Ne düşündüğümü biliyor.

"Onu kaybettikten sonra asla toparlanamadı. Eğer o hala hayatta olsaydı, senin için farklı bir baba olurdu. Keder onu yavaş yavaş öldürdü." Faye onun için bahaneler üretiyor. Bunu yapıyor çünkü Ruthie'yi seviyordu ve bu kadar harika birinin bu kadar korkunç biriyle birlikte olabileceğini hayal etmek zor.

"Seni öğle yemeğine götürebilir miyiz?"

Büyükanne sorar. "Şey... aslında bir... arkadaşımın planları var."

"Sorun değil, hayatım." Faye öne doğru uzanıp elimi sıkıyor. "Sen gençsin. Hayatının bu döneminin tadını çıkar."
"Planımız bu."

Birkaç hafta daha hayatımın tadını çıkaracağım. Sonra hayattan tutkuyla nefret edeceğim.

Faye ve Büyükanne Hill bana sarıldıktan sonra topuklarımın üzerinde kayarak Milo'nun yanına koşuyorum. Ben yaklaştıkça sırtışı o kadar büyüyor ki ben daha ona ulaşmadan hissedebiliyorum.

"Hadi gidelim." Kollarına atılıyorum ve bacaklarımı beline doladığımda yere düşmeden beni yakalıyor.

O irkilince ben de irkildim. "Özür dilerim." Bakışlarım kesik yerine kaydı. Önemli bir şey değilmiş gibi başını sallıyor. Bu çok büyük bir mesele.

"Nereye gidiyoruz?"

Yanağını kulağının yanından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Neresi olursa. Sadece sür."

MILO SÜRÜYOR.

Pencereyi açıyorum ve ılık rüzgârın saçlarımı ve hayal gücümü her yöne savurmasına izin veriyorum. Başka bir hayatta Milo benimle evlenirdi. Ya da evlenmezdi. Evliliğin bir önemi var mı? Eğer Jolene'le evleniyorsa, yemin etmenin bir gram bile kutsallığı kaldığını sanmıyorum.

Milo benimle evlenmek zorunda değil. Onun sevgisi yeterli. Atanmış bir eş olmaktansa onun Indie kızı olmayı tercih ederim.

"Neredeyiz biz?" Her tarafı dönümlerce otlaktan başka bir şey olmayan uzun çakıllı bir yola girdiğinde soruyorum.

Milo camını indiriyor ve siyah demir kapıların açılması için bir kod giriyor. "Bu Fletcher'ın en yeni satın aldığı arazi. Beş yüz bin dönümden fazla

."

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Milo gözlerini kısıyor. "Sorun nedir?"

"Fletcher'la ilgisi yok. Beni onun sahip olmadığı bir yere götür. Beni hiç gitmediği bir yere götür."

Birkaç saniye sonra Milo'nun yüzü rahatlayarak yumuşak bir gülümsemeye dönüşür. "Bunu yapabilirim."

Başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim."

Otuz dakika sonra, bir tavuk restoranının arabaya servis

bölümüne girdik. Güldüm. "Ne yapıyoruz biz?"

"Burası Fletcher'ın en büyük rakibi. Onlara işimizi vereceğimizi düşündüm."

Başımı sallayarak alt dudağımı ısırđım. Benim yemem için yumurtlamadıkları sürece tavuk sevmem kimin umurunda.

Futbol oynayan çocuklar ve frizbi kovalayan köpeklerle dolu bir parka gitmeden önce başkasının tavuğunu, patates kızartmasını ve shake'ini sipariş ediyoruz. Olağanüstü bir şey değil ama inanılmaz derecede özel. Burada kendimi normal hissediyorum.

Sadece iki aşık insan, bir kamyonetin ön koltuğunda yağlı yemekler yerken, İspanyol yosunlarıyla kaplı Kıbrıs ağaçlarının gölgesinde saklanıyorlardı.

"Futbol oynadın mı?" diye

sordum. Başını sallıyor.

"Köpeğiniz var mıydı?"

Yine başını sallar.

"Bana hiç çocukluğundan bahsedecek misin?"

Tavuklu sandviçinden bir ısırık alıyor ve lokmasını çiğnerken oynayan çocuklara bakıyor. "Umarım öyle değildir."

"Neden hep böyle söylüyorsun?"

"Seninle bu kadar korkunç bir şey paylaştığım gün gelirse, dünyam yıkıldığında olduğumdan daha kötü bir yerdeyim demektir. İleriye bakmaya devam edebildiğim sürece, hala hayattayım demektir."

Elimdeki kızartmayı ağzıma götürüp birkaç kez dudaklarıma vuruyorum. Milo boynunu bükerek bakışlarını bana çeviriyor.

"Fletcher'ın beni satın aldığını ne zaman öğrendin?"

"Arkana bakma, Indie. Beni duymadın mı? Bu yavaş bir ölüm. İleriye bak. Daha iyi bir şeyin peşinden git. Sakın arkana bakma."

"Nerede olduğumu bilmiyorsam, nereye gittiğimi nasıl bileceğim?"

Şapkasını çıkarıyor ve bir elini saçlarında gezdirmeden önce arabanın ön koltuğuna atıyor. "Oraya vardığında nerede olduğunu bileceksin, nerede olduğunu bildiğin için değil. Bileceksin çünkü olman gereken yer orası. Açıklanamayan bir aidiyet hissi olacak. Sadece bildiğiniz bir his olacak. Ve tek yapmanız gereken bu hissi takip etmeye devam etmek ve iyi olacaksınız."

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. "Hissettin mi?"

Milo başını sallar. "Şu anda hissediyorum." Gülümsüyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Bazen mutluluk geçicidir. Ama artık şunu söyleyebilirim ki, öldüğümde o duyguyu tatmış olacağım. *Evde* olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacağım, sadece birkaç nefes için bile olsa. Bunu sonsuza dek hatırlayacağım; *seni* sonsuza dek hatırlayacağım."

Yemeğimi çantaya, çantayı da arka koltuğa yeterince hızlı atamadan konsolun üzerinden sürünerek direksiyonla Milo'nun arasına sıkışıyorum ve dikişlerine çarpmamaya dikkat ediyorum.

Ellerini uzatıyor, birinde yağlı bir kese kağıdı, diğerinde sandviçinin son birkaç lokması var. Ellerini tuttuğu yerden çekip kendiminkilerle birlikte arka koltuğa fırlatıyorum.

Sertleşiyor ve yarasını koruduğunu biliyorum.

Gömleğini yukarı çekerek parmaklarımı bandajın üzerinde gezdiriyorum.

"Eğer bu aşksa

..." Bitiremiyorum bile. Aşkımız neden yasak olmak zorunda? Neden et kesmek ve herkese yalan söylemek zorunda?

"Ben iyiyim."

Ona bakıyorum. Ellerimi yanaklarına bastırarak onu öpüyorum. Kollarını gevşetmesi ve bana sarması bir saniyesini alıyor.

"Sür," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Bizi buradan o kadar uzağa götür ki kimse bizi bulamasın. Benimle ol Milo." Çenesinden kulağına doğru öpüyorum. "Geçici olmak zorunda değiliz. Sonsuza dek olabiliriz. Benimle kaybol." Dik oturuyorum, ellerimi onun dağınık yüzüne götürüyorum. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok. İstersen bir arabada yaşayabiliriz. Beş parasız kalırız ve hayal ettiğimizden daha mutlu oluruz. Her gün sevişeceğiz."

Mutlu ve *umutlu* gözyaşları döktüğümü ancak şimdi fark ediyorum. "Asla kavga etmeyeceğiz. Yeterince para biriktirdiğimizde şu panini makinelerinden alacağız ve ızgara peynirli sandviçlerimizi cehennemde yakacağız."

Yanaklarımı silerken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve onu daha iyi tanımasaydım, gözyaşlarına karşı koyduğunu söyleyebilirdim. Benim Milo'm değil. O hiç ağlamadı. Bundan eminim.

İkimize yetecek kadar büyük sırtıyorum ama bu onun kaybolmasını engellemiyor. Göğsümde bir hüznün tirbuşon gibi dönüyor ve son otuz saniyede hayata geçirdiğim her umut kırıntısını yavaşça parçalıyor. Fletcher'ın toprağa tecavüz edip değerli yağın çalması gibi, Milo da masumiyetimi ve onu sevdiğimi bildiğim günden beri barındırdığı hayalleri yok ediyor.

Parmak eklemleri yanağımda gezinerek beni kendine çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Hayat adil değil, Indie kız. Ama sen hayatta olduğun sürece, gerçekten çok güzel. Sen hayatta olduğun sürece gözlerimi açmak, ayağa kalkmak ve nefes alıp vermek için bir nedenim var."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin," diye fısıldadım. "O korkunç... korkunç

bir adam."

Milo zorlukla yutkunarak başını yavaşça sallıyor. "O korkunç biri. Ve sen anlamasan da ona her şeyi borçluyum." Saçımı kulağımın arkasına kıvrıyor ve gülümsüyor. "Fletcher'la tanışmamış olsaydım, seninle de tanışamazdım."

"Hayır." Elimi onun elinin üzerine koyup yanağıma bastırıyorum. "Böyle söyleme. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak istemiyorum."

Milo kıkırdarak öne eğiliyor ve boynumu öpüyor. "Neden ve sonuç. Her şeyin bir nedeni vardır ama senin önerdiğin kozmik ya da İncil'deki gibi değil. Ben tesadüflere daha çok inanırım. Sen en iyi tesadüfsün."

Boynumdan omzuma doğru sıcak öpücükler bırakırken parmaklarım kalın saçlarını tarıyor.

"En sevdiğim yere gidebilir miyim?" diye fısıldar.

Sırıttıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Sorman neden bu kadar uzun sürdü?"

Milo kıkırdar. "Sadece bir centilmen olmaya çalışıyorum." Elleri kıcımlı kavırıyor, beni daha yakına çekiyor.

Kasabanın biraz dışına çıkıp daha az gidilen bir yol buluyoruz. Milo arka koltuktan bir at battaniyesi çıkarıp kamyonetinin kasasına seriyor. Sonra içimde kayboluyor. Ve ben sadece buna odaklanıyorum.

Birbirimize mükemmel bir şekilde
uymamız. Elleri kıvrımlarımı
şekillendirdi.

Ağızlarımız yumuşak iniltilerle dolu uzun bir öpücükle
birleşti. Sonra gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi.
Dudaklar ayrıldı.

Alnında boncuk boncuk ter vardı.

Zirveye ulaştığımda gözlerim açık kalmak için savaşıyor ve diğer taraftan o coşku havuzuna yuvarlanıyorum. Milo hızını artırıyor ve sırtını dikleştiriyor, içime boşaldığında dudaklarından adıma bağlı açıklayıcı bir sözcük dökülüyor.

Ve düşünüyorum... Ya hapımı almayı bırakırsam? Ya onun bebeğine hamile kalırsam? Fletcher ne yapardı?

Milo üzerime yığılıyor, güçlkle aldığı nefesi kulağıma fısıldıyor.

Ne olacağını biliyorum. Milo yine de Jolene'le evlenirdi. Ve ben bebeği aldirmaya gönderilirdim ya da daha kötüsü... Fletcher çocuğu kendisi gibi bir piç kurusuna satardı. Bir avuç beyaz adamın her şeye ve herkese sahip olduğu Teksas'ın derinliklerinde özgürlük diye bir şey yok. Rüyalarımın bir yanıl samadan ibaret olup olmadığını merak ediyorum. Fletcher Milo'ya sahip olduğu sürece, benim de bir parçama sahip olacak.

SADECE SARHOŞ KAL.

MILO

Düğün öncesi bir hediye olarak Fletcher, Pauline ve Jolene'den ana evde kalmalarını ister, böylece "tüm son düğün detaylarına" dahil olabilirim. Tamamen saçmalık. O özel günde işlememe izin verilecek zaman ve yerlere kadar her detayın planlanmamış olması mümkün değil.

Indie.

Indie ve bana göz kulak olmak için yardım istiyor. Birbirimizi kahvaltıda ve akşam yemeğinde görmemize izin verildi. Bu kadar. Jolene, Indie'nin kışını kolundan sarkan bir çanta gibi sürüklüyor. Fletcher da beni gün doğumundan akşam yemeğine kadar ve yemekten sonra iki saat daha çalıştırıyor - Indie'nin gece fildişi kulesinde kilitli kalmasına yetecek kadar bir süre.

Artık telefonlarına çıkmıyorum. Sesini duymak işkence gibi ve düğüne günler kaldı... Bununla başa çıkamıyorum.

Indie: Telefonuma cevap vermeyeceksen orta parmak emojisini kullan.

Milo: Orta parmak emoji mi var? Bunca zaman kalp öpücüğü emojisinin kışımı öp emoji olduğunu sanıyordum. Peki. Lanetleneyeğim.

Haha. Mizahına ya da cazibene kapılmıyorum artık. Sesini duymam lazım.

Fletcher dilimi kesti.

Hiç komik değil. Muhtemelen bunu yapardı, özellikle de dilinin nerede olduğunu bilseydi. (Kedi ve dil emoji ile bitirir.)

Sırıyorum ve gece sandviçi hazırlarken sikim kotumun içinde biraz kıpırdanıyor, tabii ki günah kadar siyah.

Indie: Balayınızı nerede yapacaksınız?

Bunun hakkında konuşmuyoruz.

Sorun değil. Sarhoşum.

Milo: ???

Indie: Viski. Sen ve şeytanın içtiği o pahalı şey. Micah o bardağı doldurmadan önce yeni şişeyi çaldım.

Milo: Sürahi

Bağımsız: Her neyse

Milo: Bu yaz hala Kanada'ya gidiyor musun?

Indie: Nerede yaşıyorsun?

Milo: Kanada'nın yazın çok güzel olduğunu duydum.

Indie: Hıyarlık yapma. Sadece cevap ver.

İç çekiyorum, yanmış ızgara peynirimi kanepeye götürüyorum. Indie ince ayrıntılarla kendini perişan etmeye kararlı.

Bir süre ana evde yaşayacağız.

Kulağa rahat geliyor. Benim odamda uyuyabilirsin.

Kıkırdıyorum. Neden gülüyorsun? Bilmiyorum. Bu çok acıtıyor. Jolene'le aynı yatakta uyuyor olacağım, muhtemelen Indie'nin yatak odasından yirmi metreden daha kısa bir mesafede. O evden, bu eyaletten gitmesi gerekiyor. Ellington'lardan çok uzaklara.

Bu güzel bir teklif. Teşekkürler.

Üç nokta görünüyor ama mesaj yok.
Sonra hiçbir şey yok.
Yine, üç nokta.

Sonra hiçbir şey.

İçmeyi bırak. Uyu, Indie kız.

Hiçbir şey.

Bayıldı mı? Uyuyor mu? Delirdi mi? İyi mi?

Milo: Hala orada mısın?

Şimdi çıldırıyorum. Odada birkaç kez volta atıp sandviçimin kalanını lavaboya atıyorum. Aklımı kaybetmeden önce onu arıyorum.

Cevap vermeden önce sadece bir kez çalıyor. "Kendi aptal kurallarını çiğneyip beni mi aradın?"

"Tanrım... ne yapıyorsun?"

"Beni aramanı bekliyordum. Bekleyiş sona erdi ve daha mutlu olamazdım.

Sesimi duymak gerçekten bu kadar eziyetli mi?" "Evet."

"Çok tatlısın. Dinle, Jolene bugün beni iç çamaşırı almaya sürükledi. Gelinliğinin altına bembeyaz bir şey giymiş. Lütfen bana onunla seks yapmayacağını söyle... asla." Indie hıçkırır. "Oops... pardon." Kıkırdıyor.

Belki de viski bir lütuftur - yaklaşan olay karşısında gülmesini sağlayacak herhangi bir şey.

"İçmeyi bırak. Uyumaya git. Tamam mı?"

"Bu evet mi hayır mı? Düğün gecenizde onunla seks yapacak mısınız? Buna göre plan yapmalıyım. Eğer sen Jolene'le seks yapacaksan, ben de düğün tarihimle seks yaparım. Yani... bu sana bağlı."

"Indie, bu bir oyun değil."

"Bu en kötü oyun, Milo. Ve sen de en büyük piyonsun!"

Sözleri beni öldürürken telefonu kulağımdan çekiyorum. Kelimelerden çok ses tonu. Tanıdık olmayan bir ton. Zehir ya da bir bıçağın sivri ucu gibi.

Sarhoş sözleri değil.

Yalvaran kelimeler

değil. İncinmiş

kelimeler değil.

Indie bana çok kızgın.

"Seks yapamayacak kadar sarhoş olacağım. . . bir daha asla." Ciddi olmak istiyorum. Rahatça sarhoş olmak mutlu bir evlilik için en iyi şansım gibi görünüyor.

Jolene.

"Aferin oğlum. Dinle... Beni becermeden düğün gününde sarhoş ve iktidarsız olma. Bu yıl doğum günümde tek istediğim bu, Noel

... ve gelecekteki tüm hediyeye verme tatillerinde." Gülüyorum. "Seni *becermem* için mi?"

"Teknik olarak, Jolene'in kocasını, karısı olacağı gün ondan önce becermek. Düşünebiliyor musunuz? Bundan daha aşağılayıcı bir şey olamaz. Mumlar hâlâ yanarken birinin doğum günü pastasının tamamını yemek gibi."

Bu Indie'nin yeni bir yönü. Onu hep Ruthie gibi nazik ama güçlü bir tip olarak düşünmüştüm. Açıkçası, onunla asla ters düşmek istemem.

"Indiana... Bence o gün hasta olmalısın. Düğünde olmamak için ne gerekiyorsa yapmalısın."

"Vay canına. Beni orada istemiyor musun?" "Hayır. İstemiyorum."

Cevap vermiyor. Geri almayacağım. Gerçek bu. Indie'nin Jolene'le evlenmemi izlemesini istemiyorum.

"Bu çok kaba."

"Indie..."

Aramızdaki boşluğu uzun bir duraklama daha dolduruyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ben de orada olmak istemiyorum."

'ÖLÜME KADAR

INDIE

Düğün

Pencereden çıkıp ahıra koşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Kendimi kusturmak ve kişisel hizmet görevimden çekilmek istiyorum ama yapmıyorum.

İstediğim şeylerin listesi sonsuza kadar uzun, ama biliyorum ki baskıya boyun eğeceğim ve uyum sağlayacağım. Çirkin bir elbise giyip saçlarımı kıvracağım.

İşaretle gülümseyeceğim ve Jolene'i bekleyeceğim, her isteğini yerine getireceğim.

Telefonuma bakarken Milo'ya bir mesaj göndermeyi düşünüyorum. Ama ne diyecektim ki? Bu oluyor.

Onu zaten hissettiğinden daha kötü mü hissettiriyorum?

"Uyan ve parla, Indiana. Gün bugündür." Pauline'in neşeli sesi koridordan aşağı süzülüyor, cildimi asit gibi kemiriyor.

Telefonumu bir kenara attım. Milo söyleyecek bir şey kaldığını düşünseydi beni arar ya da mesaj atardı.

Mezun olalı neredeyse bir ay oldu, seks yapmayalı neredeyse bir ay. Yalnız kalmayalı neredeyse bir ay oldu. Bir ömür gibi geliyor.

"İşte buradasın." Pauline, bir havluyu başıma, diğerini çıplak vücuduma sarmış halde banyonun kapısını açtığımda beni zıplatıyor.

"Chop. Chop. Otuz dakika içinde saç ve makyajımız var. Gelini bekletmeyin."

"Saçımı ve makyajımı yapabilirim." Havluyu vücuduma sıkıca sarıyorum.

"Korkmayın. Bugün sizin için en iyisinin ne olduğuna karar verecek bir stilistimiz var."

Burada yaşadığım sürece asla kendi kararlarımı veremeyeceğim. İşte bu kadar. Bu Pauline ve Fletcher'ın bana dikte edeceği son gün. Bunu Milo için yapıyorum. Cehenneme yolculuğu olabildiğince sorunsuz olmalı.

"Giyinmem için bana beş dakika ver." En iyi gülümsememi takınıyorum. Onları kullansam iyi olur; bugünden sonra bir daha gülümsemem pek olası değil.

"Mükemmel. Kahvaltı yolda limuzinde servis edilecek."

"Mükemmel."

Pauline gözlerini kısar. "Bugün neyin var senin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sen... neşelisin."

"Bugün bir düğün var. Neşeli bir olay. Neden neşeli olmayayım ki?"

Birkaç saniye daha beni inceledikten sonra başını salladı. "Beş dakika."

Stiliste giderken limuzinin camından dışarı bakıyorum ve bir yıl sonra nerede olacağımı merak ediyorum. Beş yıl sonra. On yıl sonra.

Kalbim iyileşecek mi? Birini Milo'yu sevdiğim gibi sevebileceğimi hayal bile edemiyorum ama belki de beni yeniden gülümsetebilecek biri vardır. Birlikte bir aile olurlarsa belki Milo da Jolene'i sevmeye başlar. Ve bir gün birbirimizi görebiliriz ve her şey bu kadar acı vermez.

Olabilir.

Kısa boylu siyah saçlı bir kadın Jolene'in uzun kahverengi saçlarını kıvrırken Jolene, "Indie, bence kâkülle çok hoş görünürsün," diyor.

"Saygılarımla, katılmıyorum." Siyah şapkamla gülümsüyorum ve stilistim nemli saçlarımı tarıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Jolene stilistime sordu.

"Kâkül için uygun bir yüzün var." Stilist omuz silkiyor.

Jolene'in yumruk atmaya uygun bir yüzü var ama yumruğumu burnuna indirmeyeceğim. Şey... umarım yapmam.

"Saçımı kestirmeme gerek yok. Sadece şekil ver."

"Kâküllü sıkı bir topuz hakkında ne düşünüyorsun?" Jolene sanki ben burada değilmişim gibi stilistime bakıyor.

"Oldukça sofistike olurdu."

Jolene dikkatini telefonuna yönelterek, "O zaman öyle yapalım," diye cevap verir. "İstemiyorum-"

"Gelin kim?" Pauline'in kırbaç gibi sesi herkesi susturur.

Nedimeler, saçımı kestirmek istemediğim için düşüncesiz bir kaltakmışım gibi bana kaşlarını çatıyorlar.

Ondan nefret ediyorum.

Birlikte kaç çocuk yaparlarsa yapsınlar Milo onu asla sevmeyecektir. Çocuklarını sevecek ve onların önünde ona saygı duyacaktır ama onu asla sevmeyecektir.

Tüm oda cevabımı beklerken dikkatimi stilistin aynadaki yansımasına veriyorum.

Saçımı en son ne zaman at kuyruğu yaptığımı hatırlamıyorum. Kâkülüm olduğunu da hiç hatırlamıyorum. Uzun saçlarımı severim. Ruthie'nin saçımı tarayışını severdim.

Güzel saçlarını asla kesme, Indiana. Melek gibi. Ruthie öldüğünde, sanırım benim için kurduğu tüm hayaller de öldü. Stilist "Karar senin" dedi.

"Gelin ne isterse," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kurutucuların uğultusunun beni Jolene'in var olmadığı alternatif bir evrene götürmesine izin veriyorum.

Yansımama bakmam, işim bittiğinde bile. Ve kaşlarımı sadece bir kalemle doldurmak için aldıklarında şikayet etmiyorum.

Fondöten ve pudra sürdüklerinde tek kelime etmiyorlar. Sahte kirpikler.

Kalın ruj.

Ve sonra bir şey oluyor... Kuaför salonundan çıkarken bir an kendimi görüyorum. Ve yansımamı tanıyamadım. Yaşlı görünüyorum. Ve çirkin. Hiç kendim değilim. Jolene böyle görünmüyor, nedimeler de öyle. Genç görünüyorlar. Saçı açık olan bir tek ben varım. Kakülü olan bir tek ben varım. Yeşil göz farı süren bir tek ben varım. Onların makyajı çok daha doğal görünüyor.

"Geliyor musun, Indie?" Jolene herkes kapıdan çıktığında söylüyor.

Bakışlarımı aynadan ayırarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Evet."

"Yeşil senin rengin. Ne derler? Kıskançlık yeşili mi?" Göz kırıyor Kapının yüzüme kapanmasına izin vermeden önce.

Bu bir oyun. Bir intikam oyunu. Bugün yardımına ihtiyacı yok ama benden öç almak için... Milo'dan mı? Başka bir şey için mi? Ben bile bilmiyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca nedimelerden biri için kahve, şampanya ve elektronik sigara çubuğu getirdim ve Jolene'in kıcını sildim.

gergin, akan bok. Takma tırnakları kendi başına yapamayacak kadar uzun.

"Balayında Milo'dan kışını silmesini isteyecek misin?" Burnumu kırıstırıyorum ve tuvalet kağıdını tuvalete atarken öğürüyorum.

Ayağa kalkmış, saten iç çamaşırını çekmemi bekliyor. "Balayı için farklı tırnaklarım olacak. İç çamaşırlarıma dokunmadan önce ellerini yıka."

Uzun, yavaş bir nefes alarak dik duruyorum ve gülümsememi takınıyorum. "Tabii ki. Senin fişkirtmaların oldukça iğrençti. Koridorda yürürken bok gibi kokmaktan nefret edersin," diye mırıldanıyorum lavaboya doğru giderken.

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." Ellerimi ovarken başımı eğiyorum. Paytak paytak bana doğru geliyor.

Döndüm ve iç çamaşırını yukarı çektim.

"Kocama aşık olduğumu biliyorum. Kendi yaşında birini bulamaman biraz acınası bir durum."

"O senin kocan değil."

"Bir saatten az bir süre içinde burada olacak." Aynadaki yansımasına bakıyor ve parlak dudaklarını birbirine değdiriyor. "Kocamla ilgili fanteziler kurmaktan çekinmeyin ama mesafenizi koruyun. Onu kötü gösteriyorsun." Bakışları bir parça bana kayıyor.

Söyleme. Yapmayın. Yüksek yolu seç ...

Bazen on sekiz yaşında ve pervasız olmanız gerekir.

"Kocanı becerdim... birden fazla kez. İçimde nasıl hissettiğini biliyorum. O da tadımın nasıl olduğunu biliyor. Ve bugün ne kadar hak sahibi bir prenses sürtük olmaya çalışırsan çalış, bunu dileyemezsin.

Unutma... Onu ilk ben doğurdum. Ve büyük bir aile olacağımız için... sakın arkanı dönme ya da gözünü kırpma çünkü ben odaya girdiğimde onun aletinin kalkmadığı bir gün olmayacak." Dişlerimi gösteriyorum ve bir tanesine vuruyorum. "Ve uh... dişlerinde ruj var. Bir şey değil." Jolene gözünü kırpmıyor. Nefes aldığından emin değilim. Yanaklarındaki yapay renk bile yüzünden akan kanı gizleyemiyor. Bir sonraki nefes alıyorum, salondan çıkıyorum.

"Oh, işte buradasın. Jolene içeride mi?" diye sorar baş nedimesi.

Gülümsüyorum. "Öyle ama ben olsam ona biraz izin verirdim. Ölümçül ishal şeklinde kötü bir düğün gerginliği vakası var."

Burnu kırışıyor. "Oh. Tamam."

Yanından geçerken sırttım ve bu kez samimiydim. Jolene ile ilk kez sesimi buldum. Kötü zamanlama mıydı? Belki de. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve ben bunu biliyorum. Bu düğün bir birleşme, bir aşk hikâyesi değil. Yine de onunla evlenecek. Bu gece ve her gece onun yatağında olacak. Onunla bir daha asla yanmış ızgara peynir yiyemeyebilirim. Bir daha asla gölette yarışamayabilir, gün batımında Ranger'a binemeyebilir ya da birlikte incir toplayamayabiliriz.

Kızgın ama yanlış nedenlerden dolayı. Ama bir gün Milo'yu gerçekten görecektim ve onu sevecektim çünkü Milo Odell'i sevmemek mümkün değil. O gün geldiğinde beni düşünecek ve hayatının geri kalanını Milo'nun onu sevip sevmediğini bilmeden, beni daha çok sevip sevmediğini merak ederek yaşayacak. Ve bu onu sonsuza kadar rahatsız edecek.

"İşte buradasın." Pauline Jolene'in yanına koşarken, diğer kadınlar da son dakika hazırlıklarını yaparlar. "İyi misin?"

Jolene bir heykel. Kusursuz bir oyuncu. Harika bir avukat olacak. "Hadi yapalım şu işi." Bakışlarını bana kaydırdı. "Seninle işim bitti, Indiana. Artık gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

Buketi ona uzatırken, Milo'mla evlenmeden önce onunla son bir kez daha dalga geçmek için ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Bacağını kır." Onun bana göz kırptığı gibi ben de ona göz kırpıyorum.

Bu elbise için. Yeşil

makyaj. Kıç silme.

Kaküller.

Her aşağılayıcı yorum. Her

küçümseyici bakış.

Gerçek bir aile olmadığımı hatırlatan her şey.

Ve Milo. Hayatta benim için önemli olan tek şeyi aldığın için. Gerçekten ... lanet olası bir bacağını kır, kaltak.

Köşeyi dönüp iki katlı kemerli tavanları ve tüm duvarları vitrayla kaplı büyük mabede doğru ilerliyorum. "Oof! Kahretsin... kahretsin." Ağzımı kapatıyorum, gözlerimi Milo'ya dikiyorum.

Beyaz kravatını düzeltiyor, siyah, üç parçalı takım elbisesini giyiyor. Milo'mu göremiyorum. Kot yok. Pantolon yok. Şapka yok. Ve deri, kahve ve tarçın yerine garip bir kolonya kokuyor. Yavaş bir gülümseme yüzüne doğru ilerliyor.

"Özür dilerim. Ben... uh... nereye gittiğime dikkat etmeliydim."

Tek kelime bile etmiyor. Sadece... gözlerinde muzip bir parıltıyla bana gülümsüyor. Belki de kafası güzeldir. Onun yerinde olsaydım, Jolene'le evlenmek, onu seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma söz vermek için kafamın iyi olması gerekirdi.

Daha aptalca şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama Fletcher, Ty ve daha önce hiç görmediğim iki adam onun arkasından geliyor.

Tanıdık olmayan adamlardan biri elini Milo'nun omzuna koyuyor. "Vakit geldi dostum."

Milo birkaç saniye daha onu görmezden geliyor ve beni incelemek için tatlı bir zaman ayırıyor. Şatafatlı yeşil elbisem, yaşlı kadın ayakkabılarım, palyaço makyajım ve

... kaküllerim. Saçlarıma odaklanana kadar gülümsemesi değişmiyor.

Omuzlarımı geri çekiyorum ve gülümsüyorum. "Jolene düğününüz için kâküllü olmamı istedi."

Milo'nun kaşları biraz geriliyor ve söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyorum ama artık çok geç. Seyircilerimiz var ve gelini görkemli girişini yapmadan önce mabedin önüne gitmesi gerekiyor.

Ağzına bakıyorum. Dudaklarını öpecek bir sonraki kişi Jolene olacak. Ve kırılıyor. Benim. Lanet olası. Kalbimi.

"İşte buradasın." Hukuk öncesi flörtüm Judah bana doğru yürüyor. "Ben önden gidip oturacaktım ama madem buradasın, birlikte oturabiliriz."

Fletcher Milo'ya, "Gidelim oğlum," der.

Milo dikkatini bana vermeden önce Judah'a okunamayan bir bakış atıyor. Gülümseme yok. Hayat yok. Gözlerindeki muzip ışıltı sönmüştü. Fletcher, Ty ve diğer iki adam yolu gösteriyor, Milo da onu takip ediyor, eli hafifçe benimkini okşuyor.

Etinin benimkine değdiği o küçük dokunuş kalbime dayanılmaz bir acı gönderiyor ve ben sessiz, titrek bir nefes alıyorum.

Judah kolunu bana uzattı. "İyi misin?"

Yutkunarak başımı sallıyorum ve koluna giriyorum.

"Saçını sevdim. Seni daha yaşlı gösteriyor," diyor biz yerimize geçmeyi beklerken.

Daha yaşlı.

Yaşlı görünmek istemiyorum. Milo'nun Kızılderili kızı gibi görünmek istiyorum.

İkinci sıraya oturduk. Dakikalar sonra Pauline önümüze oturdu. Ve çok geçmeden... Milo ve sağdıçları bir kapıdan içeri girdiler.

mihraba yakın. Nedimeler koridorda ilerlerken sırtları konuklara dönük olarak dururlar.

Sonra konuklar ayağa kalkar ve bir yaylı çalgılar dörtlüsü geçit törenini çalar. Fletcher Jolene'i koridorda yürütür. Peçeli yüzünün üzerinden yanağına bir öpücük kondurur ve onu bugün ilk kez görmek için dönen Milo'ya teslim eder.

Gülümseyor. Bu beni rahatlatması gereken acı dolu bir gülümseme ama değil. Milo'nun mutluluğu benim mutluluğum. Onun mutsuzluğu benim mutsuzluğum. O da aynı şeyi hissediyor mu? Kalbimin teker teker parçalandığını hissediyor mu? Nefes almak ona da benim kadar zor geliyor mu?

Oturduk ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Her şey hissiz. İçinde artık *hissedecek* kadar hayat kalmadığında ölümün nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum.

Papaz konuşur. Biri

şarkı söyler.

Mumlar

yakıldı.

Başka bir

şarkı.

Bir dua.

Yeminler.

Yüzük değiş

tokuşu.

"Gelini öpebilirsin."

Başımı eğiyorum. Bunu izleyemem.

Öpüşüklerinde değil. Yaylı çalgılar dörtlüsü sahneye çıktığında ve karı koca olarak koridorda yürüdüklerinde değil.

"İşte," diye fısıldıyor Judah.

Benimkini dürten eline bakıyorum. Elinde bir mendil var. Bakışlarım onunkine kayıyor.

Bana doğru başını salladı. "Makyajın lekelenmeden önce gözyaşlarını silmek istersin diye düşündüm."

Parmaklarım ıslak yanağıma dokunuyor. Boğazımdaki yumruyu yutarak "Teşekkür ederim." diyorum.

Herkes ellerinde gül yapraklarından oluşan sepetlerle kilisenin dışında yeni evlilerin ortaya çıkmasını bekler. Kelebekler kafeslerde serbest bırakılmayı bekliyor. Ve üstü açık eski beyaz bir Rolls-Royce, bay ve bayanları bekliyor. Kimse beni kişisel görevler için çağırmadı, bu yüzden sıradan bir düğün konuğuna indirgenmemi kabul ediyorum. Belki de bu

erken ayrılabilirceğim anlamına geliyordur.

Kalabalık tezahürlara boğuluyor ve başımı kaldırmak istemesem de içgüdüsel olarak bunu yapıyorum. Jolene ve Milo gül yaprakları ve kelebeklerle dolu bir telaş içinde merdivenlerden iniyorlar.

Kadın beyazlar içinde neredeyse ruhani bir güzelliğe sahip, erkek ise hayal edilebilecek en yakışıklı damat.

Ve ben milyon dolarlık yetimim.

Dönüyorum. "Ben... Ben" Başım sallanıyor. "Yapamam. Gitmek zorundayım." Her kalbin bir sınırı vardır ve o benimki.

"Nereye gidiyorsun?" Judah soruyor. "İyi misin?"

Tamam mı? Asla iyi olamayacağım.

İtişip kakışarak kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Nefes alamıyorum. Sadece... nefes alamıyorum.

"Nereye gidiyorsun, sevgilim?" Fletcher'ın eli kolumu tutuyor ve acıyana kadar sıkıyor.

"Lütfen bırak gideyim."

Beni yanına, Rolls-Royce'un hemen yanına çekti. Jolene ve Milo'nun arkaya tırmanışını izlemek için en önde ve ortada.

Jolene ve uzun treni en öndeki koltuğa yerleştikten sonra Milo onun arkasından içeri giriyor ve son anda başını kaldırıp benimle bakışıyor.

Eğer gözümü kırparsam, dünyam onun ayaklarının dibinde kocaman gözyaşlarına boğulacak.

Ben varım.

Ne kadar süre için?

İhtiyacın olduğu sürece.

Sonsuza kadar mı?

Bugün sonsuzluğun sonu.

Milo önce kırılıyor, arabanın arkasına doğru tırmanmadan önce bakışlarını yere indiriyor.

"Randevun nerede, Indiana?"

Kolumu Fletcher'ın pençesinden çekip ona doğru dönüyorum. "Ben lanet Senden *nefret ediyorum*." Çenem yukarı kalktı.

Çenesi sıkıştı. Başka bir gün olsa, eli yüzümle buluşurdu. Ama bugün değil, arkadaşlarının ve ailesinin önünde değil. Ona milyonlarca başka şey söylemek istiyorum ama bu dört kelime şimdilik işe yarıyor.

O bir tehdit savuramadan ya da tek kelime edemeden, Rolls-Royce kaldırımından uzaklaşırken ben adımlarımı geri çekerek Judah'a dönüyorum.

"Beni eve götür," diyorum Judah'a.

"Bekle. Resepsiyon ne olacak?"

"Resepsiyona gitmeyeceğim." Kiliseye limuzinle gittiğim için nereye park ettiğini bilmediğim otoparka doğru ilerliyorum.

"Indiana, biraz dolaşmamız gerekmez mi-"

"Beni eve götür," diye patlıyorum bir duygu patlamasıyla ve gözlerimden yaşlar boşanırken hemen elimle ağzımı kapatıyorum. Artık hissiz değilim.

Her şeyi

hissediyorum. Ve

bu çok fazla.

"Indie..." Ona doğru döndüğümde Judah usulca

şöyle diyor. "Beni eve götür... lütfen."

Bana sarılıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Seni eve götüreceğim."

PENANCE

MILO

YILLAR ÖNCE, duygularımı kapatmayı, cesur bir yüz takınmayı ve yapılması gerekeni yapmayı öğrendim. Bir başkasının özgürlük versiyonu karşılığında ifade özgürlüğü ve özgür irade gibi lükslerden mahrum bırakıldım.

Bazı korkunç şeyler yaptım. Birçok insanı incittim. İnsanları öldürdüm.

Şimdi cezamı çekiyorum; sadece bir hapisane hücresinde değil.

Kızılderili olmayan bir resepsiyon var.

Dallas'ın en havalı otelinin başkanlık süitinde bir gece.

Ve şimdi, İsviçre'deki balayımıza gitmeden önce evde iki günümüz var.

Indie ile aynı evde iki gün.

"Balayımızdan eve dönene kadar beni eşikten geçirmene izin vermeyeceğim." Jolene, Fletcher'ın evinin kapısını açmadan önce bana sırtıyor.

O Pauline'i çağırırken ben çantalarımızı içeri taşıyorum.

Merdivenlere varmadan önce Micah, "Bay ve Bayan Odell, evinize hoş geldiniz," diyor.

"Herkes nerede?" Jolene soruyor.

Micah bakışlarını önce bana sonra Jolene'e çeviriyor. "Özür dilerim, bildiğinizi sanıyordum ama eminim sizi rahatsız etmek istememişlerdir."

"Neyi biliyorsun?" diye soruyor.

"Indiana hastanede."

Göğsüm neredeyse kendi üzerine katlanıyor, içimdeki her şeyi eziyor.
"Ne oldu?"

"Emin değilim. Bana bir g¼ncelleme yapılmadı. Bay Ellington ve annen d¼ğ¼nden sonra eve geldiklerinde Indiana'yı odasında tepkisiz bir halde buldular. Hemen bir ambulans çağırdım. Tek bildiğim bu."

"Ne..." Boğazımı temizliyorum ama nefesimi tutamazken konuşmak çok zor. "Tepkisiz derken ne demek istiyorsun? O ..." Yine boğazımı temizlemem gerekiyor. "Nefes alıyor musun?"

Micah başını sallar. "Öz¼r dilerim. Gerçekten bilmiyorum."

"Şey..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum "...hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Milo, daha yeni geldik." Jolene kaşlarını çattı. "Ben annemle konuşana kadar panik yapmayalım."

Ciddi mi bu?

Indie'nin ölü mü diri mi olduğunu bilmiyoruz ve o bizden panik yapmamamızı mı istiyor? "Jolene-"

El çantasından telefonunu çıkarır. "Onu şimdi arayacağım."

Kendimi toparlamak için mücadele ediyorum ama o telefonda konuşurken bir daire çizmekten kendimi alamıyorum.

"Selam anne. Eve yeni geldik. Micah, Indie'nin hastanede olduğunu söyledi. Neler oluyor?" Jolene başını sallar ve gözlerini devirir. "Anlaşıldı. Tamam, o zaman buraya geldiğinizde görüşür¼z. Hoşça kalın." Telefonunu çantasına geri koyar. "Bu kız berbat durumda."

"Tanrım, Jolene, ne oldu?" Kısık ses tonum ona bir kaş çatma daha kazandırdı.

"Çok fazla içti. İyileşecek. Yakında eve dön¼yor olacaklar."

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?" Micah sorar.

"Biz iyiyiz. Bu sabah süitimize harika bir brunch geldi." Jolene telefonunun ekranına bakıyor, biriyle mesajlaşıyor. "Milo, canım, çantalarımızı yatak odama götür¼r müs¼n?" Bana bakıyor ve gül¼ms¼yor. "*Bizim* yatak odamız."

Göz teması kurmadan başımı sallıyorum. Ona bakarsam yüz¼mde Indie için duyduğ¼m endişenin her zerresini görecek. Yatak odamıza *varmadan* önce Indie'nin odasının kapısında duruyorum, çantaları elimden bırakıyorum ve yerdeki boş viski şişelerine doğru temkinli adımlar atıyorum. Kırık ayna ve yanında Fletcher'ın paramparça sürahisi. Ve yatağın üzerindeki kusmuğa.

Bu çok acıtıyor.

Fletcher onu koruma yeteneğimi elimden aldı. Ve bak ne oldu. "Üzgünüm, geciktim. Bunu hemen temizleyeceğim. Akşam yemeği için eve gittim.

hafta sonu ailemle birlikte." Temizlikçi Linda, elinde bir kova temizlik malzemesi ve büyük bir çöp torbasıyla yatak odasına giriyor. "Umarım Bayan Indiana iyidir."

Eldivenlerini giyiyor ve sürahinin en büyük parçasını almak için eğiliyor.

"Yapma," diye mırıldandım.

Bana bakıyor.

"Pardon, bir şey mi dediniz?"

"Sadece... her şeyi bırakın. Ben temizlerim."

Gözleri kısıldı. "Bay Odell. Sorun değil. Şimdi buradayım. Sevgili gelininiz aşağıda. Onun yanında olmalısınız. Evliliğiniz için tebrikler."

Zar zor konuşabiliyorum. "Git. Her şeyi bırak."

Sürahi parçasını yavaşça çöp torbasının yanına koyuyor ve aynı yavaşlıkla yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Bardakları ve diğer boş şişeleri toplamadan, kusmuğu temizlemeden ve yatağındaki çarşafı çıkarmadan önce neler olduğunu hayal etmeye çalışarak odayı tekrar tekrar incelemekten başka bir şey yapmam birkaç dakikamı alıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Çöp torbasını bağlayıp kirli yatak takımını yanına bıraktığım sırada Jolene yatak odasının kapısını açtı.

Monoton bir sesle, "Onlar eve gelmeden önce ortalığı toparlıyorum," diyorum. "Linda burada. Bu onun işi." Jolene kollarını kavuşturdu.

Ona bakarak başımı salladım. "Çantalarımızı yatak odasına koyacağım." Yanından geçerken bileğimi tutuyor ve tırnaklarını bileğime geçiriyor.

"Bu iş şimdi bitiyor. Beni anlıyor musun? Onunla yaşıadığın hastalıklı ilişki her neyse... şimdi sona eriyor."

Ona tekrar bakıyorum. "Hasta bir ilişki mi?"

Uzun bir nefes aldıktan sonra ifadesi sertleşiyor. "Onu tımar ettiğini biliyorum."

"Bakım mı?"

"Onunla arkadaş olmak. Güvenini kazanarak onu uygunsuz şeyler yapması için manipüle ettiniz."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Bana söyledi, Milo. *Düğün günümüzde*. Sence neden dün geceki resepsiyona gelmedi? Sence neden ölene kadar içmeye çalıştı? Bana her şeyi anlattı. Ve ona bir daha asla seninle yalnız kalmayacağına dair güvence verdim. Ve Fletcher bilmiyor. Seni bitirirdi Milo, bunu sen de biliyorsun. Şimdi şöyle olacak... O buraya geldiğinde, sen gideceksin. Ahıra git, yatak odamızda kal ve onun görüş alanından uzak durmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Sana yardım getireceğiz; başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Bakışlarım bileğimi kavrayışına kayıyor ve kolumu kavrayışından çekip çantaları alıyorum ve diğer yatak odasına taşıyorum.

ÜCRETSİZ

INDIE

"KENDİNİZE ZARAR VERMEYE Mİ ÇALIŞIYORDUNUZ?" diye sorar psikiyatrist.

Ona bakıyorum. "Hayır."

"Daha önce kendinize zarar vermeyi düşündünüz mü?"

"Daha önce mi?" Gözlerimi kısıyorum.

"Dün geceden önce."

"Dün gece kendime zarar vermeye çalıştığımı ima ediyorsun, oysa sana öyle bir şey yapmadığımı söylemiştim."

"Bana dünü ve alkole yönelmenize neden olan olayları anlatın." "Almak için yıllarını verdiğini tahmin ettiğim bir diplomaya sahip biri için berbat bir dinleyici ve inanılmaz derecede dar görüşlüsünüz. Burada işimiz bitti mi?" Hastane yatağının kenarından kayıyorum ve ayaklarımı benim olmayan ama benim için burada olduğu anlaşılan spor ayakkabılara sokuyorum. Yepyeni ayakkabılar.

Fletcher onları benim için alması için birini göndermiş olmalı.

"Indiana, beni haftada bir görmeni tavsiye ederim. Bundan sonra ofisimde buluşabiliriz."

"Ne için görüşeceğiz?" Boynumu büküp Fletcher, Pauline ya da daha iyisi Faye veya Büyükanne Hill'i arıyorum.

"Depresyon tekrar vuracak, Indiana. Ve sonucun o kadar şanslı olmayabilir. Seni hastaneye yatırmalıyım ama aileni tanıyorum ve her hafta beni görmeye gelmen şartıyla seni onların bakımına vermekte bir sakınca görmüyorum."

Tanıdığım kimseyi göremeyince, sandalyede bacak bacak üstüne atmış, kucağında bir not defteriyle oturan kır saçlı kadına dönüyorum. "Bu bir

Düğün. Çok fazla içerek kutladım. Bugün başım çok ağrıyor ve akşamdan kalmanın tanımı olan bok gibi hissediyorum. Çok mu içtim?" Omuz silkiyorum. "Muhtemelen. Bu hayatıma son vermeye çalıştığım anlamına gelmez. Sadece ne kadar içtiğimi unuttuğum anlamına gelir. Dersimi aldım. Takip etmeye gerek yok."

"Ama sen düğün resepsiyonunda değildin. Evde tek başınaydın. Tek başına aşırı derecede içiyordun. Ve on sekiz yaşındasın. Ayrıca AA toplantılarına katılmanı tavsiye edeceğim."

"Süper. Belki Fletcher da benimle katılabilir. Çoğu gece kendini içkiye verir. Basit sorular sorduğum için beni tersleyene kadar içiyor."

Kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim. Bunu bilmek seni rahatsız ediyor mu? Bilirsin işte... 'aile dostu' olduğun için. Yoksa Fletcher beni taciz etmen ve yıllarca yaptığı patavatsızlıkları görmezden gelmen için sana para mı ödüyor?"

İyi kalpli doktor beni incelemeye devam ediyor, dili boşa, elleri kalem ve kâğıtla oynuyor.

Gülüyorum. "Berbat, değil mi? Böyle zengin bir adam tarafından sahiplenilmek. Kendin olamıyorsun. Kendi kararlarını veremiyorsun. Şu anda olduğu gibi, çelişki içindesin. Bir yandan, sana söylediklerimi rapor etmen gerektiğini biliyorsun. On sekiz yaşındayım ama on sekizime girmeden önce de beni taciz ediyor muydu? Beni onun bakımına bırakmayı güvenle tavsiye edebilir misin? Bana bir şey olursa ve riski biliyorsanız lisansınızı kaybedebilir misiniz? Cevabın hayır olduğunu biliyoruz çünkü bunun için bir kurulun davanızı dinlemesi ve lisansınızı iptal etmeye karar vermesi gerekir, ancak Fletcher piyonlarından birini kaybetmeden önce kurula ödeme yapacaktır."

"Eve gitmeye hazır mısınız?"

Şeytanın kendisine doğru döndüm.

"Faye ya da Büyükanne Hill nerede?"

Psikiyatriste doğru başını sallar ve kadın odadan çıkar. Vay canına. Bir adam bu kadar güce sahip olmalı mı?

Pauline ve Fletcher öldükten sonra bir gün bu Milo mu olacak?

"Hadi gidelim." Soğuk omzunu çeviriyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor.

Bu sefer yapıyorum. Ama eve döndüğümde, gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim.

Kamyonetine vardığımızda Pauline ön koltuktan bana baktı. Tam Cruella de Vil'lik bir davranış. "Yaşayacak mısınız?" diye soruyor kamyonete bindiğimde.

Geri.

"Ne yazık ki senin için, evet."

"Indiana, bu hiç adil değil. Ailede hiç kimse senin için kötü bir şey dilemedi. Ama dünkü zamanlaman pek iyi değildi. Jolene'in düğünü yerine evde tek başına hareket etmeyi seçtiğin için memnunum, ama yine de... dün gece eve gelmek istediğimiz şey bu değildi."

Fletcher arabayı ana yola çekiyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutarak camdan dışarı bakıyorum. Bu komik değil. Üzücü. Tek başıma içmeyi, sızmayı ve alkol zehirlenmesi geçirmeyi seçtiğim için mutlu. Tek başıma ölebilirdim. Jolene'in bu kadar işe yaramaz olmasına şaşmamalı.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde Pauline başını çevirip bana baktı. "Micah'ya odana yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyeceğim."

"Aç değilim."

"Yemek yemeniz ve su içmeye devam etmeniz gerekiyor, o yüzden size bir şeyler getirecek, ben de sizi daha sonra kontrol edeceğim."

"Mutfakta yiyebilirim."

"Sanırım odanızda kalmanız en iyisi olacak. Jolene ve Milo bu akşam düğün hediyelerini açmak için küçük bir toplantı düzenliyor."

"Ve tüm bunlar mutfakta mı oluyor?"

"Indiana..." Fletcher dikiz aynasından bana baktı. "İçeri gir.

Odana git. Bugün senden tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Kamyondan inip ön kapıya doğru ilerliyorum ve serum taktıkları kolumdaki bantlı gazlı bezi söküyorum. Ön kapıyı açtığımda bir deja vu anıyla karşılaşıyorum, ancak bu sefer ben kapıdayım ve Milo merdivenlerin başında duruyor.

Aşağıya inmeden önce tereddüt etmiyor.

"Oh, Indiana, evdesin." Jolene hemen arkasında belirir. "Biz de tam dışarı çıkıyorduk-" Sözleri, bir atı iki kaşının arasından vurmaktan daha zor ölür.

Milo bana sarıldı.

Hareket etmiyorum. Bunun olduğundan emin değilim. Bu bir rüya olabilir. "Indie..." diye fısıldıyor.

"Indiana, dinlenmen gerek. Git," diyor Fletcher arkamdan, o ve Pauline neler olduğunu görmek için içeri girerken.

Odama giderdim ama Milo beni çok sıkı tutuyor. İstesem de kurtulamam. Ve istemiyorum da.

Fuayeye koyu bir sessizlik çöktü. İzleyicilerimiz ne diyeceklerini şaşırmış durumdalar.

Milo'nun zamanında, başkasının değil, beni serbest bırakıyor. Yüzünde endişe çizgileri var ama sessizliğini koruyor.

Jolene aramıza girdi. "İyi olmana çok sevindim, Indie." Bana sarılıyor ama aynı şey değil. "Umarım ihtiyacın olan yardımı alırsın."

Ondan uzaklaşıyorum. "Ne için?"

Jolene dikkatini bana vermeden önce Pauline ve Fletcher'a bakıyor. "Indie, kendi canına kıymaya çalıştın. Yardıma ihtiyacın var."

"Çok fazla içtim. Ben-"

"Çok fazla içki biraz kusma ve baş ağrısına neden olur. Alkol zehirlenmesi geçirmiştir. Ölene kadar içmeye çalıştın," derken Jolene kaşlarını çatıyor; bu küçümseyici bir tavır.

Onun yanından Milo'ya bakıyorum ama yüz ifadesini okuyamıyorum. Kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyor? Seyircilerimize rağmen bana sarılmasının nedeni bu muydu?

"Gidelim Milo." Jolene beni atlatıp Milo'nun elinden tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

Pauline bana karşı kullandığından çok daha neşeli bir ses tonuyla, "Herkes iki saat içinde burada olacak; siz ikiniz geç kalmayın," diyor.

"Yapmayacağız. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Biz ahırda olacağız."

Merdivenlere yöneliyorum. Jolene'i dinlemekten bıktım. Milo'yla yalnız kalmak istemiyor; intikam istiyor. Ve bunu ben yaptım. Belki de onunla seks yapmaya hiç niyeti yoktu ama dün ona söylediklerimden sonra, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye sahip çıkmak için ne gerekiyorsa yapacağından eminim.

MICAH BANA YEMEK GETİRİYOR. Ben yemiyorum. Ve kimse beni kontrol etmiyor.

Saatler sonra, ana kattan kahkahalar duyuyorum ve gizlice merdivenlerden inip dinliyorum.

"Mükemmel," diye övünüyor Jolene. "Yemek pişirmeyi planladığımdan değil. Onu kiralayacağız ama çok güzel bir Hollanda fırını."

"Belki Milo yemek yapmayı biliyordur," diyor başka biri. Sesi tanımıyorum.

"Hiç sormadım. Yemek yapar mısın Milo?" Jolene soruyor.

Kocasının yemek yapıp yapamadığını bilmiyor. Onun hakkında *hiçbir* şey bilmiyor.

"Yemek pişirmeye ne dediğinize bağlı," diyor ve bir kahkaha tufanı kopuyor.

Yüzünü göremiyorum ama sesi mutsuz ya da heyecanlı gelmiyor. Milo uyum sağlayabilir. Hayatta kalmayı başarıyor.

Parmaklıklara yaslanıp yan oturuyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek tanımadığım ve hiç tanışmamış olmayı dilediğim insanları dinliyorum. Milo pek konuşmuyor... şimdiye kadar.

"Mutfaktan bir su alacağım. Başka bir şey isteyen var mı?" diye soruyor.

"Milo, tatlım... bunu yapacak insanlarımız var," diyor

Jolene. "Bacaklarımı esnetmem gerek."

"Biraz daha şampanya alacağım," diyor Pauline. "Teşekkürler Milo."

Geniş koridorda Milo oturma odasından mutfığa doğru ilerliyor. Son anda kafasını bana doğru çevirdi.

O bana baktığında her zaman olduğu gibi kalbim daha sert atarak uyanır. Ben.

Milo omzunun üzerinden bir oda dolusu konuğa bakar ve sonra bana geri döndü. Mutfığa doğru ilerlemeden önce başını bir kez salladı.

Mutfığın arka girişine, bir tarafında yarım banyo ve diğer tarafında Ruthie'nin dikiş odası bulunan küçük bir koridora doğru parmak uçlarımla ilerliyorum. Milo bazı çalışanlarla sohbet ediyor. Sonra... köşeyi dönüyor ve sadece biz kalıyoruz.

Kontrolden çıkan kalbim, gürleyen ritminin ötesini duymamı zorlaştırıyor. Milo banyoya bakıyor; sonra bakışları dikiş odasına kayıyor. Yine başını sallıyor. İçeri giriyorum, o da beni takip ediyor ve kapıyı arkamızdan sessizce kapatıyor.

"Ne oluyor lan, Indie..." diye fısıldarken gözleri kızarıyor ve parmakları saçlarıma dalıp beni esir alıyor. "Ne yaptın sen? Ben hâlâ içindeyken bu lanet dünyayı terk edemezsin. Anlıyor musun?"

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Ben yapmadım. Sadece çok kızgındım ve incinmişim ve..." Beni tutmasına rağmen başımı sallamaya çalışıyorum. "Ben kendimi öldürmeye çalışmadım."

Milo sertçe yutkunuyor, yavaşça başını sallıyor. Bana inanmıyor. "O..."

Kelimeleri boğazımdaki yumrudan geçirmek için mücadele ediyorum

"...çok

Çok. Elbise. Makyaj. Saçımı kestirdi." Yutkunuyorum

gözyaşları. "Ve sen de 'Yaparım' dedin." Alt dudağım titrerken burnumu çekiyorum. "Ve onu öptün. Ve bu çok fazlaydı."

"Hayır, Indie kızı..." Başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Çok fazla değil. Sen tanıdığım en güçlü insansın. En zeki insan." Gülümsüyor. "*En iyi* insan. Bir yolunu buluruz."

"Neye giden bir yol?"

Duruşu çöküyor. "Henüz bilmiyorum, sadece... bir yol."

Ben güçlü değilim. Güçlü olan o. Her şey imkânsız gibi gelirken umuda nasıl tutunacağımı bilmiyorum.

"Kalamam."

Kaşları birbirine kayıyor. "Biliyorum." Beni öpüyor.

Parmaklarım yumruk olup gömleğini sıkıyor. Asla bırakmak istemiyorum. "Ben..." nefesi kesilmiş bir halde geri çekiliyor "...geri dönmeliyim."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, başımı sallarken onunkine bakıyorum. Sonra ağzımı tekrar onunkine çarpıyorum. Ellerim kemerini çekiştiriyor. O kadar hızlı ki düşünmeye bile çalışmıyorum ve Milo da elleriyle eşofman altımı ve iç çamaşırlarımı popomun üzerinden iterken düşünmüyor. Ayağını kasıklarımın doğru kaldırıyor ve onları bacaklarımdan aşağı yırtıyor. Onu külotundan kurtarıırken ben de külottan çıkıyorum.

Çok hızlı.

Düşünemiyor

um.

Konuşamıyor

um.

Sadece hissedebiliyorum.

Ve hissettiğim şey, bir sonraki nefesime duyduğum talep kadar güçlü bir *ihtiyaç*. Milo beni kaldırıyor, sırtımı dikiş masasının yanındaki duvara dayıyor. Bacaklarım belini sarıyor ve içime giriyor.

Dünya bizi defalarca sikti. Dünyayı ve birlikte olmamıza izin vermeyen herkesi sikmenin zamanı geldi.

Bir eli gömleğimin üzerinde kayarken saçlarını çekiştiriyorum. Tekrar tekrar içime giriyor. Bu yeterli değil. Yeterince yakın değil. Yeterince hızlı değil. Yeterince derin değil. Bu an asla yeterince uzun olmayacak. İhtiyaç beni canlı canlı yiyor. Onu istiyorum... hepsini. Her zaman.

Orgazm olduktan sonra kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Milo birkaç kez daha içime giriyor ve bunun son kez bu şekilde birlikte olacağımızı biliyorum. Hayatın adaletsizliği hiç şimdiki kadar dayanılmaz olmamıştı.

Ben onu

seviyorum.
O da beni
seviyor.

Bu neden yeterli değil?

"Fuuuck... Seni seviyorum... Hintli kız." Başını kaldırıyor ve sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken bana bakıyor.

Hareket etmiyor.

Jolene'in kocasıyla seks yapmadım. Milo'*mla* seks yaptım. Onun içimde olmasının yanlış olduğu bir gün asla olmayacak. Göğsümün arkasında atan organ ne kadar benimse o da o kadar benim... Kim olduğumun ayrılmaz bir parçası. Hayatta olmamın sebebi.

"Milo?" Jolene sesleniyor.

Yemek ekibinden biri, "Yukarı çıkmış olabilir, hanımefendi," diyor.

Milo sessizce beni ayağa kaldırdı. Anlık, dayanılmaz derecede acı verici bir kayıp. Ben eşofmanlarımı giyerken o kot pantolonunu yukarı çekiyor.

Milo pantolonumun beline uzanıyor ve bacaklarıma kadar çekiyor, büzgüyü bağlamak için zaman ayırıyor. Şimdi bile, zamanımız kalmadığında, beni giydirmek için fazladan saniyeler çalıyor. Benimle ilgileniyor. Seviyor beni.

Her şey yolundaymış ya da yoluna girecekmiş gibi davranmak yok. Gözyaşlarımin yüzümden aşağı akmasını engellemeye çalışmıyorum bile. Ellerimi onun kollarına koyarken sabit tutmaya çalışmıyorum. Yapabildiğim en fazla şey hıçkırıklarımı susturmak için dudaklarımı ısırarak.

Bu bir ölüm. Kalbim Ruthie'nin öldüğü günkü gibi harap ve kayıp hissediyor. Milo'yu *tüm* kalbimle seviyorum. Eğer o benimle değilse amacı ne? Tek yapmak istediği onu sevmekken?

Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra tekrar yüzümü çerçevesiyor ve başını eğip dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Özgür ol. Bunun acıttığını biliyorum bebeğim. Çok acıtıyor. Olman gereken her şey ol." Dudakları yanağımdan ağızıma doğru sürükleniyor.

Gözyaşlarımı siliyor ve ben titreyip hıçkırıklara boğulurken ellerim onun ellerinin üzerinde duruyor ve fısıldıyorum: "Senin. Ben senin olmalıyım."

Milo'nun yüzü geriliyor, çenesi sıkılıyor ve birkaç kez başını sallıyor. Son bir öpücükle dönüyor ve kapıyı kırarak açıyor. Temizlendiğinde dışarı çıkar ve kapıyı kapatır.

BÖLÜM 2

SPERM DONÖRÜ

Dört yıl sonra...

MILO

Indiana Ellington'ı en son Ruthie'nin dikiş odasında görmüştüm. Jolene'e tuvaleti kullandığımı söyledim. Sonra garsonlardan biri beni dikiş odasından çıkarken gördüğünü ve birkaç dakika sonra da Indiana'yı aynı odadan çıkarken gördüğünü söyledi.

Jolene konuklar gider gitmez sinir krizi geçirdi, buna sadece Fletcher ve Pauline, yani önemli olan iki kişi inanabilirdi. Fletcher, Ty'a beni ahırın arka tarafına götürmesini söyledi. Bir gün nikâh şahidi olarak benimle birlikte mihrapta duruyordu; ertesi gün ahıra kadar kafama silah dayadı ve bayılana kadar beni tabancayla dövdü. Uyandığımda ellerim arkadan bağlıydı ve Fletcher çelik burunlu botlarıyla canıma okudu. Balayımın ilk yarısı boyunca kan öksürdüm ve Jolene sessizce azarlayarak başını salladı.

Bağımsız mı?

Sunucu bizi ispiyonladığından beri kimse onu ne gördü ne de ondan haber aldı.

Banka hesabına dokunmamış ve telefonu yatağının üzerine bırakılmış, yanında da şöyle bir not varmış: *Kimse bana sahip değil.* Ve "*Milyon Dolarlık Indigo*" diye imzalamış.

O gün kendimi Archer gibi hissettim; her şeyi üstlenmiş, en büyük yükü sırtlanmış ve başkasının hayatını kendi hayatıma tercih etmişim. Üç ay sonra,

Kardeşim zehirli iğne ile öldürüldü. Fletcher beni onunla gitmem için zorladı.

"Kaderinize, hayattaki yerinize sahip çıkın ve yaşayabilmeniz için yapılan fedakârlıklara tanıklık edin." Archer'ı İsa'nın yanına koydu.

O gün beni hayal bile edemeyeceğim şekilde sertleştirdi.

"İki hafta daha. Hazır mısın?" Akşam saat dokuzu biraz geçe yatak odasına girdiğimde Jolene soruyor.

Kılıfındaki silahıma bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Onu evde istemiyorum." "O zaman beni evde istemiyorsun çünkü ben nereye gidersem o da oraya gider."

"Belki bu kadar çok düşman edinmeseydin, sürekli arkana bakmak zorunda kalmazdın."

Başımı sallıyorum ve banyoya doğru giderken homurdanıyorum.

"Fletcher silah taşımıyor," diye cıvıldıyor.

"Haklısın." Gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Her zaman yanında olan üç yüz kiloluk adam paketleyen kişidir." Gözlerimi deviriyorum. Bazı günler onunla başa çıkamıyorum. *oğu* gün.

"İki hafta daha dediğimi duydun mu? Baba olacaksın." "Sperm donörü," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Ben bir sperm donörüym."

Buhar dolu düşumun üzerinden henüz iki dakika geçmişti ki Jolene sırtarak odama girdi. "Bugün davamı kazandım. Kırk iki milyon dolarlık bir ödeme. Bence bu bir kutlama gerektiriyor."

"Bu gece olmaz." Saçlarıma şampuan fişkırtıyorum, ağrıyan başıma bir o kadar ağrıyan kıvrık parmaklarımla masaj yapıyorum. Onu görmezden gelirim... ortadan kaybolur mu?

"Saçını kestirmen lazım bebeğim." Önünü arkama bastırıyor ve elini saçlarımla arkasından geçiriyor. Aynı el omzumdan karnıma ve aletime doğru kayıyor.

Bana dokunduğunda hissettiğim tiksintiyi kontrol etmek için derin bir nefes alarak bileğini kavıyorum. Eğer çok sarhoş olmasaydım, bunu hazmedemezdim. şu anda ayığım. "Hayır. Bu gece olmaz."

Bir hışımla kolunu benden ayırıyor ve duştan dışarı fırlıyor. "Umarım bir kocadan daha iyi bir babasıdır çünkü sen pislik bir kocasın."

Uzun bir duştan sonra yorgun kıcımlı yatağa sürükledim.

Jolene ayak ucuna tünemiş, siyah saten bir bornoza sarınmış, saçlarını topuz yapmış. Oda onun iğrenç parfümü kokuyor. "Eğer lanet olası

artık bitiyor. Çocuğumuzu bu eve getirdiğimizde bir aile olacağız. Bir adım öne çıkıp gerçek bir koca ve baba olacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Elbette." Yatağa yığılıyorum ve ışığı kapatıyorum.

Loş odada bile bana ters ters baktığını hissediyorum. "Hamile olsaydım, bana daha iyi davranır mıydın?"

"Elbette."

"Güzel, Milo. *Emin olmaktan* başka söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bu konuşmadan kolay bir çıkış yolu bulmak için dua ederek bir kolumu başımın üzerine atıyorum. "Ne istiyorsun? Taşıyıcı anneyi işe aldığın için övgü mü? Henüz bana gerçek gelmeyen bir çocuk için heyecan mı? Beş dakikalık bir porno video izledim. Birisi bağışlanan spermleri aldı. Ve bir kez tanıştığım bir kadın genetik olarak benimkinin yarısı olan bir bebek taşıyor. Uygun şekilde heyecanlanmadıysam özür dilerim. Bu çocuk, iş anlaştığımızda beklenen bir sonraki adım gibi geliyor."

"Bu bebek senin ve benim bir parçamız. Yapılanları geri alamayız. Onun için en iyisini istemiyor musun?"

İç çekiyorum. Tanrım, çok yorgunum. "Onun için en iyisi ne? İşini bırakıp, evde kalıp onu büyütecek misin? Oyun günleri? PTO? Hayvanat bahçesine geziler? Cadılar Bayramı kostümleri dikecek misin?"

"Tanrım, bundan daha kadın düşmanı olabilir misin? Neden evde kalmak zorundayım? Madem bu kadar aile babası, neden işini bırakıp oyun buluşmalarına, hayvanat bahçesi gezilerine gitmiyorsun ve PTO'ya katılmıyorsun?"

"Tamamdır. Yarın Fletcher'a söylerim. Eğer soru sorarsa, onu sana yönlendiririm. Sen de kadın düşmanı olmadan oğlumuz için en iyisini yaptığımı açıklayabilirsin."

"Saçmalamayış kes. Tam zamanlı bir dadımız var. İkimiz de işimizi bırakmak zorunda değiliz."

"Yani tam zamanlı bir dadımız var. Otel büyüklüğünde bir evimiz. Ve Tanrı'dan daha fazla paramız. Tam olarak ne için endişeleniyorsun?"

Ayağa kalkıyor, kuşağını cübbesine bağlıyor. "Onu seveceğini bilmem gerek."

"Aşk tanımla ve onu sevip sevmeyeceğimi sana söyleyeyim."

Yatak odasının kapısında durur ve arkasını döner.

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum. "Aşk düşündüğünüzde aklınıza ne geliyor?" Jolene omuz silkiyor. "Annem beni seviyor."

"Nereden biliyorsun?"

Öfkeyle kaşlarını çatıyor. "O benim annem. Bu yüzden biliyorum." "Ve davaları bu mantıkla mı tartışıyorsun?"

"Peki, Milo. Birinin seni sevdiğini nasıl anlarsın? Ve bunu söyleyen o kişi olamaz çünkü insanlar yalan söyler."

Gerçekten mi? *Bana* bunu mu söylüyor?

"Bir bakış. Bir dokunuş. Bazen sadece bir his."

"Bunu senden hissetmeli miyim? Çünkü ben hissetmiyorum. Dört yıl oldu ve ben senin sevgini hissetmiyorum. Bir bebek yaptık ve sevgini hissetmiyorum."

"Ben sperm bağışladım, sen de yumurta bağışladın. Bir bebek *yaptığımızı* söylemek biraz abartılı olur."

"Birçok kadın taşıyıcı anne kullanıyor ya da evlat ediniyor. Bu onları daha az anne yapmaz."

Kıkırdıyorum. "Bebek taşıyamayan kadınlar. Bir çocuğu taşıyıp taşıyamayacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Özür dilerim. Benimle sevişmek ve eski usul bir bebek yapmak ister miydin? Gözlerimin içine bakarak ve bana ne kadar değer verdiğini düşünerek? Beni bir hayvan gibi arkamdan becermen için güzel bir değişiklik olurdu."

Sırt üstü yatıyorum ve tavana bakıyorum. "Pardon, ben bakmıyorken aşık mı olduk?"

Jolene uzun bir iç çekişiyle söner. "O gitti, Milo. Artık senin hayatın benim."

Çocuğumuz senin hayatın olacak."

"Bu bir iş anlaşması."

"Çocuk bir iş anlaşması değildir," diye tersliyor.

"Bunu işe aldığınız dadıya söyleyin."

"Tanrım... sen acımasız bir adamsın. Eğer o burada olsaydı, artık seni istemezdi."

Çenemi sıkıyor, söylemek istediğim her şeyi geri alıyorum... Fletcher'ın yanlış Ellington'ı sevdiğim için beni dövdüğü günden beri söylemek istediğim kelimeler.

"Milo..." Sesi yumuşar. "Sahip olduğun tek aile benim. Ama iki hafta içinde bir oğlun olacak. Fletcher ve Pauline'den nefret edebilirsin. Benden nefret edebilirsin. Ama ondan nefret edemezsin. O masum bir hayat. Bundan daha iyi olduğunu biliyorum."

Tıklayın.

Kapı arkasından kapanıyor.

UZUN ZAMAN OLDU.

SÜREKLİ AĞLIYOR.

Muhtemelen adını duyduğu için: Benjamin Iverson Ellington-Odell. Odell-Ellington yerine Ellington-Odell olması için mücadele etmek zorunda kaldım. Iverson Jolene'in doğum soyadı, Greg'in soyadı ama Pauline onun Ellington olmasını istiyordu. Ona Archer adını vermeyi önerdim ama Jolene oğlumuzu zehirli iğneyle ölen bir adamın adını vermeyi reddetti. Benjamin, Fletcher.

ve Pauline'in babasının adı.

Ben'in gözleri mavi ve sanırım bu Jolene'i kızdırıyor ya da belki de Ben'in ağladığını duyduğu için sinirleniyor. Yatılı bakıcı Leah, sabahın ikisinde sihirli bir dokunuşa sahip değil. Jolene yatak odamıza bir ses makinesi ekledi ve müteahhitten ses yalıtımı için yalıtım eklemesini istemekle tehdit etti. Bunun yerine evin diğer tarafında, Fletcher'ın yatak odasına daha yakın bir yerde uyuyor.

Ağlamasına aldırmiyorum. İyi ciğerleri var. Bir gün güçlü bir adam olacak.

"Kusura bakmayın Bay Odell," diye fısıldıyor Leah sabahın dördünden biraz önce onunla birlikte çocuk odasının etrafında dans ederken. "Daha önce hiç bu kadar kolik bir bebekle uğraşmamıştım."

Neden fısıldadığını bilmiyorum; onun fısıldamadığı kesin. "Bana bırak."

Gözlerini kısıyor. "Uh... neye izin vereyim?" "Al onu." Ona uzandım.

"Onunla... yürüyecek misin?"

"Evet." Onu kollarından alıp çıplak göğsüme bastırıyorum. Leah esniyor.

"Çıkarken kapıyı kapat," diyorum. "Sen ...

uh ... yatağa gitmemi ister misin?"

Pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye oturup minik başını

öpüyorum. "Evet." "Emin misin?"

"Leah..."

"Ben gidiyorum. Ben g i d i y o r u m . Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır. Her şeyi kastediyorum."

"Git."

Kapıyı kapatmadan önce birkaç saniye boyunca bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Benjamin sırtını ovarken onu salladığımda ağlamayı kesiyor. Bebek losyonu gibi kokuyor. Dünyadaki en güzel koku olabilir. Ya da bütün gün gübre kokuyor olabilirim. Gözlerimi kapattığımda Benjamin'in bizim olduğunu hayal ediyorum - benim ve Indie'nin. Bütün gece ayaktaydı ve onu sallayıp emziriyordu, ben de ona bir mola vermeye karar verdim. O bizim yatağımızda çünkü aynı odada, aynı yatakta uyuyoruz ve ebeveynlik çok yorucu olsa da her gün sevişiyoruz. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Ve her gün öğlen saatlerinde onları kontrol etmek için eve uğruyorum. Benjamin taşıyıcısında Indie'nin yanında. O bahçede, kısa çiçekli bir elbise ve kovboy çizmeleri giymiş, yüzünde kir lekesi var. Uzun saçları esintide dalgalanıyor. Beni gördüğünde sırtıyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum.

En iyi hayat bu.

Sadece... gerçek değil.

Güneş doğduğunda gözlerimi açıyorum ve Benjamin'i beşiğine yatırarak yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Benjamin

sırıyor ve tiz bir çığlık atıyor.

Antrenman kıyafetleri içinde, ter içinde Jolene'e doğru dönüyorum. Sekiz saat uyumuş, sabah egzersizini yapmış ve yeşil meyve suyunu yudumluyor.

Tipik anne hayatı. *Pfft* ...

"İyi iş, Jolene. Leah'yı uyandırsan iyi olur. İşe gitmem gerekiyor."

"Benim sorum da bu. Leah neden onunla birlikte değil?" Ağlayan bebeğimizi tamamen görmezden gelerek beni yatak odasına kadar takip etti.

"Ona bir şans verdim."

"Gerekirse yirmi dört saat onunla birlikte olması için ona para ödüyoruz. Çok iyi para alıyor. Senin ona mola vermene ihtiyacı yok. O uyuduğunda o da uyuyor."

O beni yatak odasına kadar takip edemedi, ben eşikten dönüyordum. Ağzımı açıp "*Sen eşsiz bir parçasın*" gibi bir şey söyleyecektim. Bunun yerine dilimi tutuyordum ve aynı hızla ağzımı kapatıyordum. Karşılıklı atışmaktan çok yoruldum. O benim zamanıma değmez. Eğer insanlıktan bir nebze olsun nasibini alacağı gün gelirse, ben de ona bir şekilde karşılık verir ve zaman ayırırdım. Bu büyük bir "eğer".

Giysilerimi giyip dişlerimi fırçaladıktan sonra, Micah'nın beni beklediği kahveyi alırken mutfakta Fletcher'ın yanından geçiyordum. Fletcher'a "Evrakları imzalamak için bankaya gidiyorum," diyordum.

"Güzel. O zaman Annie'yi ziyaret etmelisin."

Sözleri göğsümdeki havayı yumruklarken donup kalıyorum, yavaşça ona doğru dönüyordum.

Başını kahve fincanından kaldırmıyor. "Durumu iyi değil. Enfeksiyon kapmış. Hastaneye sevk edildi." Duygusuz bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sanırım zamanı geldi Milo."

Dişlerimi sıkarak yutkundum ve kamyonetime yöneldim.

"O Southwestern'de, Milo."

BANKADAN SONRA, hastanenin otoparkında korkak bir saat boyunca oturuyordum. Archer'ı ziyaret etmeyi anımsatıyor. Ama bu sefer Indie beni kontrol etmek için aramayacak. Beni gülümsetmeyecek. Sesi, hayattaki kötü şeylere karşı bir kalkan gibi göğsüme yerleşmeyecek.

Sadece ben ve geçmişim. Sadece ben ve... geleceğim.

Fletcher için çalışmamın sebebi Annie.

Indie'nin gitmesine izin vermemin sebebi Annie.

Jolene'le evli olmamın sebebi Annie. Bir

oğlum olmasının sebebi Annie.

Hayatımla ilgili her şey Annie'yle başlayıp Annie'yle bitiyormuş gibi geliyor. Kamyonetimden inerken telefonumu cebime sokuyordum; ağır, Uyuşmuş ayaklarım yorgun bedenimi girişe doğru taşıyor. Danışmadaki güler yüzlü bayan beni yoğun bakıma gönderiyor.

Asansöre doğru yöneldiğimde "Ama sadece aileye izin var," diyor.

"Ben ailedenim," diye mırıldandım.

İkiz kardeşimi görmeyeli on sekiz yıl oldu. Odasına girdiğimde, gerçekliğin çok somut bir şekilde canlanmasına izin vermek bir dakikamı alıyor. Bir sürü hat ve tüpe bağlıydı. Ve hatırladığım kıza hiç benzemiyor. Zıplayan bukleleri olan kıkırdayan sarışın, en iyi ihtimalle bir hayalet.

Annie'nin saçları kısa ve keçeleşmiş. Soluk, cansız bir cilt. Kırıksık ve kuru.

Parmaklarımı elinin üzerinde gezdiriyorum. Soğuk. Nabzını ve kalp atış hızını takip eden makine hayatta olduğunu söylüyor. Buna inandığımdan pek emin değilim.

"Hey, Annie. Ben Milo. Ben... Seni daha önce görmek istedim ama göremedim. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama duyabiliyorsan lütfen bil ki sana ihtiyacın olan bakımı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Hak ettiğin ilgiyi." Dizlerimin üzerine çöküp hüngür hüngür ağlamamak için biraz gülüyorum. "Sen ikimizden de uzun yaşayacaksın. Archer bizi çoktan terk etti ve ben de çoğu zaman hareketli bir hedef oluyorum, yani ..." Uzun bir nefes üflüyorum. "Bu iğrenç böceklerle savaşırırsan diğer herkesten kurtulma şansın olur."

Gözleri sürünerek açılıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum. Onlar benim gözlerim. Zıplayan bukleleri olan kıkırdayan kızın gözleri. Onu görüyorum. Hâlâ orada.

Elini benimkine doğru kaldırmadan önce parmakları seğiriyor. Onu sıkarken bir yandan da acıyan gözlerimdeki yaşları siliyorum. Bir hıçkırığı bastırıyorum ve tekrar kıkırdıyorum. "Tanrım... işte buradasın, güzel Annie." Diğer elimle yüzümü siliyorum. "Hey... beni duyuyor musun?"

Burnunda bir tüp var ama bana hafifçe başını sallıyor ve çatlak dudaklarını aralıyor. Hiçbir şey çıkmıyor.

Onun hakkında bilmediğim çok şey var. Beyninde hasar olduğunu biliyorum. Bir gözünün kör olduğunu biliyorum. Yardımsız yürüyemediğini biliyorum. Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

"Konuşmaya çalışma. Sonra konuşuruz." Burnumu kolumla silerek tekrar burnumu çektim. "Ben sadece... seni gördüğüme çok sevindim."

Dudaklarına gülümsemeye benzer bir şey dokunuyor. Ve geçmişten ne hatırladığını merak ediyorum. Kim olduğumu biliyor mu? Doktorlarının buradan canlı çıkamayacağını düşündüklerini biliyor mu?

"Seni iyileştiriyorlar. O zaman oğlumu görmeni istiyorum." Sırıtiyorum. "Bir oğlum olduğuna inanabiliyor musun? Tam olarak hayal ettiğim gibi bir çocuk sahibi olamadım ama o benim. Bizim gözlerimizi taşıyor. Ve güçlü, tıpkı senin gibi. Yani evet, bununla savaşmalısın. Tamam mı?" Telefonumda Ben'in bir resmini açıp Annie'ye gösteriyorum.

Önce ona sonra bana bakıyor. Sanırım iyi gözüyle görebiliyor.

Göğsümün içindeki her şey paramparça oluyor. Onun önünde kendimi tamamen kaybetmek istemiyorum ama Tanrım... bu çok zor.

Sonraki bir saat boyunca yatağının yanında oturup elini tutuyorum ve çocukluğumuzu, mutlu zamanlarımızı anımsıyorum. Birkaç tane vardı. Hayatımızın bir korku hikayesine dönüştüğü gün hakkında konuşmaya hazır değilim. Bunu iyileştiginde konuşuruz.

Gözleri kapanırken elini sıkıyorum. "Uyumana izin vereceğim ama yarın, ertesi gün ve sen iyileşene kadar her gün geri geleceğim. Tamam mı?"

Annie gözlerini açıyor ve ağır ağır kırıştıyor. Elini öpüyorum ve sonra kapıya doğru yöneliyorum. "M-Mi-lo."

Dönüyorum. Gözlerimi olabildiğince hızlı siliyorum ama gözyaşlarıma yetişebilirsem ne olayım. Adımı söyledi. Lanet olası adımı.

"Seni-seni-seni-seviyorum."

Yüzüm buruşuyor. Zar zor konuşabiliyorum. "Ben de seni... çok seviyorum."

İletişim bilgilerimi hemşireye bırakıyorum, böylece güncellemeleri Fletcher'dan önce alabiliyorum. Eğer yaşarsa, ondan bir daha ayrı kalamam. İşimi yaptım. Zamanımı harcadım. Fletcher bana bunu borçlu.

Asansör çalışıyor, kapı kayarak açılıyor ve koşan bir buket bana doğru yöneliyor. "Asansörü tutun lütfen." Gergin, tiz bir ses, biraz da nefes nefese. Ben kapıları açık tutmaya çalışırken koşan buket yanımdan geçip doğruca asansöre giriyor. Buket dönüyor ve tam kapılar kapanırken uzun çiçek saplarının arasından tanıdık gözler beliriyor. "Milo-"

Ve asansöre koştuğu gibi ortadan kayboldu.

Parmağım defalarca düğmeye basıyor ama artık çok geç. Asansör ikinci katta duruyor, üçüncü katta, dördüncü katta ...

"Siktir," diye fısıldıyorum, elimi kapıya vurarak. Lobide volta atarken, her çaldığında asansöre bakıyorum. Ona değil.

Yine mi o?

Yine... o değil.

Belki de rüya görmüşümdür. Ne de olsa dün gece ya da Benjamin'i aldığımızdan beri hiçbir gece iyi uyuyamadım. Üç aydır uykusuzum.

Ding.

Kapılar tekrar açılıyor ve dışarı çıkıyor, gözleriyle lobiyi tarıyor. Bakışları benimkiyle kilitlenmeden önce birkaç saniye boyunca gergin bir şekilde tırnağını ısıırıyor.

Hareket etmiyorum, o da etmiyor. Gözümü kırpmaya bile korkuyorum.

"Birinin sizi sevdiğini nasıl anlarsınız?"

"Bir bakış. Bir dokunuş. Bazen sadece bir his."

Sonra oluyor ve durduramıyorum. Sırıttıyorum.

Benjamin'in gözleri benimkilerle ilk kez buluştuğundan beri en büyük sırtıtış bu.

Kâkülleri yine uzamış. Tüm saçları daha uzun. Omuzlarının arkasına atıyor ve bana doğru geliyor. Çok güzeldi.

Ona doğru bir adım attığımda duruyor, eli ağzını kapatırken ve gözleri yaşlarla dolarken başı defalarca titriyor.

"Indie..." Bir adım daha atıyorum, ama o bir adım geri çekiliyor ve parmağını kaldırarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu işaret ediyor.

Kollarımı açıp daha önce defalarca yaptığı gibi kollarıma girmesine izin vermekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama dört yılda çok şey oldu.

Gözlerini silerek titrek bir nefes alıyor ve bana bir gülümseme bulurken nefesini bırakıyor. "Gerçekten sensin," diye fısıldıyor.

Lanet olsun. Bu acıtıyor.

Indie ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak bir adım daha geri çekiliyor.

Beni çok etkiliyor. Ayrı kaldığımız dört yılın her gününü ve saatini hissediyorum. Farklı hayatlarımızı.

Başka bir kadınla evliyim. Bir çocuğum var.

Dört yıldır nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Evli ve kendi çocuğu olabilir.

Yine de ... içimdeki her şey *hiçbir şey* değişmemiş gibi canlanıyor. Onu en son birlikte olduğumuz zamanki kadar seviyorum.

Daha fazla.

Onu daha çok seviyorum.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Gerçekten benim. Nesin sen...

Nerelerdeydin

... I ... " Başım titriyor. "Tanrım, kelimelerimi karıştırıyorum. Bu bir

yorucu bir gün. Her gün kemik yorgunu oluyorum. Şimdi sadece ... bok gibiyim. Bana çenemi kapamamı söyle."

Bakışları şapkamdan botlarımın parmak uçlarına kadar vücudumda geziniyor, sanki gerçek olup olmadığımıdan emin değil. Kasvetli, kalp kırıcı bir ifade ona eşlik ediyor. Boğazını temizliyor ve başka bir hüznü gülümseme buluyor. "Ben asla. Konuşmaya devam et. Sanırım yorgun olduğunla ilgili bir şeyler yakaladım. Sanırım özü buydu. Değil mi?"

Gözlerini kendime çeviriyorum, ellerimi ön ceplerime kaydırarak onu yansıtıyorum, böylece onu tutmuyorum. Tanrım, ona dokunmayı her şeyden çok istiyorum. "Evet. İşin özü bu. Eee... Dallas'ta mısın? Bu kadar yakın olacağınızı hiç düşünmemiştim."

Omuz silkiyor. "Fazla para olmadan çok uzağa gitmek zor."

Birkaç kez başımı salladım. Banka hesabındaki para da dahil olmak üzere her şeyi geride bıraktı.

"Beş yüz dolar nakit param vardı. Uçak biletine harcayamazdım. Ben de Dallas'a gitmek için bir Uber tuttum."

Buna inanamıyorum. Bunca zamandır, *bu* kadar yakındı.

"Dört yıl oldu. Eminim bir uçak bileti alabilecek kadar para kazanmışsındır."

Bakışları tekrar vücudumdan aşağı kayıyor ve yüzüme geri dönüyor. Yüzündeki şoku gizleyemiyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama acı ve pişmanlık.

"Doğru." Boğazını temizliyor. "Ama biriyle tanıştım. Bu yüzden burada kaldım."

Kalbimin duymaya hazır olmadığı üç kelime. Ben aptal değilim. Tabii ki biriyle tanıştı. Indie güzel, nazik bir kadın.

"Bu çok iyi. İyi görünüyorsun. Yapıyor olmalısın ..."

Kıkırdıyor. "İyi misin? Evet. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Ben mi? Zırlayan bir aptalım çünkü bu kıza, ardında bir nottan başka bir şey bırakmadan gittiği günkü kadar aşığım.

"Hayatta kalıyorum."

Gülümsemesi biraz soluyor. "Sanırım Ellington'larla birlikte hayatta kalmak en iyisi."

"Indiana *Ellington* diyor."

Başını sallıyor. "Indiana Hill. Yasal olarak ismimi değiştirdim.

Büyükanne Hill ve Faye buna bayılıyor." "Onları gördün mü?"

"Tabii ki. Onlar benim ailem."

Bu beni kızdırıyor ama Indie'nin görmesine izin vermiyorum. Fletcher sürekli onlarla iletişim halinde olduğunu, sürekli Indie'yi aradığını söyledi. Sanırım bunun bir yalan olduğunu hep biliyordum ama gerçekte başa çıkamıyordum: Onu bulabilirdi, sadece onu bulmak istemiyordu; onu benden uzak tutmak istiyordu.

"Birini mi ziyaret ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Şey, sayılır. Bir çiçekçide çalışıyorum." Kolunu kaldırıp saatine bakıyor. "Aslında, iki teslimatım daha var. Devam etmem gerek."

"Evet, tabii ki."

Konuşmamızda garip bir duraklama oldu. Birbirimize bakıyoruz, gülümsüyoruz, sonra gözlerimizi kaçırıyoruz.

"Şey, uh..." Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor.

Ellerimi ceplerimden çıkardım. "Sana sarılabilir miyim?"

"Oh," diye gülüyor. "Muhtemelen iyi bir fikir değil."

Ellerim tekrar ceplerime girdi. "Biriyle görüşüyorsun, bu doğru. İstemiyorum-"

"Hayır. Yani..." Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum çünkü..." Burnu kırıyıyor ve dudağını ısıtıyor. "Sadece sarılma konusunda o kadar da iyi değiliz."

Birkaç kez göz kırpmıyorum. Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Kolay kolay yüzüm kızarmaz ama Indie yüzümü ısıtmayı başardı. Dudaklarımı ıslatıp omzunun üzerinden bakıyorum ve bulabildiğim son güven kırıntısını da topluyorum. "Anlıyorum." Omuz silkiyorum. "Kendine güvenmiyorsun. Yani, dört yıl oldu ama ben unutulmazım."

"Oldukça kendini beğenmiş birisin Milo Odell."

Sırıyorum ve ilk kez bir çift memeye şahit olan zavallı bir ergen gibi kızardığımı görebilse bile bu iyi hissettiriyor.

"Ama gerçekten..." tekrar saatine baktı "...gitmeliyim." "Bana numaranı falan vermelisin."

Gözleri kısıldı. "Boşandınız mı?" "Hayır."

"Karınız öldü mü?"

"Hayır."

Dudaklarını ısıtıyor ve dönüp kapıya doğru vals yapmadan önce bir süre ayaklarına bakıyor. "Seni görmek gerçekten güzeldi Milo."

Bu kadar mı? Dört yıl sonra birdenbire ortaya çıkıyor ve bana sarılmıyor. Bir kahve daveti? Ya da telefon numarasını?

KOVBOY GÜVENİ

INDIE

"BİR TESLİMAT DAHA YAPABİLİR MİSİN?" Dükkanın ön kapısından içeri girer girmez Lincoln soruyor.

Onu duyuyorum, bir bakıma.

MILO'yu gördüm!

Ben de sakın davranmaya çalıştım.

Kalbim neredeyse parçalanıp ölüyordu... ayaklarının dibinde kanıyordu.

Onunla karşılaşma şansımın sıfır olduğunu düşünmüyordum. Ancak, bir nokta üç milyondan fazla nüfusa sahip bir ülkede çiçekçi dükkânında çalıştığım ve özel evlere ve hastanelere teslimat yaptığım düşünülürse, şansım sıfıra yakındı. Gergindi. Ve kızardı. Milo Odell'in kızardığını hiç görmemiştim.

Kelimeleri karıştırdı ve sıırıtmadan duramadı. Dört yıl gibi değil, dört saniye gibi gelmişti.

Aynı Milo, sadece ... daha

fazla. Daha iri kaslar.

Daha kalın sakal, ama hala bakımlı.

Seksi kotlar.

Aynı şapka.

Ve o gülümseme.

Her şey çok fazlaydı.

"Sana sarılabilir

miyim?"

Gah! Ona sarılamadım.

Milo Odell'i hiçbir zaman kucaklayamadım ve kendi isteğimle bırakamadım. Ve bugün de bir istisna olmayacaktı.

"Alo? Dünya'dan Indie'ye mi?"

Dirseklerimi tezgâha dayamış ve yüzümü ellerimin arasına almış bir halde Lincoln'e bakıyorum. "Ha?"

Gülüyor. "Bir teslimat daha yapabilir misin diye sordum?"

"Elbette."

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum ve dik duruyorum. "Yok bir şey. Sadece hastanede eski bir arkadaşımı gördüm."

Bir kaşını kaldırıp güllerin dikenlerini ayıklıyor. "Kıskanmalı mıyım?"

"Hayır. Bunu neden soruyorsun?"

"Yüzündeki o ifade yüzünden."

"Ne bakışı?" Bir kart için tezgâhın üzerindeki teslimatı kontrol ediyorum. "Seksten sonraki bakışın."

"Ne?" Kızarma sırası bende.

"Dinle, aramızdaki ilişkinin sıradan olduğunu biliyorum ama başka kimseyle görüşmüyorum, bu yüzden eğer-"

"Başka kimseyle görüşmüyorum. Ve hastanede arkadaşımınla seks yapmadım. Bu çok garip. Ve sorunun cevabı hayır, kıskanmamalısın."

"Emin misin?"

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve gül kokusunu içime çekerek yumuşak yanağını öpüyorum. "Olumlu."

Yalan. Yalan. Yalancı.

"Bu gece görüşebilir miyiz?"

Lincoln kıskanması gerekse de gerekme de kıskanıyor ve beni sahiplenmek için ilkel bir erkek dürtüsü var. Onu suçlamıyorum ama Milo Odell'i gördükten sonra bu gece onunla birlikte olamam. Karşılaşmamızla ilgili düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Bu karmaşık duyguları sıralamak için.

"Özür dilerim. Kızlar gecesi."

"Ne zamandan beri?" Kaşlarını çatıyor.

"Kız arkadaşlarımı içki içmeye davet ettiğimden beri." Sırıttıyorum ve günün son teslimatını yapmak üzere kapıya yöneliyorum. "Sabah görüşürüz."

"Bu gece müsaitim... geç olsa bile." Evet.

Bölgesini işaretlemesi gerekiyor.

"Tamam. Ama gerçekten... Sabah görüşürüz."

Kolay olmadı ama bir hayat buldum.

Bir iş.

Arkada

şlar.

Ve çıkarları olan arkadaşlar.

Yakınlık buldum ve hatta bundan zevk almama izin verdim.

Peki ben neden bu kadar mutsuzum? Üç hafta oldu. Sanırım ona sarılmalıydım. Ya da en azından telefon numaramı vermeliydim ki beni arasın ve... ne? Bana evliliğinden mi bahsedecekti?

Milo'yu görmek kalbimi dört yıl geriye götürmedi. Her yarayı deşmedi. Ama birkaç küçük delik açtı ve beni yeniden kanlar içinde bıraktı. Kalbim tamamen zarar görmeden ondan uzaklaşabileceğimden emin değilim.

"Bailey bugün gelmeyecek, bu yüzden düğün için hazırlık yapmam gerekiyor," diye kız kardeşi hakkında homurdanan Lincoln, ayaklarını yerde sürüyerek kahvesini yudumluyor.

"Size de günaydın." Açık hava standı için son buketi hazırlıyorum.

Bana yarım bir sırtış attı. "Kusura bakma. Düğünlerden nefret ederim. Hepsi bu." Buzdolabının cam kapılarına bakıyor. "Vay canına. Gelinin buketi

..."

Gülümsüyorum. "Bir sanat eseri gibi mi? Bu sabah altıda tamamladım."

"Her şeye rağmen seni yanımda tutabilirim gibi görünüyor diyecektim." Dönüp arkama sokuldu, kollarını belime doladı, yüzünü boynuma gömdü. "Şimdi, eğer seni benim evimde kalmaya ikna edebilirim. Çok uzun zaman oldu."

Kıkırdıyorum ve kıvranıyorum; tıraşsız yüzü boynumu gıdıklıyor. "Çok uzun zaman olmadı."

"Neredeyse bir ay."

Gözlerimi deviriyorum. "Üç hafta. Ve görüyorum ki saymaya devam ediyorsun. *Sıradanlığın* ne demek olduğunu bilmediğin için endişelenmeli miyim?"

Kahvesini yudumlar ve kaşlarını kaldırır. "Hayır. Bence sayım yapan sensin. Biraz *fazla* rahat olabilirsin."

Omuz silkerek bakışlarımı son bukete yönlendiriyorum. "Regl dönemimi takip ediyorum.

Hepsi bu kadar."

"Peki adet görüyor musun?"

Gülerek buketi dışarı taşıyor ve vitrindeki son bölmeye yerleştiriyorum. "Bir kadına asla regl olup olmadığını sormazsın."

"Peki, tamam. O zaman senden minibüsü yüklememe yardım etmeni ve ben gitmeden ve sen de açık tabelasını çevirmeden önce bana hızlı bir seks yapmanı isteyeceğim."

"Yapamam..." Düğün çiçeklerini yüklemeye yardım etmek için buzdolabının kapağını açtım. "Regl dönemimdeyim."

Ben kıkırdarken o "Çok sadistsin," diye homurdanıyor.

Lincoln sabahı şehrin öbür ucundaki düğün için hazırlık yaparak geçiriyor, ben de dükkana bakıyor, son dakika siparişlerini alıyor ve Lincoln'ün emekli babası Russ'ı bugünün teslimatlarını yapması için çağırıyorum.

"Bugün sadece üç kişi var. Hepsi tezgahın üzerindeki kutuda. Teşekkürler Russ," diyorum kapı çaldığında.

Russ cevap vermiyor.

Eldivenlerimi çıkardım ve dükkânın önüne doğru döndüm. "Sen Russ değilsin."

Milo şapkasını çıkarır ve sırtır. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ben sadece son üç hafta boyunca Dallas'taki tüm çiçekçi dükkanlarını ziyaret etmiş bir adamım." Etrafına ve ön kapıya bir göz atıyor. "Şehrin en güvenli yerinde değilsiniz."

Kalbim konuşmamı zorlaştıran, sesimi nefessiz bırakan o mutlu dansı yapıyor. "Ucuz kira," demeyi başarıyorum ama köpek gibi solumuyorum.

Kaldırımında sergilenen buketlerden birini tezgâhın üzerine koyuyor.

"Bütün Dallas'ta bu özel buketi mi arıyordun?" Onun için kağıda sarıyorum.

Cebinden para çıkarırken bakışları benimkilere kayıyor ve dudaklarında minik bir sırıtma beliriyor. "Öyle görünüyor."

"Karınız buna bayılacak. Güzel kokulu sümbül ve düğünçiçeği ile dolu."

Milo yüz dolarlık bir banknotu tezgaha fırlattı. Para üstünü almak için kasayı açtım.

"Sende kalsın," diyor.

Para üstünü buketin yanına koydum. "Teslimat yapmadığımız sürece çiçekçiye bahşış vermiyorsun ve kendini cömert hissediyorsun."

Parayı katlayıp cebine geri koymadan önce birkaç saniye kaşlarını çatıyor. "Bu kız kardeşim için, karım için değil."

Baş döndürücü kalbim göğsümde donuk, nabız gibi atan bir gümbürtüye yavaşlıyor. "Abla?"

"O hastanede. Bu yüzden karşılaştığımızda ben de oradaydım."

"Abla mı?" Bir anlam ifade etmesi için bu kelimeyi kaç kez söylemem gerektiğinden emin değilim. Belki de hiç. "Bilmiyordum... yani, neden kız kardeşinden hiç bahsetmedin?"

Bir omzunu kaldırıyor, tezgahın üzerindeki sarılı çiçeklere bakarken gözleri biraz kısılıyor. "Yapamadım."

"Neden olmasın?"

Milo'nun dudakları bükülür. "Karmaşık bir durum."

Konuşmaya başlıyorum ama ağzımı kapatıyorum. "Karmaşık olmayan ne var?" demek istiyorum. Ama o noktaya gelmekten kaçınıyorum. Milo hayatını benimle hiç paylaşmadı ve bunu düşündükçe, onun yakınlığına her zaman böylesine içgüdüsel bir tepki veren aptal kalbime daha çok kızıyorum.

"Umarım çiçekleri beğenir." Sesimdeki tüm acıyı uzak tutamıyorum ama elimden geleni yapıyorum. Hiç de rahatlatıcı değil, ama yine de içimden söylüyorum: *Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil.*

Ellington'ların boktan dünyasından kaçtım. Milo Odell kalbimin büyük bir parçasını hâlâ cebinde taşıyor olsa da geri dönemem. Fiziksel olarak değil. Duygusal olarak da.

Belki on kardeşi, dört karısı, altı çocuğu ve evcil bir timsahı vardır. Bu artık beni ilgilendirmez.

Buketi alıp burnuna götürdükten sonra bir düğün çiçeği koparıyor. "Bir fincan kahve falan alabilir miyiz?"

"Burada bir tek ben varım. Benim için kahve molası yok."

Vücudunu döndürerek ön kapıyı inceliyor. "Tabelada saat dörtte kapattığınız yazıyor. Beşte bir fincan kafeinsiz kahveye ne dersin?"

"Akşam yemeğini beşte yerim."

"O zaman benimle akşam yemeği ye." Öne doğru eğilip çiçeği kulağımın arkasına yerleştiriyor.

Yakınlığından boğulmuş gibi kaskatı kesiliyorum.

Ve deri... Şapkasını tekrar kafasına geçirmeden önce sırtıyor. Tanrım... daha da seksi olmuş.

"Sadece akşam yemeği."

"Ya bir erkek arkadaşım varsa?" "Ya bir karım varsa?"

Bakışlarımız kilitleniyor, sessiz bir açmaz. Milo ile aynı alanı paylaşabileceğim ve onun üzerimde herhangi birinden daha fazla güce sahip olduğunu hissetmeyeceğim günü hayal bile edemiyorum.

diğer insan.

Ruthie'den daha
fazla. Fletcher'dan
daha fazla.

Pauline ya da Jolene'den daha fazla.

Güç alınmaz, verilir. Çalınamayacak kadar soyuttur.

Ruthie öldüğünde, benim elimi tutan Milo'nun eliydi. Beni besleyen oydu. Beni tutan, güvende hissettiren onun kollarıydı. Beni taşımadı. Kadınlığa giden yolda tökezleyişimi izledi. Bana güç vermedi; bana güç gösterdi. Ona güvenimi verdiğimde, ona üzerimde güç verdim.

Burada dururken kendime soruyorum, *ona güveniyor musun?* Ve eğer cevabım hâlâ evet ise, Milo Odell'in üzerimde hâlâ muazzam bir gücü var demektir.

Beni geçmişinden bir parçayla, kız kardeşiyle tuzağa düşürdü. Hayır demeliyim. Hayır *demeliyim*.

Hayır demek için. Milo Odell ile yemeğe kesinlikle evet dememeliyim.

Omzunun üzerinden bakmasına neden olan pencereye doğru hızlı bir baş hareketiyle, "Tam orada. Dallas'ın en iyi taco'ları orada. Saat beşte orada olacağım. Sipariş vermek için beklemeyeceğim ve yemeğimi bitirdiğimde gideceğim."

Milo tekrar bana dönüyor, şapkasını bana doğru uzatırken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Saat beşte."

Üç hafta önce hastanede karşılaştığım kelime beceriksizliği yapan adam nerede? Hiçbir yerde yok. Bu adam dükkândan kasıla kasıla çıkıyor, özgüveni dalga dalga yayılıyor ve bana dönüp bakmıyor bile.

Bu hiç iyi değil.

SESSİZLİK İÇİNDE TACOS

MILO

Fletcher birinin at çaldığını söylerken saatimi kontrol ediyorum. Lanet olası bir at. İyi bir at bile değil.

"Birisi arazime gelip çitlerimi yıkmanın ve lanet olası atımı çalmanın bedelini ödeyecek. Mazeret yok. İkinci şans yok. Sadece kafalarına bir kurşun sıkın. Beni duyuyor musun?"

Saat dört on beş. Trafik berbat olacak.

"Milo?"

"Öyle mi?" Dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum.

"Gitmen gereken daha önemli bir yer mi var? Bana cevap vermek yerine saatine bakıp duruyorsun. Beni duydun mu? Öldürmek için ateş et. Anladın mı?"

Beni cinayetten hapis yatmaktan kurtaran adamın, insanları öldürmem için beni eğitmeye bu kadar zaman harcaması berbat bir şey.

"Öldürmek için ateş et." Başımı salladım, ayağa kalktım ve ofisinden çıktım. "Oh, Milo?"

"Öyle mi?" Dönüyorum.

"Annie'nin iyi olmasına sevindim. O bir savaşçı." Yavaşça başımı salladım. Ona güvenmiyorum.

"Onu, nitelikli insanların ona bakmaya devam edeceği güvenli bir yere naklettirdim."

"Güvenli bir yer mi? Nerede?"

Gülüyor ve bana onun insandan çok canavar olduğunu hatırlatıyor.

"Henüz kalenin anahtarlarını almadın."

"Onu görmek
istiyorum."

"Gördün."

"Onu lanet olası hastanede birkaç kez gördüm." Sesim yükselirken iki elimi iki yanıma sertçe yumruk yapıyorum.

"Bir şey değil." Sırıttıyor.

"İstedğin her şeyi yaptım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Güzel." Deri koltuğunda arkasına yaslanırken dikkatini telefonuna veriyor. "Bunu yapmaya devam et, Annie iyi olacak. Sen de iyi olacaksın. Senin sayende herkes iyi olacak Milo. Sen lanet olası bir kahramansın."

Sahip olduğum her şeyi, silahımın namlusunu gözlerinin arasına yerleştirmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Kamyonetime kapısını kapattığımda uzun bir nefes alıp saatime bakıyorum. Geç kalacağım.

Taco restoranına giderken Jolene beni aradı. Aramasını görmezden gelmek cazip geliyor. Ama artık birlikte bir çocuğumuz olduğu için tüm aramalara cevap vermek zorundayım. Onu görmezden gelebilirim ama Benjamin'i görmezden gelemem.

"Öyle mi?"

"Milo, neredesin? Az önce seni garaj yolundan çıkarken gördüm. Leah hasta ve yarın mahkemem var."

"Yarına kadar evde olurum."

"Böyle yapma. Bu gece incelemem gereken bir sürü dosya var."

"Uyuyacak."

"Ama uyanırsa-"

"O zaman onu yatıştırıp tekrar uyut."

"Kahretsin, Milo. Ne zaman evde

olacaksın?" "Bir toplantım var."

"Nerede?"

Dallas'a doğru hızla ilerlerken gözlerimi deviriyorum.

"Arkanı dön ve Benjamin'i almaya gel. Onu da yanında götürebilirsin."

"Hayır. Toplantım şehrin en iyi yerinde değil. İhtiyacım olan son şey Benimle bir bebek. Anneni ara ya da Fletcher ona göz kulak olsun. Geldiğimde orada olacağım."

"Milo-"

Görüşmeyi sonlandırıyorum. Eğer çok işi varsa, bana mızızlanarak vakit kaybetmek yerine çalışmaya başlasa iyi olur.

Yirmi dakika gecikmeyle taco lokantasının önüne park ettim. Çiçekçinin ışıkları kapalı ve Indie'nin hangi arabayı kullandığına dair hiçbir fikrim yok. Sabrım tükendi.

Gitti. Eğer burada olmazsa, kendimi kaybedeceğim. Onun burada olmasına *ihtiyacım var*, özellikle de Fletcher kardeşimi tekrar aldıktan sonra.

"Merhaba. Siparişiniz var mıydı, yoksa içeride mi yiyeceksiniz?"

Tezgâhın arkasındaki adamı zar zor duyuyorum. Indie dikkatimi çekiyor ve burada olduğumu bilmiyor. Elinde bir kitap, bir dizini göğsüne doğru çekmiş. Dişlerini alt dudağına sürüyor, yarısı yenmiş taco tabağını bitirmek yerine önündeki kitaba dalmış.

"Efendim?"

Gözlerimi Indie'den ayırmadan başımı yavaşça sallıyorum. "Biriyle buluşacağım..." Restoranın arka tarafına doğru ilerlerken sözümü kesiyorum.

Yanmış fajita sebzeleri ve kızarmış et aroması, etrafımda servis edilen sıcak tabakların cızırtısı ile birlikte havayı dolduruyor.

Ben yaklaşırken Indie bana bakıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor ama gülümsemesini tamamen gizleyemiyor. "Geç kaldın."

"Pek sayılmaz. Seni izliyordum, kendimi senin masanda yemek yemeye davet edecek cesareti bulmaya çalışıyordum."

Kıkırdıyor, kitaptaki yerini işaretliyor ve kenara koyuyor. Indie ile Annie ile geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim. Onu daha iyi tanıyorum. Bu dünyada beni evimde hissettiren tek insan o. Berbat bir günü bir gülümsemeden başka bir şeyle silen tek kişi o.

"İşim bitmek üzere ama birkaç dakika benimle oturabilirsin."

Bir sandalye çekiyorum, öne eğilip dudaklarımı yanağında gezdirme isteğime direniyorum. Hâlâ lavanta gibi kokup kokmadığını görmek için boynundan uzun bir nefes alma dürtüsüne direniyorum.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sorar garson. "Onun içtiğinden alacağım."

"İçeceği mi yoksa yemeği mi? Sadece su içiyor."

Ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Indie, suyu kırmızı dudaklarına götürürken minik sırtışıyla dikkatimi çekiyor.

"Her şeyi. İçtiği su, yediği yemek, soluduğu hava. Sadece ... her şey."

Kıkırdıyor. "Kulağa hoş geliyor. Birazdan her şeyle birlikte döneceğim." "Soluduğum hava mı?" Su bardağını masaya koyuyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "O günlerden biriydi. Elimden geleni yapacağım."

"Boktan bir işin olmalı."

"En kötüsü." Bardağını alıp suyun çoğunu yudumluyorum ve ağzıma birkaç parça buz atıyorum.

Indie kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Keyfine bak."

"Oh..." Buzu çiğnerken sırtıyorum. "Planlıyorum."

Başını sallıyor, yine sırtışını bastırıyor. "Oh oğlum... bugün biraz fazlasın, değil mi?"

"Ekstra ne?"

"Sadece..."

ekstra."

Gözlerim kısıldı. "Sanırım benim sözümü çaldın. Benden alıntı mı yapıyorsun?" "Milo, Milo, Milo ..."

"Tekrar söyle, ama daha derin, daha nefesli."

"Dur," diye homurdanıyor ve ağzını kapatıyor.

"Özür dilerim, uslu duracağım. Bakalım... çiçekçi olarak çalışmaya nasıl başladın? Yani... tam Ruthie'lik bir davranış. Ama üniversite yok, Akıllı Pantolon?"

Tırnağını masadaki bir kırıksıklığın üzerinde gezdiriyor. "Üniversite pahalı. Artık zengin değilim. Ben-"

"Özgür," diye hatırlatıyorum ona.

Indie bakışlarını kaldırıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Bilmiyorum. Ne okumak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Öyleyse neden gideyim? Her şeyi geride bıraktığımda hayallerimin ve hayatımın yeniden benim olduğunu fark ettim. Hiçbir şeyi aceleye getirmek zorunda değildim. Kimsenin beklentilerine göre yaşamak zorunda değildim. İşte buradayım. Fevkalade fakirim ama düşük gelir durumumdan memnunum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama mutlu musun?"

Yüzünde bir hüzün hayaleti dolaşıyor. "Yani... Ben iyiyim. Sen mutlu musun?" "Perişan haldeyim." Kıkırdıyorum. "Sanırım benim normalim."

"Yeni bir ev mi inşa ettiniz? Plan buydu, değil mi?"

Hayatım hakkında konuşmak istemiyorum ama bu kaçınılmaz bir konu. "İnşa edilme sürecinde. İşler sürekli erteleniyor. Planlar sürekli değişiyor. Maliyet sürekli artıyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Bahse girerim hayattan daha büyük olacak. Fletcher'ın evinden daha büyük."

Omuz silkiyorum. "Burası bir ev, yemek yenecek bir yer. İşemek için. Duş alınacak. Uyumak için. İhtiyaçlarım için aşırıya kaçıyor. Unuttuysan söyleyeyim... Ben bir ahırda yaşıyordum."

Bir gülümseme dudaklarını bükmek için savaşıyor ama bunun altında yatan hüznle savaştığını görebiliyorum.

"Ranger hâlâ yanında
mı?" "Tabii ki."

"Does ..." Başını iki yana sallar. "Boş ver."

"Evet."

Indie bana bakıyor.

Sırıttıyorum. "Seni özleyip özlemediğini soracaktın. Cevabım evet."

İşte orada, benim Indie kızım olan o yumuşak ısıltı. Utangaç kızarıklık. Gözlerini kaçırıyor. Dudaklar birbirine sürtünüyor.

"Şey," diye pencereden dışarı bakıyor, bana karşı nazlı olmaya çalışıyor. "Nasıl olmaz ki?"

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

Indie bana tekrar baktığında, gözlerinde duygu birikiyor. Boğazını temizliyor. "Gerçekten umurumda değil ama kabalık etmek istemediğim için soracağım... Jolene nasıl?"

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ve her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Neden her şeyi onunla paylaşmak hayatları riske atıyor? Bu hiç adil değil. Kendimi zayıf hissettiriyor, sanki sahip olduğum gücün her zerresi Fletcher'ın izin verdiği bir yanılsamaymış gibi.

"Mahkeme salonunda kış tekmiyor. Ve ..." Bunu söyleyemem. Hayatımda Indie olmayan tek iyi şeyi paylaşmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Çok zalimce geliyor. Bunu biliyorum çünkü bana başka bir adamdan çocuğu olduğunu söylese kendimi paramparça hissederdim.

"Ve? Bu kadar mı?"

Garson tacolarımı ve suyumu getiriyor. Bizi tekrar yalnız bıraktığında, kaplarımı peçeteden çıkarıyorum. "İşte bu kadar."

"İşinde iyi. Yeterince makul. Zaten onun hakkında soru sormak istemiyordum."

"Ben de öyle." Taco'mu ısırđım ve birkaç saniye çiğnedim.

Indie beni izliyor. Indie hatırlamak istediğim kadar uzun süredir beni izliyor.

Halat.

Sürü.

Marka.

İnşa et.

Onarı

m.

Sür.

Çamurda oynayın.

Güneşte terleyin.

Gölette yüzün.

Onun gözleri üzerimdeyken her şey daha güzel.

"Sanırım kibarlık edip özel hayatınızla ilgili sorular sormalıyım.
Bana erkek arkadaşından bahset."

Gözleri çok düşünüyormuş gibi kısılıyor. "Senin hayatından daha az karmaşık. Adı Lincoln. Ailesi çiçekçi dükkânının sahibi. Harika insanlar."

"Kulağa ciddi geliyor."

Indie gülüyor. "Öyle mi? Onu bilemem. Bunu tanımlamak için başka kelimeler kullanırdım."

"Ne gibi?"

"Kolay.

Sıradan."

"Anlıyorum." Dudaklarımı silerek sırtışıımı gizliyorum. "Bunu bilmek güzel."

"Öyle mi? Neden? Çünkü geçmek istediğin çizginin ne kadar sert olduğunu ölçüyorsun?"

Başımı sallarken yumruğumu ağzıma götürerek öksürüyorum. "Hayır." Biraz daha öksürüyorum. "Sadece hayatında daha kolay bir şeyi hak ettiğini düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, Fletcher'la hiç kolay olmadı."

"Oh." Burnu kırışıyor. "Şey, şimdi bu korkunç varsayımı ortaya attığım için biraz utanıyorum."

"Fena değil."

Indie ellerini masanın üzerinde kavuşturur. "Kardeşin için üzgünüm." Başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum.

"Ben... Ben oradaydım," diye fısıldıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Hayır..." kitabına odaklandı ve tırnağıyla kitabın üst kısmına vurdu "...hapishanenin içinde. Dışarıya park ettim. Sonra seni Fletcher'la çıkarken gördüm, ben de ayrıldım."

"Neden..." Başımı salladım. "Neden oradaydın?"

Indie'nin bakışları benimkileri buluyor. "Belki birinin kollarına ihtiyaç duyarsın diye düşündüm." Hüzünlü bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Belki benimkine ihtiyacın olur diye düşündüm."

Ben yaptım.

O gece ona ihtiyacım vardı.

Kıkırdıyor. "Ama güçlü olduğunu biliyorum. Ve o gece eve dönerken, bana geçmişinden hiç bahsetmemişken bana ihtiyacın olduğunu düşünmemin ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. Ve hiçbir zaman senin için o kollar olmadığımı hatırladım. Peki neden... neden birdenbire benim tarafımdan teselli edileceğini düşünerek böyle aptalca bir varsayımda bulundum?"

"Indiana..."

"Yapma." Başını sallıyor. "Yıllar oldu. Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece o gece seni düşündüğümü bilmeni istedim." Dudaklarında narin bir gülümseme beliriyor. Sonra boğazını temizliyor. "Senin bir kız kardeşin var."

Zihnimin Archer öldükten sonra beni beklediği gerçeğinden bir kız kardeşim olduğunu bilmesine geçmesi için birkaç saniye ayırıyorum. Onu koruyamam ve her şeyi paylaşamam. Bu beni bir pislik gibi gösterir, aynı tür sevgiye karşılık vermekten acız, umursamaz bir pislik.

"Evet, dinle..." Uzun bir nefes veriyorum. "Fletcher sana ondan bahsettiğimi asla bilmemeli."

"Bana ondan bahsetmedin. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tıpkı kardeşin hakkında hiçbir şey bilmediğim gibi. Tıpkı senin hakkında çok az şey bildiğim gibi."

Güzel sağ kroşe. Bunu hak ettim.

"Ve Fletcher'ı görmüyorum. Nerede olduğumu bilmiyorken nasıl bilebilir ki?"

"Indie." Peçetemi tabağıma fırlatıyorum. "Fletcher senin nerede olduğunu bilmiyor çünkü bilmesine gerek yok. Eğer... seni görmek ya da seninle konuşmak istediği gün geldiğinde, seni bulacaktır. Ben de diyorum ki, kız kardeşim hakkında tek kelime bile edemezsin."

"Neden?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bilmemen en iyisi. Ne kadar az yalan söylemek zorunda kalırsan o kadar iyi."

Ağzı kaşlarını çatarken bakışları yarısı yenmiş yemek tabağına düşüyor. "Burada ne yapıyorsun? Bana gitmemi ve asla geri dönmememi söylemiştin. Hayatın değişmedi. Fletcher hâlâ ipleri elinde tutuyor. Jolene hâlâ karın. O yüzden lütfen... neden burada benimle olduğunu söyle?"

Botum onun beyaz spor ayakkabısının yanına kayıyor ve bana bakıyor. "Nefes almaya ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyorum.

Birkaç uzun göz kırptıktan sonra diğer ayağını benimkinin yanına getirerek botumu ortada sıkıştırıyor. "Yakaladın mı?"

Başımı yavaşça sallarken kaşlarımı çatıyorum.

Indie kitabını alır ve açar. "Saat 10'da kapatıyorlar."

Sonraki bir saat boyunca Indie kitabını okuyor, ara sıra bir sayfayı çevirirken bana doğru bakıyor. Ve ben... şey, onu izliyorum... ve nefes alıyorum.

Onun ve benim yemeğimiz için masaya para koyarak sandalyemde geriye doğru itiyorum. Benjamin zor bir akşam geçiriyorsa, Jolene'in onun beşiğinde çılgılık atmasına izin vereceğinden ve kendisi de kulaklarında kulaklıklarla evin diğer tarafında saklanacağından korkuyorum. Fletcher'ın da sarhoş olup sızacağına şüphe yok.

Indie yukarı bakıyor.

"Eve mi?" Başımı sallıyorum.

Kitabını kapatıp ayağa kalkıyor, çapraz çantasını omzuna atıyor ve kitabını çantasına yerleştiriyor. "Yemek için teşekkürler. Kendiminkini ödeyebilirdim."

"**Rica ederim.** Bir şeye ihtiyacınız var mı? Para? Ulaşım? Pullar?" Onu dışarı kadar takip ettim.

"Hayır." Gülüyor. "Bir scooterım var. Ve pulları hatırladığına inanamıyorum."

"Scooter mı?"

Indie başını sallar. "Evet. Elektrikli bir scooter. Bir arabam vardı ama ödemesi çok fazlaydı. Bu yüzden bir süre scooter kiraladım ama o zamandan beri para biriktirdim ve kendiminkini aldım."

Bir scooter için para biriktirdi.

Bir ahır dairesinden on bin metrekaarelik bir eve taşındım ve Indie bir Teksas malikanesinden elektrikli bir scooter için para biriktirmeye başladı.

"Sanırım buraya kadarmış." Elleri ön ceplerine kayıyor. "Arayı kapatmak güzeldi." Topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, rüzgâr uzun saçlarını yakalıyor. Çok güzeldi.

"En son birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Isı yanaklarını daha da pembeleştiriyor ve gözlerini ayaklarına dikeyyor. "Nasıl unutabilirim ki?"

Omuz silkiyorum. "Zaman pek çok şeyi alıyor. Anılar savunmasızdır. Duygular soluyor. Her an yeri doldurulamaz derecede önemlidir. Bir sonraki ana kadar. Dört yıl içinde pek çok *sonraki anınız oldu.*"

Indie bana bakıyor. "En yüksek puanları alan bir video oyunu gibi mi? Zamanla en üst sırayı başkası mı alıyor?"

"Evet."

"Mmm... Anlıyorum." Çiçekçinin yanındaki ışık direğine zincirlenmiş scooter'a doğru caddeyi geçmeden önce dönüp iki tarafa da bakıyor.

Scooter'ını serbest bıraktığında "Ranger kendini ihanete uğramış hisseder," diye sesleniyorum. Bir kahkaha krizine girerek scooter'ına atlayıp gitti. "İyi geceler, Milo."

"İyi geceler Indie kızı," diyorum kendi kendime, uzaklarda kaybolan figürü karşısında büyülenmiş bir halde.

BIRAKIN ÖLSÜN

"HIÇBİR ŞEY YAPMADIM. Bunun için teşekkürler." Jolene, botlarını ve şapkamı çıkardığım anda telaşlı Benjamin'i bana uzatıyor. "Yarın bu davayı kaybettiğimizde müvekkilime sana teşekkür etmesi gerektiğini söyleyeceğim." Ayakları evin diğer kanadına doğru ilerliyor.

"Neden anneni aramadın?"

"Annemin bu akşam kitap kulübü vardı Milo."

"Kitap kulübü tek kızına yardım etmekten daha mı önemliydi?"

Dönüyor, kollarını kavuşturuyor. "*Biz onun ebeveynleriyiz. Her zaman ailemizden yardım istemek zorunda kalmamalıyız.*"

Her zaman mı? Pauline'in Benjamin'i en son ne zaman izlediğini hatırlamıyorum. "Her neyse, Jolene. Suçu ben üstleneceğim." Benjamin'in başını öpüyorum ve hemen sakinleşiyor.

Ona baktığımda Jolene kaşlarını çatmış. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Bu kadar çabuk ağlamasını durdurmak için mi?"

"Bilmek istemezsin. Sadece git işini yap."

Bana doğru birkaç adım atıyor. "Bu da ne demek şimdi? Neden bilmek istemeyeyim ki?"

"Çünkü kırılacaksın." Bir bardak su almak için mutfığa yöneliyorum. Küçük adamım göğsüme sokulmuş halde beni çabucak ısıtacak.

Jolene'in çıplak ayakları arkamda yere vuruyor. Ayak bileklerimi ısırarak bir köpek gibi benden birkaç santim uzakta olduğunu hissediyorum. "Daha önce duygularımı hiç bağışlamamıştın."

Oh, tatlım... hiçbir fikrin yok.

Bir bardak suyun tamamını içiyorum ve sakince tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Bu."

"Bu ne?" Yüzüne düşen saçlarına üflüyor.

"Bu. Aklını kaçırıyorsun. Öfkenizi bir metre öteden bile hissedebiliyorum. Hayal kırıklığınızı, öfkenizi ve sabırsızlığınızı hissedebiliyor; bu onu huzursuz ediyor. Huzursuz olduğunda ağlıyor. Ama ben kafamı karıştıran bir şey olsa bile sakın kalıyorum. Şu anda olduğu gibi, yarın *benim yüzümden* davayı kaybedeceğin düşünülürken benimle bu konuşmayı yapmak istemen kafamı duvara vurma isteği uyandırıyor." Dışlerini göstererek gülümsüyorum. "Ama bu saçmalığın kafamın içinde kalmasına izin veriyorum. Boynumdan aşağısı sakın kalıyor."

Jolene gözlerini deviriyor ve ayaklarını tekrar benden uzağa vurmada önce ofluyor. "Çünkü hayatında hiç stres yok. Bütün gün aptal bir ata biniyorsun ve kamyonetinle dolaşıyorsun. Gerçek bir iş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Benjamin'in başını tekrar öpüyorum. "Annen hak sahibi bir sürük. Üzgünüm dostum. Ebeveynlerimizi seçme şansımız yok," diyorum yumuşak, sevecen bir ses tonuyla.

Bir nefes alıyor ve titrek bir nefesle bırakıyor.

"Evet, benim de düşüncelerim. İşte bu yüzden babamın hayatında Indie'ye ihtiyacı var. O nazik bir ruh. Onu seversin." Onu aile odasına götürüyorum. "Kalbini kırarsın ama onu seversin. Ve sonunda, bence o da senden hoşlanır. Karşı konulmazsın." Kanepenin köşesine yerleşip ayaklarımı uzatıyorum. "Sanırım bunu benden aldın, ama korkunç annene söyleme."

Yanağıma yediğim birkaç sert tokat beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açarken elim sinir bozucu tokatçıyı uzaklaştırıyor. "Bu da ne, Jolene?" diye fısıldıyorum, oturur pozisyona geçiyorum.

Yüksek, sivri topuklu siyah bir etek takım giymiş. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırırken parmağıyla yanımdan geçiyor.

Uyuyan Benjamin'e bakıyorum. "Ne oldu?"

"O neden burada?"

"Çünkü y a n ı m d a m ı ş ıl m ı ş ıl uyuyor. Kim bilebilirdi ki? Bunca zamandır Leah gecenin bir yarısı onunla birlikte evde volta atıyordu. Sorun çözüldü."

"Sorun çözülmedi. Buna başlayamazsın. Beşiğinde olması gerekiyor."

Bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum. "Bunu, gecenin bir yarısı onunla birlikte hiç kalkmamış ve

onunkinden en uzak odada uyuyor," diyorum bir dizi kısmen bastırılmış esnemenin arasından.

"Onu *hemen* beşiğine geri koyun. Leah her an burada olabilir."

Birkaç saniye ona baktım. Onunla evlendiğim zamanki halinden daha kötüye gitmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Son dört yıl içinde ona birkaç kez (sarhoş ve umutsuz zamanlarda) aletimi sokmuş olmam gerçeği utanç verici.

Onu selamlıyorum. "Emredersiniz, hanımefendi."

Bu onu daha çok kızdırıyor gibi görünüyor ama işe gitmesi gerektiği için sinirle odamdan çıkıyor. Tanrıya şükür.

Leah geldikten sonra buradaki işleri hallediyorum ve yeni buzağları kontrol etmek için atıma biniyorum. Bir saat sonra eve döndüğümde yanıp sönen ışıklar beliriyor. Hızlanıyorum, çiftlik çalışanlarından biri onu alırken Ranger'ı uçuruyorum ve sağlık görevlileri Fletcher'ı sedyeyle dışarı çıkarırken eve koşuyorum.

"Ne oldu?"

Bilinci yerinde değil, boynunda kelepçe var ve sağlık görevlileri beni kabul etmiyor. Onu ambulansa götürmek için çok aceleleri var.

"Micah, ne oldu?"

Micah başını sallıyor ve sağlık görevlilerini izliyor. "Kahvaltıdan sonra hastalandı. Ona yaptığım bir şey yüzünden olduğunu düşündü. Ama sonra ışıkların çok parlak olduğundan ve görüşünü etkilediğinden şikayet etti. Sonrasında bildiğim tek şey, merdivenlerden yuvarlandığı."

"Ambulansı takip ediyorum. Pauline'i aradın mı?"

"Henüz aramadım. Onunla birlikte ambulansı bekliyordum." Kamyonuma doğru koşuyorum. "Pauline'i ara!"

Sabah trafiği ambulans için büyük bir zorluk teşkil ediyor. Onu cankurtaranla götürmeleri gerekirdi. Hatta helikopterini bile almalıydılar. Park edip acil servise vardığımda doktordan haber beklemem söylendi.

Jolene'i aramak yerine mesaj atıyorum, mahkemedeysse telefonunu açmayacağını biliyorum, ama bir mesaja göz atabilir ya da asistanı görebilir.

Bir güncelleme için saatler gerekiyor.

Doktor nihayet ortaya çıktığında Pauline sandalyesinden sıçrar. "Aman Tanrım, o nasıl? Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ameliyatta," diyor doktor.

"Neden?" Pauline elini boğazına dayadı.

"Anevrizması yırtıldı."

"Aman Tanrım. O iyi olacak mı?"

"Ameliyattan çıktığında daha fazla şey öğreneceğiz. En büyük sorun omurgası. Düştüğü için kırılmış. Ama yeni bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Geri çekildim... kendimi çelişkili, berbat bir insan gibi hissediyordum. Fletcher, Archer'ın en iyi arkadaşıydı. Beni hapisten uzak tuttu ve Annie'nin paranın satın alabileceği en iyi bakımı almasını sağladı. Ama bunların hepsinin önemli bir bedeli vardı. Ve Fletcher hayatta olduğu sürece, hayatım benim olmayacak. Tamamen benim olmayacak.

Karanlık bir ses asla paylaşmayacağım bir gerçeği söylüyor: *Fletcher'ın bu ameliyattan canlı çıkmasını istemiyorum.*

"Jolene birazdan burada olur. Mahkemenin ortasında gidemez." Pauline teselli edilmeye ihtiyacım varmış gibi bana sarılıyor ve "karım" hastaneye gelene kadar bu işi üstlenmeye hazır.

Keşke bilseydi...

BABAN KİM?

INDIE

Milo ile yemek yiyeli iki hafta oldu. Kapanış gibi hissetmedim. Milo Odell ile bu hayatta bir kapanış mümkün mü bilmiyorum. Hâlâ çok fazla yük taşıyor.

Benimle paylaşmak istemediği yükler.

Belki de minnettar olmalıyım. Fiziksel ve zihinsel olarak daha iyi bir yerdeyim.

Bir müşteri, tezgahın üzerindeki özel sipariş olan aranjman için "Bu Dahlialar muhteşem" diyor.

"Öyleler." Gülümsüyorum.

"Lincoln bugün burada mı?" diye soruyor.

"Bir saat içinde burada olur. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

O cevap vermeden kapı çalıyor. Buketin etrafına bakıyorum ve Milo'nun bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Onunla bahardaki düşünüm hakkında konuşmam gerekiyor."

"Oh ... uh ..." Dikkatimi tekrar müşteriye veriyorum. "Onunla konuşmak için randevu aldınız mı?"

"Şey, hayır. İstedğin zaman uğrayabilirsin dedi."

Lincoln'ün kadına verdiği sıradan cevap karşısında gözlerimi devirmek yerine dostça bir gülümsemeyi tercih ettim. Annesi, kadına doğru düzgün bir randevu vermediği için onu azarlardı.

"Onu arayacağım ama buraya daha erken gelebileceğinden emin değilim. Ya da randevu ayarlamak için sizi aramasını sağlayabilirim?"

"Bir fincan kahve içip bir saat sonra gelsem nasıl olur?"

"Evet, tabii. Tabii. Bu da olur." Milo'nun dükkânda gezinmesini, arada bir bana doğru bakmasını izliyorum.

"Tamam. Geri geleceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Milo tezgâha doğru ilerliyor.

"Merhaba." Sırıtişımı dizginlemek için

elimden geleni yapıyorum. "Selam.

Nasılsın?"

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü seni okuyabiliyorum."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra başıyla onaylıyor. "Ben Fletcher."

"Peki ya o?" Kollarımı kavuşturuyorum. Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum.

"Anevrizması yırtılmış ve ardından felç geçirmiş."

"Öldü mü?"

Milo irkildi. Fletcher gerçekten öldüğü için mi yoksa benim duygusuz sorum yüzünden mi emin değilim.

"Tekerlekli sandalyede. Ve rehabilitasyonda. Anevrizmanın bir sonucu olarak merdivenlerden düştü. Belden aşağısı felçli."

Ruthie panik içinde olurdu. Ama ben değilim. Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum.

Sıradan bir salı günü.

"İki hafta önce oldu. Akşam yemeğinden bir gün sonra. Numaran bende yoktu, yoksa seni arardım. Ve bir şey söyleme kararıyla boğuştum çünkü söyleyeceğinden çok şüpheliydim-"

"Umurunda

mı?" Milo

kaşlarını

çatar.

"Bilmiyorum. Ve eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, öyle olsun. O benim babam değil. Ailemden biri değil. O benim için yıllardır ölü. Onun ölümü benim hayatımı etkilemeyecek. Tahmin edebileceğiniz gibi, onun aciz durumu beni ilgilendirmiyor."

Milo dudaklarını birbirine sürter ve yarım düzine hızlı baş sallamayla karşılık verir.

İçimi çektim. "Dinle, beni düşündüğün için minnettarım ama yapma. Ben bir Ellington değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ruthie'nin ölümünün ötesinde, o aile umurumda değil. Onlar benim ailem değil, hiçbir zaman da olmadılar. Yani..."

Orta iki parmağıyla alnına küçük daireler çizerek masaj yapıyor. "Ya ..."

"Ya ne olursa?"

Elini bırakır. "Bende her şey var. Sırlar. Ve onları saklamak çok yorucu ama şimdilik gerekli. Ve artık onları saklamak zorunda olmadığım gün geldiğinde ya da geldiğinde bunu bileceğimi sanıyordum. Bunun açık olacağını düşünmüştüm ama değil. Artık değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Milo acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bana ne söylemek istiyorsun?"

Bir süre tavana bakar. "Her şeyi." Bana tekrar baktığında, bana her şeyi anlatmayacağını biliyorum.

"Bir. Bana tek bir şey söyle. Bana bir konuda güven. Bir şey." Kaşları kırışır ve ağzı açılır.

"Fletch-"

"Hey, seksi... teşekkürler... oh... oops." Lincoln, Milo'yu görünce irkilir. "Özür dilerim, bir müşteriyle birlikte olduğunu bilmiyordum." Ellerini omuzlarına koyuyor ve başının arkasını öpüyor. "Ben arka tarafta boşaltma yapacağım. İşin bitince bana haber ver."

Milo, Lincoln'e biraz fazla dikkatle bakıyor.

"Tamam," diye fısıldamayı başarıyorum. "Özür dilerim." Burnumu kırıştırıyorum. "Ne söyleyecektin?"

Milo başını sallar. "Önemli değil. Sadece Fletcher'ı sana haber vermeye geldim. İşine dönmene izin vereceğim. Ve erkek arkadaşına."

"Bana ne söyleyecektin?"

Geriye doğru adım atıyor. "Önemli değil. Önemli bir şey değil." "Sana inanmıyorum."

"Şey, gitmelisin. Belki sonra görüşürüz." Kapıya doğru dönüyor, ben de köşeyi dönüp peşinden koşuyorum.

O sürücü koltuğuna tırmanırken ben de yolcu kapısını açıp kamyonetin içine atlıyorum.

Milo bana bakmıyor. Emniyet kemerini bağladıktan sonra ellerini bacaklarının üzerine koyuyor ve ön camdan dışarı bakıyor.

"Sorun sen misin Milo? Fletcher için üzülüyor musun? Ben senin güvenli yerin miyim?" Başını sallıyor.

"Gerçekten anevrizma geçirdiğini bilmek isteyeceğimi mi düşündün?"

Bir kafa sallama daha.

"O zaman neden?"

"O senin baban."

Gülüyorum. "O benim babam değil. O beni satın alan adam. Ruthie'yi seven adam. Onun arkasında bıraktığı canavar. Ama o benim babam değil."

"Indie, o senin baban."

"Tanrım, Milo... Şunu söylemeyi kes. Anladığımı sanmıştım. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmamı söyleyen sendin. Sana ne söyledi? Neden onun tarafındasın? Benim tarafımda olduğumu sanıyordum."

"Ben senin tarafındayım." Kamyona bindiğimizden beri ilk kez bana baktı. "Sen onun Ruthie yüzünden istemediği biyolojik kızıydın. Ve Ruthie çocuk sahibi olamayınca, biyolojik annene senden vazgeçmesi ve sonsuza dek uzaklaşması için bir milyon dolar ödedi."

Hayattaki bazı şeyler kayıtlara geçmez - bir yapbozun birbirine uymuyor gibi görünen ama işe yarayacakları söylenen yüzen parçaları. Milo'nun sözleri uymuyor. Havada süzülüyorlar, beni onları kabul etmeye zorluyorlar. Ama uymuyorlar.

Başımı salladım. "Bu... hayır. Sadece ... hayır. Bunu sana kim söyledi?"

Milo kaşlarını çatıyor, bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Annen," diye fısıldıyor. "Benim..." Bir şey sesimi yakalıyor. Belki de kalbim Ne hissettiğini. Şok mu? Kızgınlık mı? İhanet mi? Sanırım üçünü de hissediyor ve bir sürü başka duygu. "Ruthie?"

Milo burnunun kenarını sıkıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Biyolojik annem mi?"

Başını sallıyor ve pişmanlık dolu gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce uzun bir nefes veriyor. "Sen Fletcher ve Ruthie'nin yanına taşındıktan birkaç yıl sonra annen ortaya çıktı. Fletcher, Ruthie ya da sen onu görmeden önce onu evden uzaklaştırmamı istedi. Henüz on altı yaşında bile değildim ama silahım vardı. Ben de bana söyleneni yaptım. Onun hakkında bağırmaya başlayana kadar kim olduğunu bile bilmiyordum. Onu hamile bırakıp bebeğini çaldığı için ona piç dedi. Seni geri istiyordu. Karısının onu hamile bıraktığını bilip bilmediğini öğrenmek istedi."

Kapı kolunu el yordamıyla bulup omzumu cama çarpıyorum.

Kapı açıldığında, tökezleyerek kaldırıma çıktım.

"Indie?"

"Biliyordun," diyorum, fısıltının biraz üzerinde. Ben nefesimi bulmaya çalışırken her şey dönüyor.

"Indie, bekle."

Ayaklarımı dükkâna doğru sürükleyerek biraz sallanıyorum.

"Biliyordun."

"Sana söylemek istedim."

"Ama sen yapmadın." Gözlerim yaşla dolmuş bir halde arkamı döndüm. "Yapamadım."

"Katılmıyorum. Dilsiz değilsin. Öyle olsaydın bile bunu yazabilir ya da bana mesaj atabilirdin. Ya da imzala ve en azından anlamam için bana bir şans ver."

"Sana söylemek istediğim çok şey var ama söyleyemem. Fletcher hayattayken olmaz."

Parmaklarım gözyaşlarımı yanaklarımdan süzülür süzülmez fırçalıyor. "Eğer bana güvenirsen, her şeyi anlatabilirsin. Ben sana güvendim. Sana her şeyi anlattım. Sana kalbimi, bedenimi, her şeyimi verdim. Ve sen bana hiçbir şey vermedin çünkü bana güvenmiyorsun. Sana her şeyimi verdim..." Göğsünü itiyorum "...o..." Onu tekrar itiyorum "...lanet..." bir itme daha "...güç."

"Sana güveniyorum. Sadece Fletcher'a güvenmiyorum. Senden bilgi sızdırmayacağı konusunda ona güvenmiyorum. Ve seni suçlamıyorum bile. O lanet olası bir şeytan. İnsanları kontrol altında tutarken içlerindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Bunu sana da yaptı. Bana da yaptı. Verecek bir şeyin yoksa senden bir şey alamaz. Bu yüzden o bu dünyada nefes almaya devam ederken, ona hayatımın bir santimini daha vermeyi reddediyorum."

Burnumu çekiyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum. "Peki bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Öldüğünde ona söyleyeceğin son sözler, onunla geçireceğin son dakikalar konusunda bilinçli bir karar verdiğini bilmek istiyorum. Sana söylemekte geç kaldığımı düşündüğünü biliyorum ama çok geç kalmadım. Artık biliyorsun. Belki bu hiçbir şeyi değiştirmez, belki onunla konuşmak, ona sorular sormak istersin, belki de yüzüne tükürmek ya da evini içinde onunla birlikte yakmak istersin. Ama bilmenizi isterim ki babanız öldüğünde onu kaybetmiş olursunuz. Bunun senin hayatında iyi ya da kötü bir şey olup olmadığına ben karar veremem. Bu sadece bir gerçek."

Güneşe karşı gözlerimi kısarak birkaç saniye omzunun üzerinden bakıyorum. "Sevdiğim adamdan uzaklaştım. Ve asla arkama bakmadım. Eğer nefret ettiğim adam bu gece ölürse, tek damla gözyaşı dökmeyeceğim. Baba. Müdür. Canavar. Fark etmez. O benim için bir hiç. Ve bu benim seçimim." Dönerek dükkâna döndüm ve Lincoln'ü görmeden önce mümkün olduğunca sakinleşmek için yüzümü sildim. Geçmişim hakkında çok az şey biliyor. Korkunç kısımları onunla paylaşmamak Milo'dan farklı olmadığım anlamına mı geliyor?

Artık bilmiyorum.

YAKALANDI

MILO

"O NASIL?" Fletcher tekerlekli sandalyesinden yatak odasının penceresinden dışarı bakarak soruyor.

Eşiği geçemedim - sağlık krizinden beri bile her şeyi hissediyor.

"Bu sabah iki kelimedenden fazla konuşmadık ve ben eve yeni geldim. Onu henüz görmedim."

"Jolene değil," diyor. "Indiana."

Sözlerimi ve ses tonumu ölçmek için fazladan birkaç saniye kullanarak yatak odasına doğru birkaç adım atıyorum.

"Yeğeninle evlenecek, senin yokluğunda her şeyi idare edecek kadar güvenilirim ama peşimde biri olmadan kasabaya inecek kadar güvenilir değilim öyle mi?"

Fletcher tekerlekli sandalyesini bana doğru çeviriyor. "Güvenilir biri misin?" "Bunu bana bir çiçekçiye uğradığım için mi soruyorsun yoksa "Kız kardeşimi benden ikinci kez mi aldın?"

Bıyığının ucunu büküyor. "Milo, aیلenden hayatta ve tamamen işlevsel olan tek kişi sen olmana rağmen dünyaya ve içindeki herkese kızgın olmadığın bir günü göreceğ kadar yaşayacak mıyım?"

Bu gece yatma vaktini göreceğ kadar yaşamamasını tercih ederim, bu yüzden retorik olsa bile bu benim için cevaplaması zor bir soru.

"Son dört yıldır Indiana ile temas halinde miydiniz?" Bir puro yakar ve üfler.

Neden sadece ölmüyor?

"Bu gerçek bir soru mu yoksa bir test mi?"

"Belki ikisi de. Soruya cevap verip testi geçecek misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Onunla daha yeni karşılaştım." "Peki onu yine beceriyor musun?"

"Ve o derken, kızını mı kastediyorsun? Biyolojik kızınız. Seninle kan bağı olan mı? Ailenizin mirasının refah içinde yaşamasını sağlamak için parlak bir ortaklıkla evlenmediğim kadını mı?"

"Ses tonun umurumda değil Milo. Çok komik. Başıma gelen olaydan sonra mizah anlayışımın ve sabrımın eskisi gibi olmadığını fark ettim. Sanırım bunun atıma binmek ya da kamyonumu sürmek yerine lanet olası bir tekerlekli sandalyeye mahkum olmamla ilgisi var. Giyinmek, yıkanmak ve sıçmak için yardıma ihtiyaç duymakla da bir ilgisi olabilir. Bu yüzden sana sadece bir kez daha soracağım... kızımı becerdin mi?"

"Yakın zamanda değil."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Omuz silkiyorum. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Öyle mi? Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun? İncindim Milo. Ben öldüğümde imparatorluğun anahtarlarını alacaksın. Neden o günün er ya da geç gelmesini umduğunu hissediyorum?"

"Sen öldüğünde, kız kardeşimi geri alacağım. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

Bir kahkaha atar. "Milo... Milo... Milo... Seni ziyaret ettiğimde ona iyice bakmadın mı? Yıllar boyunca bağısladığım fahiş miktardaki paraya rağmen pek iyi durumda değil. Özel bakım. Terapistler. Şefler. Güneş ışığında öğleden sonraları. Bu hayatı önce o terk etmezse, ben terk ettiğimde o da terk edecek. Bundan eminim. O zaman anlarsın."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Neyi biliyor musun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Paranın satın alabileceği her şeye sahip olmak nasıl bir duygu... ama hiçbir şeye sahip olmamak. Kanseri Ruthie'yi aldı. Ve sen de umursamazlığınla en iyi arkadaşımı aldın. Ve bu beni bir çıkmaza soktu. Ya intikam alacaktım ya da Archer'ın sana ve Annie'ye bakma isteğini yerine getirecektim." Kıkırdıyor. "İkisini de nasıl yapacağımı buldum."

Ondan, başka bir insandan *nefret etmenin* mümkün olabileceğinden daha fazla nefret ediyorum. "Oyunum ne? Her zaman bir oyun vardır. Benden istediğin bir şey bir takas olarak."

"Ne için bir takas?" Fletcher soruyor.

Dişlerimi daha da sıkarak yutkunuyorum. "Annie."

"Oyun yok. Oyun yok. Değiş tokuş yok. Archer'ın yaşadıklarını yaşamamı istiyorum. Çaresizlik. Kıyamet. Hatta belki biraz pişmanlık." Dudakları bükülür. "Belki pişmanlık değil. Archer'ın hiçbir şeyden pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Kuşkusuz, ikimizin toplamından daha iyi bir adamdı. Biraz şükran duymaya çalışmalısın. Bir gün sadece sen olacaksın. Ailenin geri kalanı gitmiş olacak ve yeni ailene sarılmaktan başka çaren kalmayacak. Jolene, Benjamin ve gelecekte birlikte sahip olacağınız çocuklar."

"Sen lanet olası bir piçsin."

Yine başını sallayıp purosunu üflerken kıkırdıyor. "Bu konuda seninle tartışmayacağım. Karın ve oğlun bir gün senin hakkında bunları söyleyecek. Sefaletin çürümekten başka yapacak bir şeyi yok. Tanınmaz bir şeye dönüşeceksin ve aynaya baktığında beni göreceksin."

"Asla sen olamayacağım."

Fletcher dilini tutar; mükemmelleştirdiği bir savunmadır bu. Sandalyesini pencereye doğru çevirir.

EVE DÖNÜŞ

INDIE

"FLETCHER KİM?" Lincoln soruyor, kapıdan içeri girdiğim anda karnıma beklenmedik bir yumruk indiriyor.

Muazzam bir anlaşımayı bitiriyor.

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve çiçeklere doğru başımı sallıyorum. "Kim öldü? Ne güzel bir aranjman. Programda bir düğün görmedim. Ve bugün Çarşamba."

"Onlar senin için." Bana sıkı bir gülümseme ve geniş, beklenti dolu gözler sunmadan önce bir saniyeliğine yanağının içini ısırdı.

"Ne demek benim için?" Gülüp geçiyorum ve çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Bunlar bir Fletcher'dan."

Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Lincoln'ün tutucuya yerleştirmedeği kart çıktısına yavaşça uzanıyorum.

*Sevgilim Indiana,
Seni özledim. Ziyaret vakti geldi.
Fletcher*

"Dinle Indie, aramızdaki ilişkiyi sıradan tutacağımızı söylediğimizi biliyorum ama son birkaç haftadır benimle dışarıda takılmamak için her türlü bahaneyi buluyorsun.

iş. Şimdi de bu mu? Kızgın değilim. Sadece başka biriyle tanışıp tanışmadığını bilmek istiyorum. Ve bu ciddi mi?"

Milo neden Fletcher'a benden bahsetti? Bunu yapmaya hakkı yoktu. Fletcher'ın beni bulmasına yardım edecekse mümkün olduğunca uzağa gitmemi söylemesinin ne anlamı vardı?

"Açık mısınız?" Genç bir adam kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Tabela açık değil ama ilan ettiğiniz saatlere göre açık olmanız gerekiyor."

"Evet. Açmayı unutmuşum." Lincoln yanımdan geçip kapıya yöneldi.

"Hazır buketleriniz var mı? Kız arkadaşşıma evlenme teklif edeceğim." Genç adam gülümsüyor.

"Soğutucuda." Lincoln dükkanın uzak ucunu işaret ediyor.

"Bugün senin şanslı günün." Sırıtiyorum. "Kapıdan giren ilk müşteri bu aranjmanı alacak." Fletcher'dan gelen çiçeklere başımı salladım.

"Indie." Lincoln kaşlarını çattı.

"Ciddi misin sen?" diyor adam, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde.

"Kolaylıkla üç yüz dolarlık bir aranjman ve bu sizin. Tebrik ederim! Umarım evet der." Tezgâhtan çantamı kaptığım gibi arka odaya çekiliyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir git, Fletcher. Siktir git, Milo." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Bana başka seçenek bırakmadılar. Dallas'tan ayrılma vakti geldi. Telefonumu hazırlık tezgâhının üzerine koyup bir pense aldım ve kırdım. Sonra buradan temelli çıkmak için binanın arka tarafından çıkıyorum.

"Benimle gelmene ihtiyacım var."

Çenemi tuttum, çantamı sıkıca kavradım.

Ty, camları boya gibi siyah renkte olan kamyonetinin kapısını açık tutuyor.

Başım tekrar tekrar sallanıyor. "Seninle gelmiyorum. Fletcher'a gidip kendini becermesini ve ölmesini söyle."

Ty yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Indie. Öyle ya da böyle benimle geliyorsun.

Lütfen kamyonu kendiniz binin."

"Hayır." Sağa doğru fırladım. Kalın koluyla belimi kavrayıp kirli, nasırlı eliyle ağzımı kapatarak beni kamyonetine zorla bindirdiğinde "Dur!" diye bağıriyorum.

"Indiana, lütfen mücadele etme. Seni incitmek ya da zapt etmek zorunda kalmak istemiyorum!" Onu ısırıdıktan sonra elini ağzımdan çekti.

Whack!

Her şey karariyor.

"İŞTE BENİM KIZIM. Nasılsın hayatım? Ty bu noktaya geldiği için kendini kötü hissediyor."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi açıyorum, ışığa karşı gözlerimi kısıyorum, başımdaki çarpıntıdan ve yanağımdan kulağıma kadar uzanan donuk ağrıdan irkiliyorum. Parçalar halinde gözümün önüne geliyor.

Kot giymiş

bacakları.

Tekerlekli

sandalye.

Elleri kollarında gevşek.

Siyah düğmeli.

Korkunç yüzü boyunca gri, dağınık saçlar.

Boncuk gözlü.

Ve puro dumanı kokusu.

Elim hafifçe yanağıma bastırıyor. Kısıtlanmadım. Eski yatağımdayım.

Başıma saplanan bir acıyla yavaşça yuvarlanıp oturuyorum, bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor.

"Merak etme hayatım, Pauline yeni kıyafetler ve ihtiyacın olan diğer her şeyi ayarladı."

"Ne..." Kaşınan, ağrıyan boğazımı temizliyorum "...burada ne işim var? Beni öylece kaçıramazsın, seni hasta herif."

"Tekrar eve dönme vaktin geldi. Üniversiteyi ya da saygın bir kariyeri tercih etmediğine göre, burada ailenle birlikte olman senin için en iyisi. Ve senin için mükemmel bir işim var."

"Siktir-"

"Şimdi, şimdi, sevgilim... senin gözetiminde etkilenebilir bir çocuk olduğu için dilini temizlemen gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Parmaklarım şakaklarımı ovuyor.

"Torunum. Şey," diye gülüyor, "teknik olarak benim torunum değil. Ama kendi torunlarım olmayacağı için Benjamin'i torunum olarak görüyorum. O Pauline'in torunu."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, lapadan başka bir şey değil. Sonra şekilleniyorlar. Anlam kazanmaya başlıyorlar. Kalbim bir saniyeliğine durmaya çalışıyor. Sanki tüm dünya duruyor.

"Jolene kabul etmiyor ama küçük adam Milo'ya benziyor."

Başım ve yüzüm artık ağrımıyor. Göğsümdeki lanet olası ruhuma kadar inen acı en çok dikkati çekiyor.

"Dadılarının ailevi bir acil durumu var ve izne ihtiyacı var. Jolene bu kadar kısa sürede yerine birini bulmaya çalışırken kendini kaybetmiş durumda. Gündüzleri çok aranan bir avukat, geceleri ise süper bir anne. Gerçekten bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Her neyse... O ve Milo hak ettikleri kadar yalnız kalamadılar."

Öne doğru kayarak ayağa kalkıyorum, kendimi toparlamak için bir saniye bekliyorum. Ağır adımlarla pencereye doğru ilerleyip bir elimi sıcak cama bastırıyorum. "Bunun için senden nefret ederdi," diye mırıldanıyorum.

"Kim?"

"Ruthie." Bulutlara bakıyorum. "Eğer seni şimdi görürse, yemin ederim cehennemde yanmandan başka bir şey istemez. Sen gerçekten acınacak haldesin."

"Bu kadar yeter," diyor keskin bir ses tonuyla.

"Öyle değil." Elim camdan aşağı kayarken sesimde hayat yok. "Eğer beni burada tutarsan, asla durmayacağım. Beni öldürmek zorunda kalacaksın." Yavaşça dönüyorum. "Ben senin *kanındanım*."

Fletcher'ın çenesi kenetlenir, gözleri küçük yarıklar halinde daralır.

"Bu benim hatam değil." Titrek bir nefes alarak duygularımı geri yutuyorum. "Beni başka bir kadınla birlikte yarattın. Bu benim suçum değil. Beni ondan aldın, milyon dolarlık bir fiyat etiketiyle. Bu benim suçum değil. Ruthie öldü. Bu benim suçum değil."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Fletcher gözyaşlarımı hak etmiyor. Hayattayken değil. Ve öldüğünde de.

"Senden neden nefret ettiğimi biliyorum. Her zerresini hak etmek için çok çalıştın." Yine kendimi tutabilmek için dişlerimi sıkıyorum. "Ama benden neden nefret ettiğini anlamıyorum."

Sikeyim.

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu sopayla uzaklaştırıyorum.

Fletcher gözlerini kırıştırıyor ve bakışlarını kaçırıyor. Onun insan olduğuna ve söylediğim bir şeyin onda yankı bulacağına inanmak istiyorum. Korkarım Ruthie öldüğünde onun ruhunu da yanında götürdü. Şimdi, o boş.

Ruh yok.

Kalbi

yok.

Sevgi

yok.

Başka bir şey söylemeden, hatta son bir onaylayan bakış bile atmadan

dönüp odamdan çıktı.

Sessizliğin ilk nefesi vurur ve duygular özgürce akar.

Milo'nun Jolene'den bir bebeği var.

ÖZÜR DİLERİM

MILO

"AKŞAM YEMEĞİ İÇİN TAM ZAMANINDA," Jolene eve girer girmez beni selamlıyor.

Benjamin'i tutuyor ve gülümsüyor. Ona neden aniden bu kadar anaç davrandığını soracak enerjim yok.

"Yeni dadı bugün taşındı. Benjamin'le henüz tanışmadı ama akşam yemeğinde bize katılacak."

"Her neyse." Fletcher'ın merdiven asansörünün etrafından dolanarak merdivenlere yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Üstüm başım pislik ve gübre içinde. Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

"Oh, şey... işte şimdi burada," diyor Jolene.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde bakışlarım merdivenlerin tepesine yöneliyor.

Siktir...

Indie Jolene'e, Benjamin'e bakıyor. Archer öldüğünden beri tanık olduğum en acı verici şey bu.

Ölmeden önce gerçekleştireceğim son eylem olsa bile Fletcher Ellington'ın işini bitireceğim. Indie'nin yüzünün yan tarafı morarmış ve yüzeyin altında daha koyu lekeler halinde kan birikmiş. Biri ona sertçe vurmuş.

Birisi benim silahımdan çıkan kurşunu yiyecek.

"Sürpriz," diyor Jolene. "Leah dönene kadar Indie'nin dadımız olması ne kadar harika değil mi?"

Merdivenleri yavaşça çıkmayı bitiriyorum, tepeye bir adım kala duruyorum ve Indie'yi göz hizama yaklaşıtıyorum. Ölü gözleri Jolene'den

ve Benjamin bana.

Parmak uçlarım saçlarını kaldırıyor, böylece çürüğünün boyutunu görebiliyorum. "Bunu sana kim yaptı?" Fısıldıyorum.

"Milo, Indie bu sabah bir tartışma yaşadı. Kötü bir mahallede çalışıyor. Neyse ki Ty onu kurtarmak için oradaydı." Jolene'in sesi biraz titriyor, olması gerektiği gibi. Eğer çok yakında birine fiziksel olarak zarar vereceğimi düşünüyorsa... haklı.

Indie hareket etmiyor, gözünü bile kırpmıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Milo, acele duş al da yemek yiyelim. Indie, gel Benjamin'le tanış."

"Kimse dokunmayacak-"

"Yapma," diye kesiliyor Indie'nin alçak sesi içimden.

Bana bakışı ile Fletcher'a bakışı arasında hiçbir fark yok. Ve bu beni kahrediyor.

"Bana gerçeği söyleyemezsin. Beni nasıl koruyacaksın?" diye mırıldanarak yanımdan geçip Jolene'e doğru ilerledi.

Jolene'in sesi sahte bir annelik gururuyla Benjamin'i Indie'yle tanıştırtırken ben banyoya kaçıyorum. Bunu dinleyemem. Ben de izleyemem.

Annie'yi düşünüyorum. Annie'yi düşünmeye devam etmeliyim. Duştan sonra, akşam yemeği için herkese katıldım.

"Indie, neden Benjamin'i çocuk odasına götürüp yatmaya hazırlamıyorsun? Dolabın çekmecelerinden birinde pijamaları olmalı ve tüm bebek bezleri de alt değiştirme masasının yanında," diyor Jolene, sanki Benjamin'in eşyalarının odasında nerede olduğuna dair en ufak bir fikri varmış gibi.

"Ben onu yatmaya hazırlayayım," diyorum ve yemek odasının köşesindeki salıncağından onu almak için uzanıyorum.

"Milo, otur ve yemeğini ye. Indie'nin işini yapmana gerek yok," diye dikte ediyor Fletcher masanın başındaki tekerlekli sandalyesinden.

Indie'nin önünde bir tabak dolusu yemek var. Tek bir ısırık bile almamış gibi görünüyor. Sandalyesinde geriye doğru itiliyor ve Benjamin'e giderken beni görmezden geliyor.

"Ortaklardan biri eskiden muhasebeciniz olan biriyle evli," diyor Jolene Fletcher'a. Ben sandalyeme rahatça otururken, telaşlı Benjamin'i omzuna kaldıran Indie'den gözümü ayıramıyorum.

Onunla doğal bir ilişki içinde olduğunu söyleyemem ama onu vücudundan mümkün olduğunca uzak tutan Jolene'den çok daha iyi. Sanki

bebek kokusunu ona bulaştıracağını düşünüyorsa.

Çoğu insan böyle yaşamıyor.

Çoğu insan aşk için evlenir. Ve çocuklar aile mirası için sigorta poliçesi değildir. Ve aileler kavga edebilir, ancak çoğu bu kadar zalim olacak kadar aşırıya kaçmaz.

Indie'ye davranışlarından dolayı hepsinden nefret ediyorum. Fletcher'ın sefil hayatına son vermem an meselesi. Annie ve Indie güvende olduğunda, bu aşağılık insanların her birini alaşağı edeceğim. Benjamin annesini bir daha görmezse daha iyi olacak.

Onlar insanlığın üzerindeki en kötü lekeler. Yüz dolarlık banknotlara sarılmış bok parçaları.

"Çok sessizsin Milo. Aklında ne var?" Jolene dudaklarını silerek sorar.

Fletcher bana bakarak, "Ty, Rooney'nin adamlarından birinin atımı aldığını söyledi," dedi.

Ağzıma bir kaşık patates tıktırıp omuz silkiyorum. "Bunu ben de duydum."

"Hâlâ oksijen kullandığını da duydum. Bana karşı yumuşuyor musun?"

Fletcher ofisinin dışında iş konuşmayı alışkanlık haline getirmez. Jolene ve Pauline'e bakıyorum ama kadınların eğik başlarından herhangi bir şok hissetmiyorum. Bu hayat çalınmamış da kazanılmış gibi davranmak güzel olmalı. Evler, arabalar, süslü giysiler ve elmaslar bir çiftlikte sıkı çalışan, doğru olanı yapan iyi adamlardan geliyormuş gibi mi davranıyorlar?

Sandalyemi geriye iterek peçetemi masaya fırlatıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sizi temin ederim ki yumuşamıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Jolene soruyor.

"Benjamin'i sallayarak uyutmaya gidiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Indie'nin bunu yapmayı öğrenmesi gerekiyor."

En küçük gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin verdim.

"O zaman ona ben öğretirim." Bütün gözler üzerimde ve hepsi güvensizlikle dolu.

Jolene bana meydan okuyan bir gülümsemeyle, "Birkaç dakika içinde kalkacağım," diyor.

"Sen bilirsin."

Çocuk odasına vardığımda köşede bekliyorum. Benjamin mızızlanıyor ama tam anlamıyla ağlamıyor. Beşiğinde, kollarını ve bacaklarını tekmeliyor. Ellerini parmaklıklara dayamış olan Indie duygusuz bir ifadeyle ona bakıyor.

"Jolene onun kendi kendini yatıştırarak uyumasını seviyor," diyorum.

Indie hareket etmiyor. Sanki ben konuşmuyormuşum gibi.

"Uyuması için onu sallıyorum." Onu kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum ve pencereye bakan sallanan sandalyeye oturuyorum. "Böyle berbat bir ailede doğmayı o istemedi. En azından ona biraz merhamet ve nezaket aşılayabilecek bir şeyler vermeye çalışabilirim."

Indie hareket etmedi. Sanki hâlâ oradaymış gibi beşiğe bakıyor.

"Sana söylemek istedim," diye fısıldıyorum, kelimeler göğsümde neredeyse dudaklarıma ulaşamayacak kadar ağır. "Sadece sana her şeyi bir kerede anlatmak istemedim. Sanki sana Fletcher'ı anlatmak yeterliymiş gibi hissettim."

Yine de tek bir bakış
bile atmadı. "Bunu
düzelteceğim."

Alaycı bir nefes burnundan içeri giriyor ve yavaşça başını sallıyor. "Neyi düzelteyim?" diye mırıldanıyor, çocuk odasının karşı tarafına geçip duvardaki at duvar resmine bakıyor. "Hapsedilmemi mi? Beni Fletcher'a ifşa etmek mi?"

"Dışarı çıkmadım-"

"Ya da bebek?" Atın başını inceliyormuş gibi başını biraz eğiyor. "Jolene'den olan bebeği geri mi alacaksın? Zamanda geriye gidip bana gerçek annemin beni almaya geldiği günü mü anlatacaksın? Fletcher ya da Ty bana her vurduğunda geri saracak mısın?"

"Ty sana bir daha asla elini sürmeyecek."

"Sorun yok Milo. Beni senin kadar incitmedi."

"Indie, artık yatabilirsin. Milo ve ben bu gece buradan devam edeceğiz ve sana alışman için bir şans vereceğiz. Yarın bütün gün onunla olacaksın. Biraz dinlensen iyi olur," diyor Jolene.

Milo ve ben mi?

"Ben banyo yapacağım, bebeğim. Benjamin aşağı indiğinde bana katılmaktan çekinme." Jolene beni öpmek için eğildi.

Başımı hafifçe çeviriyorum, böylece dudakları ağzım yerine yanağıma konuyor.

Jolene zaten bilmediği neyi söylememi istiyor? Daha yeni duş aldım. Ben banyo yapmam. Ve onunla hiç banyo yapmadım. Oh, ve evin diğer tarafında uyuyor ve farklı bir banyo kullanıyor. Ama buradan mümkün olduğunca çabuk gitmesini istiyorum, o yüzden cevap vermiyorum.

Önemli olduğundan değil.

Jolene dik durup kemerini eteğine göre ayarladığında Indie gitmişti.

Acele etmiyorum, gözlerimi zorlukla açık tutana kadar Benjamin'i tutuyorum, sonra onu beşiğe yatırıyorum ve kapısını kapatmadan önce monitörü kontrol ediyorum.

"İşte buradasın." Jolene yataktan gülümseyerek kalkıyor, bacaklarına losyon sürüyor ve kısa siyah bir gecelik giyiyor. "Omuzlarına ve sırtına masaj yapmamı ister misin?"

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. "Kendi yatağında uyumanı istiyorum, benimkinde değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu *bizim* yatağımız."

"Ne zamandan beri? Benjamin doğduğundan beri seni bu yatak odasında görmedim."

"Bu değişmek üzere. Her şekilde birbirimizin yanında olma konusunda daha iyi olmalıyız."

Diş macununu lavaboya tükürmeden önce neredeyse boğuluyordum. Ağzımı silerek köşeden bakıyorum. "Indie'nin burada olması seni bu kadar paranoyak yapıyorsa, neden Fletcher'ın onu kaçırmasına izin verdin?"

"Kaçırmak mı?" diye alay ediyor. "Bu ağır bir kelime. Biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

"Eğer çok güçlüyse, ona hemen gidebileceğini söyle." Gömleğimi silkiyorum. Jolene çenesini kaldırdı. "O beni ilgilendirmez. Fletcher onu burada istiyor."

Ona yapacak bir şeyler vermek istiyor, bu yüzden Leah dönene kadar Benjamin'e bakıyor. Hoş ve nazik olmaya çalışıyorum ama onu burada istediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Daha liseden mezun olmadan ona yaptıklarından sonra burada olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ama artık bir babasın. Evlendin. Bir gün bu çiftliği benimle birlikte devralmak için sıradasın. *Onun* için her şeyi riske atmak isteyeceğini sanmıyorum, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Sen ve onunla olan ilişkiye dair berbat algın."

Kollarını kavuşturdu. "Bu uygunsuzdu. O bir yetişkin bile değildi Milo."

Yatağın kenarına oturdum ve telefonumun alarmını kurdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Ben biliyorum. Bana söyledi. Üzerinde. Bizim. Düğünümüzde. Günü'nde. Sırf kin ve nefret yüzünden itiraf ettiği şeyler kusma isteği uyandırdı bende. Duvağımın arkasından gülümsememi zorlaştırdılar. "Evet" demeyi zorlaştırdılar. Ve belki de

Hepsini. Uydurdu m u ? Her şey hakkında yalan mı söyledi? Liseli bir kızla yattın mı? Patronunun kızını becerdin mi?"

Işığı kapattım ve sırtımı ona dönerek uzandım.

"Eğer ona uzun süre bakarsanız, ikinize de bunu ödetirim.
Ama onunla başlayacağım. Bunu aklında tut Milo."

"Ranger'ı sürüyü Ayçiçeği Merası'na yönlendirmek için bekleyen diğer çiftçilere doğru sürerken Fletcher'ın hırıltılı sesi sinirlerimi bozuyor. Fletcher'ın sefil kışını tam zamanında verandaya getirip beni karşıladığı için Ty'a özel bir teşekkür.

"Indiana Benjamin'den hemen hoşlandı mı?"

Onun hayatına son vereceğim. Annie'yi bulduğumda, Fletcher ateşli bir cehennemde yanacak.

"Beni duydun mu?"

Ona doğru tek bir bakış bile atmıyorum. "Milo,"
diyor daha yüksek sesle.

Eğer kafama bir kurşun sıkmak istiyorsa, bu onun kararı. Ona boyun eğmeyi çoktan bıraktım.

Günün geri kalanında başımı eğip vücudumu envanterle, otları kontrol etmekle ve sürünün çok fazla dirençle karşılaşmadan Ayçiçeği Merası'na yönlendirildiğinden emin olmakla meşgul ediyorum. Eve gitmeden önce Jared'i Fletcher'ın en sevdiği kasap için taze etle kasabaya gönderiyorum, kendisi aynı zamanda papaz. Fletcher'ı öldürdükten sonra cenaze törenine başkanlık edeceğini hayal ediyorum.

"Bilmem gereken bir konu var mı?" Ön kapının dışındaki güvenlik görevlisine soruyorum. Fletcher'ın çiftliğin girişlerinde korumaları var ama ön verandasında asla olmaz.

"Bayan Ellington'ı izliyorum," diyor.

"Indiana'yı mı?"

Başını sallıyor.

"Adı artık Bayan Ellington değil ve ben de buradayım, yani gidebilirsiniz."

"Bay Ellington biraz rahatsız ve erken yatmaya karar verdi. Eşiniz dönene kadar burada kalmam emredildi."

"Ben geldim. Gidebilirsin."

"Üzgünüm, Bay Odell. *Sadece* eşiniz eve geldiğinde ayrılmam konusunda talimat aldım."

Dişlerimi sıkarak ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

Elini kılıfındaki tabancasına doğru uzattığında, tabancamın namlusunu nabzını ölçer gibi çenesinin hemen altından boynuna sokuyorum. Kaskatı kesildi. Silahını geri aldım.

Yüzümdeki sırıtış biraz kabarıyor. "Tekerlekli sandalyeden emir yağdıran yaşlı adam elini pantolonundan aletini çıkaracak kadar sabit tutamıyor. Benim elim seninkinden daha sağlam ve hızlı. Evine git. Silahını yarın geri vereceğim. Anlaşıldı mı?"

Hafifçe başını sallamadan önce yutkunuyor.

İki adım geri atarak silahımı kılıfına soktum ve onun silahını kot pantolonumun beline soktum.

"Çok uzun yaşamayacak. O öldüğünde, bilin bakalım maaş çeklerinizi kim imzalayacak?"

"Siz, efendim."

Sessiz bir teslimiyetle bakışlarını kaçırana kadar gözümü kırpmıyorum. Başımı eğerek botlarını asfalt yolda sürtüyor. Arkamda kamyonetinin motorunun sesini duyduğumda, botlarımdaki kiri temizleyip kapıyı açıyorum.

"Hayır, Milo." Jolene
burada. Fletcher'ın
korumasının hiçbir şeyden
haberi yok.

"Berbatsın. Ve gübre gibi kokuyorsun. Neden çamurluktan girmedin?"
Topukları merdivenleri tıkırtatıyor.

"Ben bir çiftçiyim. Ne gibi kokmamı bekliyorsun?"

"Arkadan dolaş." Kaşlarını çatı.

Başımı sallıyorum. Fazladan silahı, kılıfımı ve vücudumdaki her bir giysi parçasını çıkarırken şeytan gözlü bakışları ellerimi takip ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

"Ben duş alacağım, Jolene." Yerden sadece kılıfımı ve fazladan silahımı alarak, onun yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Indiana yukarıda Benjamin'in bezini değiştiriyor. Kes şu saçmalığı." Jolene nadiren kontrolünü tamamen kaybediyor, bu yüzden sözlerinin titrekliği bir ödül gibi geliyor.

Fletcher'ı
sikeyim.

Pauline'i
siktir et.

Jolene'i sikeyim.

Bıktım artık. Özgürlük kisvesi altında satılan ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış bir mahkûm olmaktan bıktım.

"Milo..." Son bir deneme yapar. "*Sevgilim*,
Indiana beni çıplak gördü."

Ve köşeyi döndüğümde, o tam karşımdaydı. Benjamin ona sarılmış, iki adım önümde; beni yine çıplak görüyor.

Onu geçip yatak odama doğru yürüyorum. İçeri girmeden hemen önce omzumun üzerinden bakıyorum.

Indie'nin bakışları benimkilerle buluşuyor. Onun beni özür dilemeden incelemesi karşısında sırtımaya başlıyorum ama gözlerindeki bir şey hissettiğim neşeyi alıp götürüyor.

Cansız.

Gözlerinde bu kadar derin bir boşluğu en son Jolene ile evlendiğimde görmüştüm.

MİSTRESS

INDIE

"O HARIKA, DEĞİL MI?" Merdivenlerin dibine geldiğimde Jolene Benjamin'i kollarımdan çekip alıyor. Eve geldiğimden beri bunu en az bir düzine kez söyledi.

Bunu söylediği diğer on iki seferde vermediğim gibi ona bir yanıt vermiyorum. Bir bebeği tutarken onun bariz beceriksizliğinden başka bir şeye odaklanmak zor. Ben de uzman değilim ama ondan çok uzağım.

Ağlıyor.

Kaşlarını çatıyor, topuklu ayakkabılarının üzerinde dengesiz bir şekilde zıplıyor. Sanki onu annesi olarak bile tanımıyor. Eğer tek çocuğu ona katlanamıyorsa, bu söylenmesi gereken her şeyi söyler.

"Kovuldunuz." Benjamin çığlık atarak geri çekilirken elini kafasına bastırıyor. "Sana tekrar ihtiyacım olduğunda haber veririm."

Bu manzaraya sırtımı dönemem. Dikkatimi çeken bir tren enkazı. Jolene, Benjamin'i mutfığa doğru götürüyor. "Şşş... Sana bir şişe getireyim. Lütfen ağlamayı kes."

Benjamin'e hiçbir şekilde odaklanarak bakmadım. Her şey hala çok uyuşuk.

Bez

değiştiriyorum.

Besle onu.

Yürüt onu.

Uyuması için salla.

Hem de gözlerinin içine bakmadan.

Onun içinde Milo'yu görmek dayanılmaz çünkü Jolene'i de görmek zorunda kalacağım. Bu yüzden bütün günü ona karşı robotik davranarak geçirdim. Bu beni kötü bir insan mı yapıyor? Bu onun suçu mu? Ne de olsa benim hatam olmayan bir karmaşanın içinde kalan çocuk bendim.

Mutfaktan homurdanıyor. "Bu şişe neden sızdırıyor?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, odamın önünden geçerek onların odasına gidiyorum. Onlardan biri beni öldürmeden ya da sonunda aptal şansımın başka bir şey yanımda olmadan mutluluğa rastlamadan önce kaç hata yapacağım?

Yatak odasının kapısını kapatıyorum, başparmağım kilide basıyor. Banyo kapısının altından ışık sızıyor. Ayaklarım ışığa doğru ilerliyor ve kapıyı kaydırarak açıp arkamdan kapatıyorum.

Milo, yüksek cam duvarların içinden saçlarındaki köpükleri duruluyor ve gözlerini kırıştırarak başını sallıyor.

"Ondan bir bebek yaptın." Duygularımı kontrol altında tutarak bütün bir günü idare ettim. Ama bunu bir saniye daha yapamam.

Milo gözlerini kırıştırarak suyu uzaklaştırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sperm bağışladım." Gözlerimi silip başımı sallıyorum.

"Lanet olası bir petri kabı, Indie. O bir petri kabında yapıldı ve başka bir kadına yerleştirildi."

"Dört yıl oldu ve sen hiç aletini onun içine sokmadın mı?" Sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama çok zor. Çok öfkeliyim.

Uzun bir nefes alarak çenesini sıkar ve nefesini burnundan verir.

Yavaşça başımı sallıyorum, geriye doğru bir adım atıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Milo'nun parmağı bir düğmeye basıp suyu kapatıyor. Bakışlarını benden ayırmadan, düzgün bir yığından beyaz bir havlu kapıyor ve beline sarmadan önce saçlarını kuruluyor.

"Sakın beni bulmaya çalışma," diye fısıldıyorum, geriye doğru bir adım daha atarak. "Kaçamazsın. Bunu yapmana izin veremem."

"Beni bulmasına yardım ettiğin için seni asla affetmeyeceğim. Gerçeği benden sakladığın için seni asla affetmeyeceğim. Ve aletini onun içine soktuğun için seni asla affetmeyeceğim." Öfke ve kalp kırıklığı birbirine karışıyor, gözlerim yanarken boğazımda korkunç bir yumru oluşturuyor.

"Bağışlamanıza ihtiyacım yok. İşbirliğinize ihtiyacım var." "Siktir git." Ona tükürdüm.

Çenesini eğip tükürüğümün karın kaslarından aşağıya kayışını izlemeden bir saniye önce kaşları uzun tepelere fırlıyor. Çenemi sıkıca kavrayıp beni ona bakmaya zorlamadan önce gözümü bile kırpmıyorum. "Kız kardeşimi geri alabilmem için yeterince büyümeni istiyorum. Benden istediğin kadar nefret et. Her zerresini hak ediyorum. Ama Annie hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden onun lanet olası kalesine sığın, başını eğ ve çeneni kapalı tut. Ve her şey bittiğinde, istediğin kadar uzağa kaçabilirsin. Benden sonsuza kadar nefret edebilirsin. Ama bunu benim için yapmanı istiyorum." Sesi son birkaç kelimedede kesiliyor.

Adem elması sert bir yutkunmayla
sallanıyor. Nefesleri hızlanıyor.

Bakışları ağzıma düşüyor.

Dört yıldır hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Dokunuşunun nazik olmaması, sözlerinin içimi kanatması önemli değil.

Çenemi kavrayışını hafifçe gevşeterek başparmağıyla yanağımı okşuyor. Hareket edemiyorum, kalbim dışında... zonkluyor, her atışı tenimde yankılanıyor, kontrolden çıkan bir ateş gibi yayılıyor. Başparmağı alt dudağıma dokunduğunda ağzımdan sert bir nefes çıkıyor.

Milo başını eğiyor, ağzı benimkinden bir santim uzakta, nefesi benimkine karışıyor. Başparmağı dudağımı çekiştiriyor, iç kısmına sürtünüyor. Dilimin ucu başparmağını sıyırdığında dudakları biraz daha aralanıyor. Kalp atışlarını duyabiliyorum; sanırım hissedebiliyorum.

Ona dokunmamak için ellerim yanımda toplanıyor ama Tanrım...
İstiyorum
için.

Gözleri parlıyor, her nefes verişinde başparmağı biraz daha sertleşiyor. Ağzımın içine daha da dalıyor. Dudaklarım etrafını sarıyor ve gözleri kapanıyor. Milo diğer elini sanki kendini sabitlemek için ona ihtiyacı varmış gibi başımın üzerindeki kapıya bastırdığında arkamdaki kapı menteşelerinde gıcırıyor.

Dudakları dudaklarıma değerse, son ip kopacak. Bunu biliyorum. O da biliyor.

Hatıralar hiç şimdiki kadar somut, elle tutulur ve canlı olmamıştı. Dört yıl önceki dudaklarının tadını alabiliyorum. Onu bacaklarımin arasında sanki şimdi oradaymış gibi hissedebiliyorum. Dili göğsümde geziniyor, dişleri meme uçlarımla alay ediyor.

Milo'nun burnu benimkine değişiyor, başparmağını ağzımdan çekerken nefes alıyor. Beni öpecek ve ben de ona izin vereceğim. Bana istediği her şeyi yapmasına izin vereceğim.

Ama o... o beni öpmüyor. Dudakları *tam orada*.

Eğiliyorum ve beni reddedecek kadar uzaklaşıyor. Parmaklarının sıcak uçları boynumdan omzuma doğru kayıyor ve sundress elbisemin askısını koluma doğru indiriyor. Çıplak göğüslerimden biri açıktayken Milo alnını benimkine dayıyor ve maratonda on mil koşmuş gibi nefes nefese kalıyor.

Beni öpmüyor.

Göğsüme dokunmuyor ya da başparmağını sert meme ucuma sürtmüyor.

Sanki aramızda var olmadığını bildiği bir çizgiyi aşmaktan korkuyormuş gibi bana işkence ediyor. Asla olmadı ve olmayacak.

Beni burada, karısı ve oğlu kulağımdayken becermesi umurumda mı?

Hayır.

Dizlerinin üzerine çöküp havlusunu belinden sıyırdığında ciğerlerime bir hava doluyor. Bu beklenmedik bir şey ve kalbim daha fazla dayanamıyor. Eğer bana dokunmazsa... gerçekten dokunmazsa... beni her zaman seven aklımı kaybedeceğim.

Alnını karnıma bastırarak derin ve vahşi bir şekilde inliyor, sanki ona işkence eden benmişim gibi. Parmaklarım onun kalın, ıslak saçlarını örüyor.

Milo'nun elleri elbisemin altından bacaklarıma doğru kayıyor. Göğsümün içinde çırpınan kalbim, etrafındaki kemikleri kıracakmış gibi hissediyorum. Parmak uçları tenime zar zor dokunurken derin bir nefes alıyor, titreyen bir nefes. Kendimi sabitlemek için avuçlarım arkamdaki kapiya çarpıyor. Acı gerçek. Ona *ihtiyacım var*.

Sabır mı? Tereddüt mü? Suçluluk mu? Ne olduğundan emin değilim ama bu beni öldürüyor. Bir anda, dört yılı kırk yıl gibi hissettiriyor.

Neden bu kadar işkence gördü? Ailesine ne oldu? Fletcher'ın Milo'ya bağlı neden bu kadar çok ipi var ve her biri ona ve değer verdiği herkese acı çektirmek için manipüle ediliyor?

"Milo?" Jolene yatak odasının kapısına

vuruyor. Donup kaldım.

Milo irkilmiyor; parmakları tenimde fısıldıyor, omuzları her nefeste kalkıp iniyor, öylece hareketsiz kalıyor. Ne düşünüyor acaba?

Tanrım...

Ne. Ne. O. Düşünüyor mu?

Bir sonraki nefeste ayağa kalkıyor, havluyu beline doluyor - elbisenin askısını omzuma takıyor.

Kapıyı açmasına izin vermek için kenara çekilirken başım öne eğiliyor. "Milo?" Kapiya daha çok vuruluyor.

Banyonun ışığını kapatıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

"Evet?" diyor, yatak odasının kapısını açarak.

"Indie nerede?"

"Ben onun bakıcısı
mıyım?" "O burada
mı?"

"Evet. Onu yatağın altına sakladım."

Jolene hayal kırıklığıyla inliyor. "Bir saniye ciddi olabilir misiniz?
Müşterilerimden biri tutuklandı. Gitmek zorundayım."

"İhtiyacım var-"

"Milo, ne yapman gerektiği umurumda değil. Götürün onu. Indie'yi
bul ve ona işini yapmasını söyle."

Jolene'in topukları yere vuruyor, yavaşça soluyor.

Cesur bir nefes alarak, sanki az önce son derece samimi bir an
yaşamamışız gibi banyodan çıkıyorum. "Onu yatağına yatıracağım," diye
mırıldanıyorum.

Milo, Benjamin'in sırtını sıvazlar. "Hayır. O senin çocuğun değil. Ben
yaparım."

Bakışlarımı kaçırıyorum ve odadan mümkün olduğunca çabuk çıkmak
için yanından geçerken birkaç kez başımı sallıyorum.

"Bu..." diye iç geçirir. "Indie, öyle demek istemedim. Ben
sadece..." Sırtımı ona dönerek duruyorum, gözyaşlarım kaçmak
için mücadele ediyor.

"Onun senin sorumluluğunda olmaması
gerektiğini kastetmiştim." "Evet, ilk seferinde
de haklıydın." "Indiana ..."

Boynuma zincirlenmiş duygusal yükler arasında yolumu bulmaya
çalışıyorum ve bir sığınak arıyorum.

ARKANA BAKMA

Penceremin altındaki yere bakıyorum. Saat sabahın üçü. Eğer düşüp boynumu kırarsam, birinin beni bulması birkaç saat sürer. Ölmek için doğru bir zaman olmalı.

Önce benim çantam yumuşak bir *gümbürtüyle* yere iniyor.

Ruthie'nin bana yangın çıktığında yapmamı öğrettiği gibi çarşaf merdivenimi tutarak pencereden dışarı sürünüyorum. Her şey geriliyor, düğümler ağırlığının altında sıkışırken ve nefesim boğazımda düğümlenirken birkaç santim kaymama izin veriyor.

Yavaşça tutuşumu gevşetiyor ve sonra sıkılaştırıyorum, yere doğru ilerliyorum. Ayaklarım toprağı hissettiğinde bir iç çekiyorum ve çantamı omuzlarıma atıyorum. Çiftliğin girişleri sıkı bir şekilde korunuyor, bu yüzden otlaklarda gezinmek ve ürkmüş bir at, kızgın bir boğa ya da dağ aslanı tarafından ezilmemeyi ummak zorundayım.

El fenerim önümdeki belirsiz yolu aydınlatıyor. Bunu yapamam. Bu hapishanede yaşayamam.

"Nereye gidiyorsun?"

Zıplıyorum, elimdeki feneri bir kılıç gibi çitlere doğru savuruyorum.

Milo bir direğe yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamış, elleri ceplerinde.

"Ne yapıyorsun?"

"Benjamin'i beslemeyi bitirdim ve bir şey duydum. Sabahın üçünde pencereden kaçtığını görmeyi hiç beklemiyordum. O yüzden tekrar soruyorum, nereye gidiyorsun?"

"Uzaklara."

"Fletcher'a söylemedim. Beni takip ettirdi."

"Fark etmez." Çit direklerinin arasından kaymak için eğildim.

"Sana izin veremem." Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Ayaklarım tökezliyor. "Bırak beni." Kıpırdanıyorum.

"Kahretsin, Indie... Sensiz dört *sefil* yıl geçti. Kendimi bildim bileli hayatımın her bölümü tam bir felaket. Bu normal değil. Bu hayat... sadece... normale yakın bile değil. Kaç gün ne yaptığımı merak ettiğimi biliyor musun? Ne anlamı var ki? Eğer onu bulamazsam Fletcher kardeşimin ölmesine izin verecek. Eğer onun kafasına bir kurşun sıkarsam, ben de kardeşimin yerine geçer ve kolumda bir iğneyle masaya bağlı olarak ölüyorum." Kollarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ve ben..." sesi neredeyse bir fısıltıya düşüyor "...Annie ve senin özgür olmanız anlamına geliyorsa bu kadere razıyım."

Sözleri kafamın içinde dönüyor, mantıklı olması gereken şeylerden sekiyor ve şimdiye kadar sahip olduğum her hayale ve yanlış gerçeklik algısına çarpıyor. Milo'nun benim için ölmesini istemiyorum. Bu delilik.

Kimse Fletcher'dan kaçamaz. Milo'nun bunu yapmak için yılları vardı ama yapmadı. Ve bana anlatmayı hiç umursamadığı kız kardeşi ve benim için şehit olmasını izlemeyeceğim.

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldıyorum, artık ona karşı koyamıyorum.

İç çekerek beni serbest bırakıyor. "Indie-fuuuck ..." Ona olabildiğince sert bir şekilde diz çöküp çit direklerinin arasından kayarak bacaklarımı tam bir depara kaldırdığımda Milo eğiliyor. Hayatım buna bağılıymış gibi Milo'dan kaçacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Diğer tüm insanlardan daha çok sevdiğim insandan kaçmak.

Botları arkamdan vuruyor, sopaları kırıyor ve çalıları hışırdatıyor, yüzümden aşağı gözyaşları gönderiyor.

Neden?

Neden bana kız kardeşinden bahsetmedi?

Ailesinin öldüğü gün ne olduğunu neden bilmiyorum? Onu tanımazsam ona nasıl güvenilebilirim?

Tökezliyorum, ellerimle kendimi yakalıyorum, saçlarım ıslak yanaklarıma yapışıyor. Beyzbol topu büyüklüğünde bir taşı kavrayıp ayağa kalkıyorum ve Milo'ya fırlatıyorum. Karanlıkta bir atış. "BIRAK BENİ!" Ayaklarım tekrar toprağı kazıyor ve arkamdan tekmeliyor.

Ciğerlerim yanıyor.

Korku kalbimi bir yarış atı gibi kamçılıyor.

Duyduğum tek şeyin nefesim ve bedenimin çaresiz hareketleri olduğunu fark ettiğimde omzumun üzerinden bakıyorum.

Hiçbir şey.

Ses yok.

Sadece yıldızlarla dolu bir gökyüzü ve kalbim hızla atıyor. Yaralandı mı? Ona bir şey mi oldu?

Taş ona isabet etmemiş.

Önemli olmamalı. Özgür olana kadar kaçmaya devam etmeliyim. Beni yemliyor. Koşmaya devam ediyorum. Kalbim daralıyor ve bunun koşmakla bir ilgisi yok.

Bu Milo.

Ona bağlı olan tek kişi o değil. Benim de var. Hepsi kalbime demir atmış durumda ve onları çeken el Milo Odell'e ait. Duruyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, çalabildiğim her ons oksijen için nefes alıyorum. Tekrar arkama bakıyorum.

Hiçbir şey.

Ben özgürüm. Eğer dereyi geçebilirim, özgürüm. Peki neden özgür hissetmiyorum?

Kaybolmuş ve yalnız hissediyorum.

Ve kalbim göğsümde bir toz yığınının dönüşüyor. Benden vazgeçti mi? Yoksa gitmeme izin mi verdi?

"Ugh," diye inliyorum, parmaklarımı saçlarıma batırıp başımı sallıyorum. "Devam et, Indie. Devam et." Moral konuşmam sağır kulaklara düşüyor. Bir toz yığınının içinde bile kalbim kazanıyor. Kendimi korumamdan daha güçlü.

Ayaklarım adımlarını takip ediyor, önce yavaşça, sonra hızlanıyorlar. Sonra o ortaya çıkıyor, yüzünde bir parça ay ışığı, kollarını çite dayamış.

Ondan 15 metre uzakta yavaşlayarak duruyorum. İşte bu kadar.

Her şey bir anda aklıma geldi.

Kendimi isteyerek Fletcher'ın saltanatına bırakıyorum. Benjamin'in dadısı rolünü isteyerek üstleniyorum. Milo'nun yanında olabilmek için tüm haysiyetimi ve öz değerimi isteyerek bastırıyorum.

Onunla bile değil, sadece yanında. Bu dünyanın neresinde olduğum umurumda değil; güneşi hissetmeye ihtiyacım var. Milo'yu hissetmeye ihtiyacım var.

Daha fazla gözyaşı döküyorum. Dizlerim bükülüyor ve yere düşüyorum, affetmeyen toprak ve kayalar dizlerime batıyor. Yüzüm yüzümün içine düşüyor.

Hıçkırıklar vücudumu sarsarken ellerimi tutuyorum. Sanki beni sarsarak anlamaya çalışıyorlar.

Milo'ya olan hislerimin mantıklı olduğundan emin değilim. Sadece öyleydi, öyle ve hep öyle olacak.

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerimden önce botlarını görüyorum. "Bağımsız kız..."

Indigo.

Bu beni daha çok ağlatıyor. Ruthie beni görebilseydi ikinci kez ölürdü, kalbimin Fletcher'ın ellerinde uğradığı kötü muameleyi. Ben ölürsem Milo ruhunu kaybeder ve öfkesini masum seyircilerle besleyen kontrolden çıkmış bir canavara dönüşür mü?

"O ben olmalıydım... sen benimdin."

Yanıma eğildi ve beni kollarına çekti. "Sensin. Buna bir son vereceğim. Fletcher'ın ve sana elini süren herkesin işini bitireceğim. Sonra da krallığın anahtarlarını sana vereceğim. Ve eğer yakmak istersen, senin için kibriti çakacağım. Tamam mı?"

"Milo, bana ailenden bahsetmek zorundasın." "Indie, kimse bilmek istemiyor-"

Onu ittim, geri çekildim ve ayağa kalktım. "Ben hiç kimse değilim."

"Seni koruma ihtiyacım-"

"Beni korumak mı?" Başımı sallıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Burnumu çekiyorum ve burnumu siliyorum. "Ben buradayım. Beni burada tutmaları söylenen silahlı muhafızlar bu çiftliğin etrafını sarmış durumda. Bu..." Yüzümde Ty'dan kalan morluğu gösteriyorum "...beni koruyan sen değilsin."

Milo yüzünü buruşturuyor.

"Eğer bu cehennem çukurunda öleceksem, en azından nedenini bilmeyi hak ediyorum."

Pantolonundaki kiri silerek ayağa kalkıyor. "Gitmiyorsun-"

"BUNU BİLEMEZSİN!" Kimseyi uyandırmadan önce ağzımı kapatıyorum ve gözlerime yeni bir yaş doluyor. Başımı sallayarak fısıldıyorum, "Bunu bilmiyorsun."

Milo'nun yüzü kırışır. Bir nefes sonra başını sallar. "Haklısın. Bunu bilemem. Ama ben hâlâ nefes alırken ölmeyeceksin."

"Anlat bana."

Başını sallar. "Milo..."

Başını sallamaya devam ediyor.

"Sen anlatmazsan, o anlatacak. Fletcher bana hikayenin kendi versiyonunu anlatacak. Ben de onun piyonuyum ve seni yok etmek için beni kullanacak." Yüzümü sildim. "Onun gücünü elinden al."

Bakışları ayaklarının dibine yerleşiyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor. "Ölecek," diye fısıldıyor.

"Kız kardeşin

mi?" Başını

sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü ben onun sırlarının koruyucusuyum, o da benimkilerin. Fletcher'ın artık kaybedecek bir şeyi yok ama benim var. Güç *onun* elinde." "Götürün onu."

Milo başını sallıyor.

"O zaman ona soracağım. Elinde olmadan her şeyi anlatana kadar onu dürteceğim ve kışkırtacağım. Senden nefret etmesine rağmen sana neden herkesten daha sıkı sarıldığını bana anlatmak için can attığını biliyorum." Eve doğru iki adım atıyorum.

"Onu ben vurdum."

Her şey durur. *Her şey.*

Gece havası onun tüyler ürpertici sözlerini iletirken nefesim kesiliyor. "İkizim. İkiz kardeşimi vurdum."

Sözleri sadece şok edici değil, aynı zamanda felç edicidir.

"Babamın silahını çaldım. Atış onun içindi. Ve her şey..." Milo iç geçiriyor "...çok çabuk oldu. Annem beni durdurmaya çalıştı ve silah patladı; bir kurşun Annie'nin kafasına isabet etti. Babam Annie'ye bir bakış attı ve bana doğru hücum etti. Sonra *bum*. Vücudu yere düştü ve kafasının arkasındaki delikten akan kan solmuş ahşap zemine döküldü. Annem çılgık attı, çılgınca önce Annie'ye sonra da babama baktı. Annem ... sadece ... çılgık atmayı kesmiyordu. Sonra şak! *Bir* atış daha, ama bu annemin gözlerinin tam ortasına isabet etti."

Milo yavaşça başını sallıyor, yüzü bomboş. "Archer'ı haftalardır görmemiştik. Meşguldü. Her zaman Fletcher'la çalışmakla meşguldü. Ona ihtiyacım vardı ama o hiç ortalıkta yoktu. Sonra işleri kendi başıma halletmeye karar verdiğim gün, birden... ortaya çıktı."

Bakışları benimkilere kayıyor ve yavaşça göz kırpmıyor. "Archer babamın silahını sildi ve eline verdi. Sonra bana bisikletle parka gitmemi, mümkün olduğunca çok çocukla oynamamı ve akşam yemeğine kadar eve gelmememi söyledi. Ben ... hayır dedim. Ama silahını kafama dayadı ve bu kadar aptal olduğum için kafama bir kurşun sıkmadan önce gitmemi söyledi."

Dudaklarım konuşmak için ayrılıyor ama sadece titrek bir nefes alabiliyorum.

"Ailem öldü. Archer öldü. Ölmesine izin vermeden önce onu kurtarmama yardım etmene gerçekten ama *gerçekten* ihtiyacım var. Yapamam..." Sesi çatlıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Onun ölmesine izin veremem. Aramızda yaşamayı hak eden tek kişi o."

Titreyen dudaklarımı ısırarak gözlerimi siliyorum.

Milo'nun çizimleri toprakta sürünerek çiti geçip eve doğru ilerliyor. Bana dönmeden durdu. "Eğer kalmaya karar verirsen, arka kapıyı açık bırakacağım. Üçüncü ve yedinci basamakları atla; gıcırıyorlar."

Başı dönüyor, çenesi omzunda, ama bakışları beni tam olarak bulamıyor. "Eğer gitmeye karar verirsen anlarım. Sen de masum bir kurbanısın. Ve seni seviyorum Indie."

O eve ulaşana kadar duygularımı rehin tutarak boğuluyorum. Sonra yere çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, başımı eğiyorum. Milo Odell ve kız kardeşi Annie için ağlıyorum.

BU INDIE İÇİN

MILO

TY'nin karısı onu terk ettiğinde, benim eski ahır daireme taşındı.

"Hey," diyor Ty, sabah beş buçuğu biraz geçe kapıyı açarken, elinde bir fincan kahve. Üzerinde henüz tişört yok. Kılıf yok. Silahı da yok. Benden çok daha iri ama zamanlama benden yana.

Thud!

Botumu karnına indirdim. Kahvesini dökerek yere yığıldı. Sonra dizimi burnuna geçiriyorum, her yere kan sıçırıyor.

Tıklayın.

Dört ayak üstünde inerken horozlu tabancamı şakağına dayadım.

"Şeytan'ın bu kadar iyi para ödemesi senin suçun değil. Anlıyorum.

Paraya ihtiyacın var.

Ama senin bir kızın var. Hiçbir mazeretin yok. Eğer bir daha Indiana'ya elini sürersen, birileri senden geriye kalanları bulana kadar bir ömür geçmesini sağlarım. Anlaşıldı mı?"

"Seni çılgın pislik..." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, burnundan kan akıyor.

Silahımı ona doğrultuyorum. "Korkuyorum. Ve devam için ölmekten korkmuyorum. *Onun* için ölmek isteyip istemediğine karar vermelisin. Belki kızınla bu konuda konuşursun." Dönüp kapıdan çıkıyorum, kapatmadan hemen önce duruyorum. "Şimdi kamyonunun içine edeceğim, böylece talihsiz bir kaza yüzünden burnunu suçlayabilirsin."

Günün geri kalanında şans benden yanaydı. Jolene beni aramıyor, bu da Indie'nin kaldığı anlamına geliyor. Fletcher'ın terapisi onu benim işimden uzak tutuyor. Ty'ın iki geyiğe çarptığı, kamyonetinin ön tarafının hasar gördüğü ve

hava yastığı açılmayınca burnunu kırdığı haberi çiftlikte inandırıcı bir şekilde dolaşıyor. Saat dokuzda, Jolene'in telefonumu patlatıp işi bırakmamı ve onu "annelik" görevlerinden azat etmemi talep etmemesine şaşırarak günü sonlandırmaya karar veriyorum. Benjamin'le bir saat onun sınırı gibi görünüyor.

Kamyonetimin arkasına atmak için pantolonumun kemerini çözerken ağaçların arkasında bir şey hışırdıyor.

Verandada kimse yok. Belki bir şeyler duyuyorumdur. Yok, yok.

Bu sefer ritmik bir gıcırtı.

Silahıma uzanarak yavaş adımlarla evin yanına doğru gidiyorum. Dolunay ışığında Indie çıplak ayaklarını açıklığın hemen ötesindeki rıhtımda gezdiriyor. Kısa güneş elbisesi, omuzlarına dökülen saçları gibi hafif akşam esintisinde dans ediyor. Her zaman meleksi.

Silahımı kılıfına sokarak iskeleye doğru ilerliyorum.

"Bunu Ty'a sen yaptın," diyor dönmeden. "Bunu benim için yaptın."

Cevap vermedim.

"Neden babanı öldürecektin?"

Şapkayı başımdan kaydırarak nefesimi uzun bir solukta bırakıyorum. Eğik bir çene ve ağır bir kalple, zihnimin en derin köşelerinden kelimeleri çekip çıkarıyorum, rahatsız edici görüntüler uyandırıyor ve midemdeki hastalık hissini uyandırıyorum. "Annie hamileydi..." Sertçe yutkunuyorum "...bebeğiyle birlikte."

Indie hareket etmiyor. Beni duydu mu?

"On iki yaşındaydı." Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Geri dönmek hâlâ acıtıyor.

"Annen biliyor muydu?" Indie mırıldanıyor.

"Hayır." Şapkamı bırakıp yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum. "Hastaydı. Erken bunama gibi bir şeydi. Annie bir keresinde ona söylemeye çalıştı ama o sadece güldü. Bunun bir şaka olduğunu düşündü. Kim bu konuda şaka yapar ki?" Homurdanıyorum. "Archer da onu bu yüzden vurdu. Nasıl olsa öleceğini söyledi. Neden daha fazla acı çeksin ki?"

Indie sessizce hareketsiz kalırken bir ya da iki dakika geçer. Sonra... elbisesini kaldırıyor, silkerek çıplak vücudunu, her bir güzel santimini ortaya çıkarıyor. "Seni seviyorum Milo."

Sıçrama!

Kollarını çevirerek karşı tarafa doğru yüzüyor. Omzumun üzerinden eve bakıyorum. Her pencere gölete bakıyor. Her gölge. Sonra

Kıyafetlerimi çıkardım ve peşinden daldım. Önce karşı kıyıda onu göremedim. Sonra çimenli kıyıdan on metre kadar ötede suda sallanan başının belli belirsiz hatlarını yakalıyorum.

Dört yıl oldu. Uzun. Yıllar
oldu. Ona doğru
yüzüyorum.

"Milo'm," diye fısıldıyor, kollarını boynuma doluyor; ellerim bacaklarını belime doluyor, ağzım da onunkini kapatıyor. Bir kadını böylesine bütünüyle istemenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Bu seviyede bir tutku
hissetmek. Bu kadar şiddetle
koruyucu hissetmek.

Göğsümde zamanı tutan o şeyin bir kadının dokunuşuyla nasıl farklı attığını unutmuştum. *Bu kadının.*

İç içe geçmiş bedenlerimizi yumuşak çimlerin üzerine kaldırıyorum.

"Milo'm..." diye fısıldıyor, ellerini saçlarımın arasından geçirirken dudaklarımın iç kısmını kulağının hemen altından omzuna doğru sürüklüyorum.

Göğüslerine dokunmadan ya da bacaklarının arasına dalmadan elimi üzerinde gezdirdiğimde karnı geriliyor. Titriyor ve kıvranıyor, kalçaları dokunuşumu kovalamak için hafifçe yerden kalkıyor.

Sırıtiyorum.

Parmakları biraz hayal kırıklığıyla saçlarımı çekiştiriyor, meme ucunu dudaklarımın arasına aldığında bir inilti eşlik ediyor.

Dışlerimle alay
ediyorum. Em ve sık.

Sırtını kamburlaştırdığında, daha sert çekiyorum.

Elini benimkinin üzerine koyup bacaklarının arasına götürmeye çalıştığında yine sıırıtiyorum. Bu benim zamanımda olacak.

Parmak uçlarım kalçalarının dış hatlarını takip ederek bacağının dışından aşağı iniyor ve beni istediği yerden birkaç santim daha aşağıda, uyluğunun iç kısmında geziniyor.

Fletcher öğrenirse daha fazla hayatta kalamam, bu yüzden onunla bir an bile acele etmeyi reddediyorum.

Bu anın diğer tarafında, kabul etmek istemediğim bir gerçekçilik dönüşümü bekliyor. Dudaklarım teninde gezinerek diğer göğsüne ulaşıyor. Indie bacaklarını küçücük bir santim oynatıyor; ipeksi, sıcak kalçası ereksiyonumun başını okşuyor ve ben de onun benim dokunuşuma karşı yaptığı gibi kalçalarımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Oh Tanrım..." Nefesleri hızlanıyor.

Parmaklarım iç bacaklarını kızdırmaya devam ederken, dilim meme ucunu tekrar ağzıma almadan önce daireler çiziyor.

"M-Milo..." Leğen kemiği birkaç kez yerden kesiliyor, başı uzun bir iniltiyle geriye düşerken nefesi bir saniyeliğine kesiliyor.

Ve duruyorum, kirpikleri her ağır göz kırpışında dalgalanırken yavaşça ayrılan dudaklarına bakıyorum. Elim kalçasındayken dizleri birbirine çarpıyor, biraz titriyor.

Gözlerini açıyor.

"Seni seviyorum, Indie kız."

Yüzünde bir hüznün hayaleti dolaşıyor ve neşesinin bir kısmını siliyor. Bunun başımıza geleceklerden duyduğu korku mu yoksa yaptığımız şeyle ilgili bir çelişki mi olduğundan emin değilim.

Bakışlarını benimkilere kilitleyerek elini bacaklarının arasına kaydırıyor. Her ne kadar kendine dokunuşunu izlemek istesem de bakışlarının esaretinden kurtulamıyorum. Uyarılmışlığıyla örtülü eli sikimin etrafını sarıyor. Beni okşarken burnumdan keskin bir nefes çekiyorum, başparmağı şişmiş başın üzerinde geziniyor.

Yine de gözümü ondan ayıramıyorum. "Milo'm."

Başımı sallıyorum, onu üstüme çekiyorum, içine kayıyorum, ellerim kalçalarında, onları ileri geri yönlendiriyorum. Öldüğümde hatırladığım son şey bu olacak; dünyada en sevdiğim yer.

Benjamin'i sevmediğimden değil. Ben öldüğümde ailemin bir parçasının hâlâ burada olmasından onur duyuyorum. Onun masumiyetine hayranlık duyuyorum ve bana olan güveni ve bağımlılığı karşısında alçakgönüllüyüm. Hayat gerçek bir pişmanlığa çok az yer bırakıyor. Indie'yi Ruthie'nin bahçesiyle ilgilenirken izlediğim zamanlar gibi. Fideleri bozmadan yabani otları titizlikle sökmek zorundaydı. İyiyi bozmadan kötüden pişmanlık duyamam. Yapabileceğim en iyi şey kabullenmek. Jolene ile yarattığım genç hayatı kabul ediyorum ve onu sevmeden de sevebilirim.

Beni öpmek için eğildiğinde Indie'nin saçları yüzümü gıdıklıyor. Her şey geriliyor, bir lastik bant sınırına kadar geriliyor. Kalçalarını yavaşlatıyor. Beni aklımı kaçırmanın eşiğinde bırakıyor. Bizi yuvarlıyorum.

Bacaklarını iki yana açıyor, ben daha hızlı hareket ettikçe dizlerini geriye çekiyor, kontrolü bırakıp tekrar tekrar serbest bırakıyor. "Siktir, bebeğim... siktir..." Gözlerimi kısıtıyorum, onun içinde hareketsiz kalıyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Yüzüyormuşum gibi.

Belki de az önce öldüm.

Kalçaları kalkıyor ve kalkıyor ve kalkıyor ...

Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerinde görüyorum. İhtiyacı. Başka bir orgazmın eşiği. Bu beni kıkırdatıyor.

"Milo," diye mırıldanmakla yalvarmak arasında bir sesle adımı söylüyor. Leğen kemiğimi bir kez sallıyorum.

Yüzünü buruşturuyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor ve çok sert bir şekilde arıyor. "Lütfen durma." Parmakları etimde kıvrılıyor.

Tekrar, bana sürtünmesine izin vermek için durarak ona doğru sallanıyorum. Indie'nin çözülmesini izlemek tarif edilemez bir mutluluk. Her günün her saniyesini ona bu şekilde dokunarak geçirmek istememe neden oluyor.

İç çekiyor ve vücudu ikinci kez rahatladığında gözlerini açıyor. Utangaç bir gülümseme dudaklarını çalıyor.

"Benim Indie kızım."

Alt dudağını ısırarak başını sallar. Sonra tüm vücudu titriyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyorum.

Başka bir baş sallama.

"Hadi geri yüzelim ve seni ısıtalım."

Göletin diğer tarafına ulaştığımızda, Indie elbisesini ıslak çıplak vücudunun üzerine çekerken ben gömleğimi havlu olarak kullanıyorum. Onu şimdiden tekrar istiyorum. Dört yılı telafi edebileceğimizi düşündüğümünden değil ama seve seve denerim.

"Bana öyle bakma." Yan tarafa eğilip saçlarını sıkıyor.

Fermuarımı çekip ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. "Bu nasıl bir bakış?"

"Uzun zamandır görmedim ama hatırladığım kadarıyla tereyağı olayının olduğu günkü halin buydu." Parmakları saçlarını tarıyor.

"Daha açık olman gerekecek." Islak gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Tereyağı olayını hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Hatırlıyorum. Sadece şu anda sahip olduğumu düşündüğünüz hangi bakıştan bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bana biraz daha yaklaştı. "Yüzün bacaklarımın arasına girmeden hemen önce sahip olduğun." Sırtışını geri çekerken burnu kırıyıyor.

Kıkırdıyorum. "Evet, Indie. Bu yeni bir şey değil. Seninleyken zihnim her türlü şeyi hayal ediyor. Ve her pis düşünce için ayrı bir ifadem olduğundan hiç şüphem yok." Parmak eklemlerim yanağında geziniyor ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. Sonra elbisesinin üzerinden göğsünü

avuluyorum ve başparmağımı dik meme ucunun üzerinde ileri geri
gezdiriyorum. Hiçbir erkek daha büyük bir ölüm yaşamamıştır.

Şu anda sahip olduğumdan daha fazla dilek. Ne aradığını bilen herkes bizi evin arkasından görebilirdi.

Dudakları aralanıyor, küçük nefesler başparmağımın ritmine uyuyor. Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum ama ona dokunmadan duramıyorum.

"Milo..." Ağzlarımız birbirine çarpıyor ve ağırlığı ayak parmaklarına kayarken elleri boynumu kavıyor. Bir eli kotumun dışını okşarken dudaklarımın arasından "Beni tekrar becer," diye mırıldanıyor.

Tanrım, onu tekrar istiyorum. İhtiyaç acı verici. Elbisesini kaldırabilir, kotumun önünü birkaç santim aşağı kaydırabilir ve onu rıhtım direklerinden birine yaslayabilirim. Ya da dizlerimin üzerine çöküp onu dilimle becerebilirim, böylece gecenin geri kalanında onun tadına bakabilirim.

Cevap cebimde titreyen telefonumla geldi. Üçüncü derece beni bekliyor.

"Yapamam, Indie kız," diyorum. Ellerim elbisesini toplayıp kışına doğru kaydırırken, çıplak kışını kavrarken, kalçamı bacaklarının arasına sokup dilimi boğazına sokmama rağmen beynim doğru cevabı bulmakta harika bir iş çıkarıyor.

Indie beni bir hayvana dönüştürüyor. Onunlayken tüm içgüdülerim almak ve almak. Rıhtım direğini bulduğumda, tam da bunu yapıyorum.

Ben kemerimi çekiştirip fermuarımı karıştırırken Indie bacağıma sürtünüyor, ağzı benimkine saldırıyor. Bu, sikimi pantolonumdan çıkarmak için en çaresiz olduğum an olabilir.

"MILO?"

Indie sertleşiyor, elleri gömleğimi kavıyor, nefesi boynumda. "Kim o?"

Uzun bir iç çekiyorum ama bu, biriken gerginliği hafifletmek için pek bir işe yaramıyor. "Derek. Römorkla geri dönmüş olmalı ve kamyonumu taşımamı istiyor. Gitmem gerekiyor."

Indie bir adım geri atıyor ve kontrollü nefes verişiyile benim sönüşümü yansıtıyor. Elbisesi yerine oturuyor. Ne utanç verici. Şapkamı kafama indirmeden önce kemerimi bağlıyor ve gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

"Sakın yakalanma." Parmağım çenesinde geziniyor. Indie başını çeviriyor ve öpüyor.

"Öpmeyeceğim." "MILO?"

Titreyen bedenini kucaklayarak bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Kamyonunu çek ve karınla yatağa git."

Başımı salladım. "Kuzenin. Ailenizden tek bir kişiye bile sahip değilim." Botlarım beni ters yöne, Derek'e doğru götürüyor. "Sen hariç, Indie. Senin her santimetrene sahibim."

EĞER GITMEME IZIN VERİRSEN

INDIE

ERTESİ SABAH, şafak sökerken uyandım ve Pauline önceki akşamın çoğunu burada geçirdiği için Teksas gökyüzündeki tüm yıldızlara teşekkür ettim. Jolene iyi bir anne ya da herhangi bir anne gibi davranmakla o kadar meşguldü ki Milo'nun geç saatlere kadar "çalıştığını" fark etmemiş ya da benim nerede olduğumu kontrol etmemişti. Gerçi gardiyanlar gitmeme izin vermezdi. Eminim kollarına bantlanmış bir fotoğrafım vardır.

"Güzel, seni yataktan sürüklememe gerek kalmadı." Yatak odamın kapısını açar açmaz Jolene oğlunu üzerime atıyor. Dar eteğiyle paytak paytak yürürken tıkırdayan topuklu ayakkabıları merdivenlere doğru kayboluyor ve baharatlı çiçek kokusunu ...

İğrenç!

Benjamin'in bezi doymuş, yani pijamaları tamamen ıslanmış. İdrar süngeri gibi kokuyor, temiz gömleğime kadar sızıyor.

Derin bir iç çekerek onunla ilgileniyorum... Milo için.

"Konuşmamız gerek hayatım." Benjamin'i yemek masasının yanındaki salıncağına oturturken Fletcher kahve fincanının üzerinden bana bakıyor.

Micah yerime bir tabak yemek koyarken bana gülümsüyor. "Kahve?"

Başımı sallıyorum.

"Meyve suyu?"

"Hayır. Teşekkür ederim," diye fısıldadım, oturdum.

"Hepsi bu kadar Micah," diyor Fletcher. Micah'yı kovması odanın ısısını on derece düşürür.

Ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm," diyor kahve fincanını yavaşça masaya bırakırken. "Dört yılın büyümen için yeterli bir süre olduğunu düşünmüştüm."

Çatalımı titreyen bir elle kaldırıyorum. Tabağa hafifçe vurduğunda, peçetenin üzerine geri koyuyorum.

"Dün gece yüzmekten keyif aldın mı?"

Midem on kat düşüyor ve nabzım panik moduna geçiyor. Yavaşça bir yudum alarak bakışlarımı onunkilere dikiyorum.

Dudakları birkaç saniyeliğine bükülür. "Bu sabah Sam bana dün gece biraz 'tedirgin edici' bir şey gördüğünü söylediğinde yaşadığım hayal kırıklığını bir düşünün."

Çenem sertleşiyor ve Milo'yu düşünüyorum. Nerede o? Fletcher ona bir şey söyledi mi? Jolene biliyor mu?

"Evli erkekleri çalmaya çalışan kadınlara ne olduğunu biliyor musun?"

"O benim," diye fısıldadım.

Fletcher'ın çatlak dudakları ayrılıyor. Bu nadir bir an. Nasıl cevap vereceğini bildiğini sanmıyorum.

Güzel.

Bırak düşünsün.

Saniyeler geçiyor ve şoku başka bir şeye dönüşüyor. Şeytanın kötü bir günün ardından nasıl görüldüğünü hayal ettiğime benzer bir şey. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Gerçekten mi?

O fikrini değiştirmeden önce sandalyemde geriye doğru kayıyorum ve vücudumun geri kalanı gibi titrek de olsa bacaklarımı buluyorum. Yine de, gerekirse dizlerimin üzerinde gideceğim; ne gerekiyorsa sürünerek bu cehennem çukurundan çıkacağım.

"Oh hayır, sevgilim." Fletcher kahvaltılık bifteğini keser.

Keşke bütün o kırmızı et bir an önce gelse de kalbini durdursa.

"Korkarım beni yanlış anladınız. Gitme vaktinin gelmiş olması tek başına gidebileceğin anlamına gelmiyor." Geçiriyor.

Onunla ilgili her şey beni iğrendiriyor. Baştan aşağı çirkin.

"Bu çocuğu hizada tutmak yorucu olmaya başladı. Veriyorum, veriyorum ve veriyorum." Başını sallıyor. "Peki karşılığında ne alıyorum? Hiçbir şey."

"Ona kız kardeşini geri verin," diyorum, zar zor fısıldayarak.

Kaşlarını birbirine yaklaştırarak başını hafifçe eğiyor. "Ne... az önce ne dedin?"

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek yavaş adımlarla geriye doğru gidiyorum.

"Abla mı?" Gözleri daha da kısılıp boncuk gibi küçük siyah noktalar haline geliyor. "Milo'nun kız kardeşi yok. Ailesi öldü. Onları öldürdü."

"Archer onları öldürdü."

"Archer Milo'nun acınası küçük hayatını kurtardı. Milo yaşayabilsin diye yıllarını hapiste geçirdi ve öldü. Milo'nun yapması gereken tek şey birazcık minnettarlık göstermek. Ona verdiğim hayatı *benimsemesi*. Para. Güç. Güzel bir eş. Bir çocuk. Bu kadar kolay işte. Ya da ... öyle olmalı. Ama nedense, ne için *her şeyi* kaybetmeye kararlı? Sen Indiana için mi? O kadar özel olduğunu mu sanıyorsun? Onunla olmamaktansa Milo'nun ölmesini mi tercih edersin? Bu kadar çaresiz misin? Bu kadar bencil misin? Kendine bir erkek bulamıyor musun? Milo Odell'i bu kadar özel yapan ne? O bir korkak. Bir katil. Bir dolandırıcı. Yalancı. Ve kendi hayatını kurtarmaktansa aletini sana sokmayı tercih eder.

-"Fletcher'ın dudakları sert bir çizgiye dönüşür.

Kız kardeşi.

"O da Archer'ın kız kardeşi," diyorum, oyunların efendisi tarafından alt edilmeme rağmen olabildiğince cesur ve atılgan olma ihtiyacı hissederek.

"Ailesinin öldüğü gün ölmesi gerekirdi. Milo onu başından vurdu. Fiziksel ve zihinsel engelli. Yemek yerken, konuşurken ve sıçarken yardıma ihtiyacı var. Bir gözü kör. Ve ben onun bakımı için ailemin geri kalanının toplamından daha fazla para harcadım. Çarpı yüz."

"Peki Milo neden onu göremiyor?"

"Buna kefaret deniyor." Fletcher'ın kelimeleri daha hızlı dökülürken kontrolü hızla kaybediyor, sesi yükselirken kontrolden çıkıyor. "Milo en iyi arkadaşımı benden aldığı için ve kız kardeşi için yaptığım her şey için bana borçlu. Bana hayatını borçlu. Kız kardeşini görmek istiyorsa onu vurmamalıydı. Hepimiz hata yaparız hayatım ve bunun bedelini öderiz."

"Hata mı yaptım?"

"Hayatımın yarısı bir hataydı," diye alay ediyor. "Bunu kişisel algılama." "Ruthie bir hata mıydı?"

Yüz ifadesi sertleşiyor. Kız hâlâ onun Aşıl topuğu. "Ty, Indie'ye üst kata kadar eşlik et. Eşyalarını topla ve onu gideceği yere götür."

"Benjamin ne olacak?" "Onun için endişelenme."

Ben arkamı dönerken Ty, bantlanmış burnu ve morarmış yüzüyle köşeden beliriyor. Eli koluma uzanıyor ve o bana dokunamadan ben yana dönüyorum. Koca ayakları arkamdan merdivenleri tırmanıyor ve tepeye ulaştığımda göz hizamızda olacak şekilde dönüyorum.

"Ona ulaşmak için seni bir kurşunla delip geçecek," diyorum.

Ty'ın adem elması sallanırken çenesindeki aşırı çalışan kaslar esniyor.
Tek kelime etmiyor.

Söylemesine gerek
yok. Gözlerinden
okunuyor.

Yalan söylemediğimi biliyor. *Kimden* bahsettiğimi biliyor.

Ty'ın kamyonetiyle çiftlikten çıkarken Milo'dan hiçbir iz göremedim.
Ne kamyonetinde. Ne de atı. Her yerde olabilir. Kasabada. Diğer
çiftliklerden birinde. Herhangi bir yerde.

"Başının üstünde ne var?" Milo'nun iyi olduğuna dair bir işaret
umuduyla bakışlarımı pencereden dışarı çevirirken mırıldanıyorum.

"Hiçbir şey," diyor Ty.

"Saçmalık." Başımı sallıyorum. "İnsanlar Fletcher Ellington için iyi bir
sağlık sigortası ve güzel bir emeklilik paketi sunduğu için çalışmıyor. O
senin için bir şey yaptı, senin hayatını sahiplenmesini sağlayan bir şey.
Yoksa kızın mı?"

"Milo'nun eski kız arkadaşını mı kastediyorsun?"

Gülüyorum. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Aynaya bak. Milo, Rae
için kimi dövdü?"

"Dikkat et. Bahsettiğiniz kişi benim kızım."

"Onu sen yetiştirdin, ben değil." Omuz silktim. "Milo'nun ahırın
arkasında, atının yanında siktiği kadınlardan biri gibi geldi bana. Bahse
girerim fetihleri için yatak direğine çentik atmak yerine duvara at nalı
asıyordur. Eminim onunla gurur duyuyorsundur."

"Siktir git." Direksiyonu sıkıca kavrarken parmak eklemleri
beyazlaşıyor.

"Yapacağım," diye mırıldanıyorum.

Onun yan bakışlarını hissediyorum.

"Gitmeme izin verirsen beni
becermene izin veririm."

EĞER SEÇMEK ZORUNDA OLSAYDIN

MILO

"HERKES NEREDE?" Akşam dokuzdan hemen sonra Fletcher'a sordum.

Kitaplığına bakıp viskisini yudumluyor. "Herkes mi?"

"Benjamin? Jolene? Indie?"

"Pauline Benjamin'i bir süreliğine *götürdü*. Jolene Dallas'ta kalıyor. Hukuk bürosuna daha yakın. Sadece işler yoluna girene kadar."

Yerleştii mi? Sözlerini sıralıyorum. Ses tonunu. Ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Nefes alamıyorum.

Fletcher Ellington'ın bu sakın, hesapçı tarafı deya gibi.

"Annie güvende. Onu başından vurmadan önce olduğundan daha iyi bakılıyor. Bebeğini kaybetti. Bebeğini öldürdün. Belki de en iyisi buydu. Ama dinle evlat, ben senin yanındayım. Sana göz kulak olacağım. Archer için yapamayacağım hiçbir şey yok. Tek yapman gereken benim için çok çalışmak. Beni mutlu etmek için ne kadar çok çalışırsan, talimatlarımı sorgulamadan yerine getirirsen, Annie o kadar güvende olur. Tek istediğimiz de bu. Değil mi Milo? Annie'nin güvende ve... hayatta olmasını istiyoruz."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Ty'ın vücudu kapı aralığını dolduruyor. Yüzündeki kaslar kendinden memnun bir sırıtişla kıvrılıyor. Ve bunun için, onu öldürmeden önce kafasındaki her dişi botumun ucuyla kıracağım. Tekerlekli sandalyedeki adam Indie'yi fiziksel olarak binadan çıkarmadı.

"Biliyorsun Milo... bir atı terbiye etmenin ne kadar yorucu olduğunu *biliyorsun*. Ve bazen çok inatçı olduklarını düşünürsün. Eyer takmana izin vermektense ölmeyi tercih edeceklerini düşünürsün. Ama biz asla pes etmeyiz. Değil mi? Onlar için en iyisinin ne olduğunu bildiğinde vazgeçemezsin. Ben de senin hakkında böyle hissediyorum. Jolene'in kocası. Benjamin'in babası. Hayatımın büyük bir kısmını sana adadım, şimdi vazgeçemem. Ben burada emekli olup torunlarına miras bırakmak isteyen bir adamım ama sen üzerine düşeni yapmayı reddediyorsun. Neden? Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

Sonunda tekerlekli sandalyesini bana doğru çeviriyor ve başını sallayarak iç geçiriyor. "Yorulдум. Bakamayacağın kişilere bakmak için bana güvenmeni istiyorum. Benjamin ve Jolene var. Senin altında çalışan herkes var. Pek çok insan sana güveniyor. Bırak Annie için ben endişeleneyim. Bırak Indie için ben endişeleneyim. Onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına o kadar inanmışsın ki, şimdi onlar için doğru olanı yapamıyorsun. Ben hallederim. Bunu 'İsa'nın direksiyona geçmesi' olarak düşün."

Fletcher'ın sabrı yıllar içinde mükemmelleşti. Cevap vermem için sonsuza kadar bekleyeceğini biliyorum. Ona kanımla sadakat yemini edene kadar ofisinden çıkmama izin vermeyeceğini biliyorum. Genelde kendini Tanrı ile kıyaslar.

İsa daha uygun. İsa öldü.

Fletcher ölecek. Hatta onu bir çarmıha gerip ya da bir çit direğine bağlayıp gecenin yaratıklarının kemiklerindeki eti yemesine izin verebilirim.

"Eğer seçmek zorunda olsaydın... kim olurdu?" Bir puro yakar ve bir nefes çeker. "Her ikisi için de zaman ve kaynak ayıramasaydım... varsayımsal olarak, ya da belki o kadar da varsayımsal değil, yaşamak için kimi seçerdiniz ve ölmek için kimi seçerdiniz?"

"Öldüğü için mi?" diye sordum. "Ruthie. Öldüğü için mi? Yoksa bakımevi hemşiresi yatağının bir yanında otururken, Indie diğer yanında kıvrılıp yatarken onu aldatmış olman mı?"

"İşte bu kadar. Ahıra gidiyoruz," diyor Ty sabırsızca ve silahını sırtıma dayıyor.

Fletcher bir elini kaldırır ve Ty'a hafifçe kafa sallar. Ty geri çekilir ve silahını kılıfına sokar.

Fletcher purosunu parmaklarının arasında yuvarlayarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyor.

"Ölmeden önceki gece bir şişe viski içtiğini, Ty'a sana 'birini' bulmasını söylediğini ve aynı ofisten geçtiğimde, gevşek aletini esmer bir kızın ağzına

sokup ona emmesini söylediğini biliyorum.

Daha sert. Ruthie ertesi sabah öldü. Bütün günü acı çekerek geçirdiniz. Herkes Ruthie'yi kaybettiğin için hasta olduğunu düşündü. Sen sadece akşamdan kalmaydın ve suçluluk duygusu içinde boğuluyordun."

"Onu sevdim ve bunu sakın sorgulama."

"Bilmiyorum. Çok fazla kurtarılabılır özelliğin yoktu ama o bunları gördü. Çok fazla olmadığını bildiğin halde sende iyi bir şeyler gören birini nasıl sevmezsin? Ama öldüğünde tüm iyi yanlarını da yanında götürdü. Ve bir atı kırmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ayrıca artık ayakları üzerinde duramayacak kadar sefil bir ata sahip olduğunuzda onu uyutmanız gerektiğini de biliyorum."

Fletcher tekerlekli sandalyesinin kenarından sarkan topal bacaklarına bakıyor. Ty'a "Onu ahıra götür," der.

Ranger, Ty'ın beni sayamayacağım kadar çok dövdüğünü gördü. Ve ben hiç karşılık vermedim. Kuralları biliyordum. Eğer kabul edersem çabucak biteceğini biliyordum. Ve yıllarca bunu hak ettiğimi düşündüm. Ailem ölmüştü. Archer hapisteydi. Ve Annie'nin beyninin bir kısmı eksikti ve bir gözü görmüyordu.

Bu gece yapamam. Hâlâ hak etsem bile, Indie'yi bulmalıyım.

"Annie gitti. Bunu bilecek kadar zeki olmalısın," diyor Ty ve beni ahırın içinde dizlerimin üzerine iterek Ranger'a her zamanki ön sıradaki yerini veriyor.

Topuklarımın üzerine oturup ellerimi bacaklarımın üzerine koyuyorum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Annie ölmedi. Onu öldürmezdi. Burada olmamın sebebi o.

"Sam dün gece seni Indie ile göletin yanında görmüş. Evlilik yeminlerinin hiçbir anlamı yok mu? Yani, tüm bunlar bu sabah benim için bacaklarını açmaya razı olan bir kız için."

Ne?

Her şey kırmızıya dönüyor. Ayaklarımı bulup yavaşça Ty'a doğru dönüyorum. İşte yine o lanet gülümseme.

Silahını Ranger'ın ahırından birkaç metre öteye yere atıyor ve ellerini yumruk yaparak kollarını havaya kaldırıyor. "Ben de bunu bekliyordum."

Bu çiftlikte konuşulmayan bir anlaşma. Bir kişi silahını bir kenara atıp birisini dövüşmeye davet ettiğinde, diğer kişi de tartışmasız bir şekilde dayak yemeyi hak etmediği sürece aynısını yapar.

Ty ilk defa bana adil bir dövüş teklif etti.

"Tüm bunlar, bu sabah benim için bacaklarını açmaya razı olan bir kız için."

"Silahını bırak." Ty bana bir adım daha yaklaşarak başını salladı. "Sana söyledim..." Ben de diyorum ki.

Ty yine yere doğru başını sallar. "Lanet silahını bir kenara at."

Elim silahın etrafını sarıyor, yavaşça kılıfımdan çekip yanımda tutuyorum. "Sana söyledim... eğer Indie'ye elini sürersen..."

Ty silahıma bakıyor, parmağım tetikte. "Bunun rızaya dayalı olmadığını nereden çıkardın?" diye soruyor. Sonra silahına davrandı.

Bang!

"S.KTİR!" Tökezleyerek elini göğsüne bastırdı, az önce vurduğum parmakları çıkarmıştı.

"Senin tek bir parmağının üzerinde olmasına bile razı olmaz."

"İstekli olduğunu söyledim-"

Bang!

"Ahh!" Yan tarafına yığıldı, şimdi dizinde bir kurşun vardı. Nefes nefese ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Beni öldürmeyi planlasan iyi edersin..." Sağlam eli bacağındaki deliği kapatırken yüzü buruşuyor "...çünkü eğer değilse _"

Whack!

Botum ağızına girdi.

Bilincini ve iki dişini kaybederken boynundan aşağıya kalın kıpkırmızı sıvılar sızar.

Bang!

Tam gözlerinin arasına.

"Plan hep buydu."

Bu çiftliğin kapısından geçen herkesin kaderinde kötü bir insan olmak mı var?

"Eğer seçmek zorunda olsaydınız... kimi seçerdiniz?"

Bir adam kendi kızını öldürmez. Ana eve doğru yürürken kendime bunu söylüyorum. Ama Fletcher artık bir erkek değil. Ahlaki sınırları olmayan bir canavar. Ve doymak bilmez intikam iştahı artık etrafındaki herkesi tamamen ele geçirmekten başka bir şeyle tatmin edilemez.

Ofisinde değil. Puro dumanını mutfığa kadar takip ediyorum ama orada da yok. Karanlık koridordan yaklaşırken yatak odasının kapısının altından ışık sızıyor. Botlarımın altında zemin gıcırıyor.

"Çok çabuk oldu. Onu kanattın mı?" Fletcher ben kapıyı açmadan önce soruyor.

Kapıyı araladığımda, arkası kırk beş derecelik bir açıyla kalkmış yatağından başını kaldırıp bakıyor. Bir elinde içki, diğer elinde televizyon kumandası.

Fletcher Ellington'ın gözlerinde ilk kez bir anlık korku görüyorum.

"Evet, onu kanattım."

Fletcher titreyen eliyle içkisini komodinin üzerine koyar ve sanki bu ona biraz soğukkanlılık ve güven verecekmiş gibi boğazını temizler.

"Nerede o?" Yatağının ayak ucunda durup sordum.

"Kim?" Gülümsüyor ama bu en iyi ihtimalle sahte bir güven. "İşte bir kez daha o çok önemli soruyla karşı karşıyayız. Kimi kurtaracaksın? Kız kardeşini mi? Yoksa metresini mi?"

"İkisi de."

Fletcher alay ediyor. "Bu mümkün değil."

"Neden mümkün değil?"

"Çünkü bu dünyada tek bir eylemim kaldıysa, o da sana bunu ödetmek olacak. Herkese çektiirdiğin acıyı sana da çektiirmek."

Çenem gerginlikle doldu, zorlukla yutkunuyorum. "Ben bir çocuktum. Kız kardeşime tecavüz eden hasta bir babası, kendi acısı dışında hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar hasta bir annesi ve terk ettiğı evde, terk ettiğı ailede yaşanan çirkin gerçeğı kabul edemeyecek kadar en iyi arkadaşıyla para kazanmaya kafayı takmış bir erkek kardeşi olan on iki yaşında bir çocuk."

"Babanızın silahını alıp birine doğrultacak ve tetiğı çekecek kadar büyük olduğunuzu düşünüyorsanız, sonuçlarından sorumlu olacak kadar büyüsunüz demektir. Polise o kişinin sen olduğunu söyleyebilirdin."

"Onları ben vurmadım-"

"Ama Annie'yi sen vurdun!" Fletcher'ın sesi hafif bir yankı bırakarak gürlür. Burnundan bir nefes üfleyerek şakaklarını ovuşturur. "Annie'yi sen vurdun. Sen başlattın. Ve on iki yaşındaydın. Üçünü de vurduğun için suçu üstlenebilirdin. Babanın Annie'yle olan ilişkisinin doğası göz önüne alındığında, bir jüri sana merhamet edebilirdi. Bunun yerine, hiçbir jürinin ona bakıp merhamet göstermeyeceğini bile bile Archer'ın suçu üstlenmesine izin verdin."

"Sen hiç ..." Bakışlarına karşılık vermeden önce bir süre bacaklarına bakıyorum. "Archer'ın Annie'yi korumak için orada olmadığı için kendini suçlu hissettiğini hiç düşündün mü? Hiç onları vurduğunu ve sonuçlarıyla yüzleştini düşündün mü, çünkü gerçekleştiğini görmediğı şeyi telafi etme ihtiyacı hissetti mi? Neden?"

Her şeyi benim için yaptığını mı düşünüyorsun? Belki Annie için yapmıştır. Belki de annemizin daha fazla acı çekmeden ölmesine izin verdi. Ve belki de babamızı kontrolden çıkmış kuduz bir hayvan gibi öldürdü."

Yavaşça gözlerimi kırıştıtarak odanın içinde belirli bir şeye bakmıyorum. "Belki de iyi bir hayatı hak etmediğini düşünüyordu... ya da herhangi bir hayatı. Ben de öyle hissettiğimi biliyorum. Ve sadece on iki yaşındaydım. Lanet olsun. Yaşındaydım. Yaşındaydım."

Dönüp binici eldivenlerimi giyiyorum ve Ruthie'nin resmini duvardan indiriyorum. Benden bu kadar nefret eden bir adam için, sırlarının çoğunu bana verdi. Altı rakam sonra kasa açıldı. Parayı kenara kaydırıp Ruthie'ye koruması için verdiği silahı çıkarıyorum. Ona hiç dokunduğunu sanmıyorum. Mermi kartuşunu çıkarıp bir komodinin üzerine koyduktan sonra diğer tarafa geçip silahı Fletcher'a en yakın komodinin üzerine koyuyorum. Zaman, kendime zaman kazandırıyorum.

Önce silaha sonra da bana bakıyor. Kasayı kapatıp fotoğrafı yerine koyuyorum, Ruthie'nin nazık gülümsemesine hayranlıkla bakmak için birkaç saniye ayırıyorum. Kusursuz güzelliğine.

Elbette onu seviyordu. Onun tek kusuru çocuğunun annesi olmamasıydı.

"Vakit geldi," diyorum bakışlarımı resimden ayırarak. "Atı yere bırak." Odadan çıkıyorum.

Ön kapıya ulaştığımda bir patlama sesi duyduğum. Sadece bir tane.

Göğsümde hissediyorum, hayatımın sonuna kadar öyle kalacak bir boşluk. Parmaklarım saçlarımda düğümleniyor, kamburuma doğru eğilirken saçlarımı sıkıca kavriyorum. "Çok üzgünüm Annie..." Ağlıyorum.

"Ben öldüğümde, o da ölür. Bu durdurulamaz bir düzen. Bu hayat sigortası. Nereden bakarsan bak Milo, özgürlüğün bir bedeli vardır."

"Eğer seçmek zorunda olsaydınız... kimi seçerdiniz?"

Ty'ın cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere atacağım. Başka bir kayıp kişi olacak. Ve kimin için çalıştığını bildiğinden, kimse onu bulmaya çalışmayacak. Rae onun yasını tutacak ama bilecek ki... şeytanın kendisini korumak her zaman bir riskti.

Ve şimdi... Bekliyorum.

ONUN GÖZYAŞLARI DEĞİL

INDIE

"ONA BENZİYORSUN."

Yıpranmış deri koltukta doğrulup otururken güneşe karşı gözlerimi kısarak açıyorum.

Dün Ty kamyonetini yolun kenarına çekti. Kalbim midemin en dibine kadar battı. Teklifimi kabul edecekti ve o anda ikinci-üçüncü, hatta milyonuncu düşüncelerim vardı. Gerçek özgürlük umuduyla kendimi ona bu şekilde teslim etmeye istekli miydim?

Bilmiyordum. Çaresizlikten ortaya çıktı.

Ty sonunda bana başka seçenek bırakmadı. Gözlerimi bir bandanayla kapattı, bileklerimi bağladı ve arabayı sürdü. Saatler sonra beni buraya bıraktı - hiçliğin ortasında, inşaatla ve kilometrelerce uzanan hendek ve boru hatlarıyla çevrili bir karavana.

Tek bir soru bile soramadan kamyonetine binip hızla uzaklaştı, ardında boğucu bir kir bulutu bıraktı ve ayrılmam ya da kimseyle iletişim kurmam mümkün olmadı.

Dün gece karavana kimse gelmedi, ben de kanepede uyuyakaldım.

Saçları Milo'nunki kadar dağınık ve yüzü kir içinde olan sarışın adam bir kutu Red Bull açıyor ve bir dikişte içiyor. Fletcher'ın adamlarından biri olduğuna şüphe yok.

"Neredeyim ben?"

"Waco'nun 50 mil batısında." "Ve sen?"

"Baylor."

"Peki ben *kime* benziyorum?" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Annemiz." Kutuyu küçük lavaboya atıyor ve bir havluyu ıslatıp yüzüne sürüyor, kirin büyük bir kısmını temizliyor ama birkaç iz bırakıyor. Bu iki kelimeyle birlikte anılar sanki yıllardır boğulmuş gibi su yüzüne çıkıyor. Bastırılmış. Terk edilmiş.

"*Baylor, kardeşini rahat bırak.*"

"*Baylor, sandviçinin yarısını ona ver.*"

"*Baylor, Indiana'yı ittin mi?*"

"Üç çocuk. Üç baba. Aynı anne." Kalçasını tezgâha yaslamadan önce omuz silkiyor. "Rosa tıp fakültesinden yeni mezun oldu. Bunun için sana teşekkür etmeli. Borcu yok."

"*Indie, yetki Rosa'da. Onu dinle.*"

"*Indie, Rosa'nın ödevi var. Şimdi oynayamaz.*"

Baylor kıkırdar. "Pek konuşmuyorsun."

"Um ..." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Söylemeliyim ki, bunu beklemiyordum." Cebinden bir zarf çıkardı. "Birkaç gün kalman, sonra da seni havaalanına götürüp İsviçre uçağına bindirmek için yirmi bin dolar. Başın belada mı yoksa dağlarda süslü bir kaplıcaya mı gidiyorsun? Bahse girerim dünyayı özel jetle ya da yatla gezmişindir, ha?"

İsviçre mi? Fletcher beni Milo ve Jolene'in balayı yaptığı yere gönderiyor. Acınacak halinin sınırı yok.

"Bunu sana kim verdi?" Daha güçlü bir ses buldum.

"Dünkü siyah kamyonetteki büyük adam. Üzgünüm, vardiyam geç bitti. Buraya geldiğimde uyuyordun. Baygındın. Bu sabah dörtte çıktığımda da kımıldamadın." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "İşe dönmem gerek. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Um..." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Beni Dallas'a götürebilir misin?"

Gülüyor. "Bugün olmaz. Çarşamba günü seni havaalanına götürmek için izin aldım."

"Ödünç alabileceğim bir aracınız var mı?"

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Sadece kamyonetim ve ona ihtiyacım var." "Bana bir taksi ya da Uber çağırabilir misin?"

Baylor kıkırdamaya devam eder. "Buralara pek gelmiyorlar. Özür dilerim." Kapıyı açtı.

"Baylor?"

"Öyle mi?"

"O nasıl... anne?"

Kaşlarını çattı. "On yıl önce öldü. Aşırı dozdan. Depresyon kazandı." Kapı arkasından kapandı.

Titrek bir nefesle hızlıca gözlerimi siliyorum. Bu çok fazla. Son iki gün duygusal olarak bir insanın katlanması gerekenden çok daha fazlaydı. Kalbim daha fazla dayanamıyor.

Battaniyeyi kaptığım gibi tekrar uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yanmış ızgara peynirleri ve Milo yanımdayken Ranger'da tembel yaz akşamlarını hayal ediyorum.

Sonraki iki gün boyunca Baylor'la toplam yirmi dakikadan az görüştim. Uyuyor, boru hattında kaynak yapıyor ve koşarken yemek yiyor. Havaalanına kadar uzun bir yolumuz var ve aklımda bir sürü soru var.

"Nasıl biriydi? Pek bir şey hatırladığımı sanmıyorum."

"Anne mi?"

Başımı salladım.

Baylor bir eliyle kamyonetini yönlendirirken diğer eliyle enerji içeceğini tutuyor. Dikiz aynasında üç tane elma şekerli oda spreyi asılı. Şeker ya da elma gibi kokmuyorlar. "Çok çalışırdı. Keyfi yerinde olduğunda, *en iyi* ruh halinde olurdu. Keyfi yerinde olmadığına ise yataktan çıkmazdı. Ve seni, bebeğini özlerdi. Para önemli değildi. O ölene kadar para hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Evet. Görünüşe göre ona dokunmak istememiş. Kendini çok suçlu hissetmiş. Rosa ve ben de paylaştık. O tıp fakültesine gitti, ben de payıma düşeni yatırdım, böylece sonsuza kadar ıssız bir yerde yaşamak zorunda kalmadım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu çok trajik.

"Peki ya sen? Bir milyarderle büyümek nasıl bir şeydi?"

Pencereden dışarı bakıyorum ve homurdanıyorum. "Abartılıyor."

"O öldükten sonra babamla daha çok vakit geçirdim. O bir veteriner. Rosa'nın babasının şimdi San Antonio'da bir restoranı var. Annem ölmemiş olsaydı, acaba kaç kişi daha olurduk?" Gülüyor.

"Hiç tek bir erkekle yuva kurmadığı için mi?"

"Şey, tabii. Sanırım o da var." Bana yandan hızlı bir bakış attı. "O bir eskorttu. Bunu biliyordun, değil mi?"

Ne?

"İsimlerimiz. Sen Indiana eyaleti üzerinde özel bir jette dünyaya geldin. Ben Waco'lu bir hemşeriyim. Neden ne kendisinin ne de babamın gittiği bir üniversitede dünyaya geldiğimi hiç açıklamadı, ben de sormadım. Adım Waco olmadığı için Tanrı'ya şükretmekle meşguldüm." Baylor kıkırdıyor. "Rosa ise Santa Rosa'da, New Mexico'da dünyaya geldi. Güya tüplü dalış kaçamağıymış."

Bir sonraki anda, homurdanıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, gülmekten iki büklüm oluyorum - çılgınca bir kahkaha.

"Ne kaçırdım?" Baylor soruyor.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimdeki yaşları silerken nefes nefese kalıyorum. "Oh... aman Tanrım..." Çok güldüğüm için karnım ağrıyor. "Ben..." Daha fazla kıkırdama kaçıyor. "Ben şeytan ve fahişesinin milyon dolarlık bebeğiyim."

Baylor boğazını temizler. "Biz ona öyle demiyoruz. Yani, oldukça iyi bir anneydi."

"Özür dilerim." Gözlerimi siliyorum. "Onun o yönünü pek göremedim. Çocukların paha biçilemez olması gerekir. Benim bir fiyatım vardı."

"Dürüst olmak gerekirse, bence adam kızın kafasında çok şey tutuyordu ve para sadece kızın çekip gitmesi için son bir dürtü oldu."

Tabii ki, Fletcher onun başının üzerinde bir şey tutuyordu.

Geçici nostaljimin etkilerini artık hissetmediğim için hüzne gömülüyorum. Ve yolun geri kalanında sessiz kalıyorum.

"Seni tekrar göreceğim mi? Rosa da seni görmeyi çok ister."

Kamyonetini apartmanımın önüne park ettiğinde kapımı açmaya başladım. Lincoln'ün beni arayıp aramadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Polisle temasa geçti mi?

"Bu hoşuma giderdi."

"Telefon yok mu?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Şu anda değil."

"Şey..." torpido gözüne uzandı ve bir kalem çıkardı, bir fast-food poşetinin yırtılmış bir parçasına numarasını karaladı ve bana uzattı "...bu benim. Aranızdaki sorun çözüldüğünde beni ara. Tamam mı? Ve

Umarım seni havaalanına götürmediğim için o koca adamla başım derde girmez."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Eminim iyi olacaksın." Kapıyı kapatmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. Söylemek istediğim çok şey ve sormak istediğim çok soru var ama şimdi sadece Milo'ya odaklanabiliyorum ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

"KİRANIZ GECİKTİ," diyor ev sahibim, gıcırdayan kapısını açarken. Dairesi bir şeyler yanıyormuş gibi kokuyor.

Izgara peynir.

"Kaçırıldım ama geri döndüm ve eğer daireme girmeme izin verirsiniz size ödeme yapacağım."

Gözlerini deviriyor ve bir anahtarlık kapıyor. "Sana vereceğim..." asansöre giden yolu gösteriyor "...özgünlük için puan alırsın. Bu yirmi yıldır duyduğum ilk kaçırılma bahanesi."

Omzunun üstünden baktığında, ben de gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Dördüncü katta asansörden inerken anahtarlarını tıkırdatıyor, Benimkini arıyorum. "Teksas'ın en zengin adamı birkaç gün önce öldü. Duydunuz mu?"

Yürüyüşüm aksıyor. Teksas'ta bir sürü zengin insan var. Belki de en zenginin kim olduğunu bilmiyordur. Ve kira kontratındaki adım Indiana Hill, yani kim olduğumu bilmiyor... kim olduğumu.

Lorraine kapımı açıyor ve gözlerini bana diyor. "Geliyor musun?" "Kim geliyor?" Fısıldıyorum. Vücudum uyuşturulmuş gibi karıncalanıyor.

"Fletcher Ellington. Beyni patlamıştı. Bir kazadan sonra tekerlekli sandalyeye mahkum olmuştu. Belki de artık hayatın yaşamaya değer olmadığını düşünüyordu."

Anlamıyorum...

Anlamıyorum. "İyi misin?"

Bedenim ona doğru hareket ediyor ama hissedemiyorum. Beden dışı bir deneyim yaşamamanın böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum. İnsanlar konuşuyor ama her şey yankılanıyor. Kelimeler hiçbir şey ifade etmiyor. Duygular kapanıyor. Vücudunuz otomatik pilota hareket eder.

"İyi görünmüyorsun. Gel... uzanmana yardım edeyim." Çamaşır yığınlarıyla kaplı kanepeye uzanmama yardım etti. "Birini çağırayım mı?"

O öldü.

"Indiana?" Lorraine yüzünü benimkinin önüne koydu. "Senin için birini aramamı ister misin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Dik durur. "Yarın sabaha kadar kirayı bana getir. Ve ne yaparsan yap, sakın burada ölme. İçinde birinin öldüğü duyulduktan sonra bir daireyi kiraya vermenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Kapı tıklandığında ellerimi gözlerime götürüyorum. "Hayır..." Duygular yüzüme yumruk atıyor ve ağlıyorum. Karnıma tekme atıyor ve daha çok hıçkırıyorum. "Hayır!" Bu duyguları yaşadığım için çok kızgınım. Bu gözyaşları yüzümden aşağı akmayı durdurmadığı için kızgınım.

Gözyaşlarımı anlamıyor.

"Dur. Dur... sadece *dur*." Ayağa fırladım ve yüzümü ovalayarak her bir gözyaşını, var olduklarına dair her bir kanıtı silmeye çalıştım. Gömleğimi sıkı yumruklarım ile sıkarak, *ona* bu şekilde tepki verdiğim için kalbimi söküp üzerinde tepinebilecekmişim gibi yırtıyorum.

Mutfak dolaplarımı açıp bulabildiğim her türlü alkolü arıyorum ve bir şişe votkada karar kılıyorum. Kapağını kenara atıp dudaklarıma götürüyorum.

Sonra... duruyorum.

Bunu *yapardı*. Yaptı *da*.

Fletcher, Ruthie öldükten sonra ölene kadar içmeye çalıştı.

Çünkü sözde onu seviyordu.

Çünkü onsuz ayık bir gün geçirmeye dayanamıyordu.

Çünkü başka birini nasıl seveceğini bilmiyordu.

Onun saf olmayan ruhunun beni izlediğini, sırtıttığını, bana onun eti ve kanı olduğumu hatırlattığını hayal etmek çok kolay. Baba gibi, kız gibi.

Crash!

Votka şişesi duvara çarparak kırılıyor. Daha fazla gözyaşı siliyorum, sümüğümü silmek için kolumu burnuma sürüyorum. Ama duramıyorum. Duygusal temelim parçalanıyor. Tüm gözyaşlarımı akıtıyorum ve her hıçkırıkta boğuluyorum.

Şeytani ruhu o kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni izleyebilir ama bilse iyi olur ki bu gözyaşları onun için değil. Onun *yüzünden*.

SLIGHTED

MILO

"TY NEREDE?" Ben Benjamin'i sallayıp göletin kenarındaki ağaçlara bakarken Pauline soruyor. Çiftliğe döndüğünden beri bir düzineden fazla kelime söylemedi.

Onun şokta kalması benim için sorun değil. Cenazesinden sonra, karar günüm olacak. Jolene yakında burada olur. Mümkün olan son dakikaya kadar eve gelmekten kaçındı.

Benden kaçtı.

Ama bugün, ölen ustaya son bir kez geçmiş olsun diyoruz.

"Ty'ı görmedim."

"Onu görmedim de ne demek?"

Bulutlar kararıyor. Bugün fırtına çıkması ne kadar da uygun.

"Yani, en başından beri burada olmayı hiç istemeyen bir avuç çalışanı görmeyi planlamadığım gibi onu d a görmedim."

"Ty ona sadıktı. Cenazesini kaçırmazdı." "Korkarım itaati sadakatle karıştırdınız."

"Pekala..." diye boğazını temizledi "...onu gördüğünde konuşmak istediğimi söyle. Ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde seninle de konuşacağım."

İşte burada.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Benjamin uykuya daldığında onu beşiğine yatırıyor, yıllar sonra ilk kez yüzümü tıraş ediyor ve en beyaz gömleğimi, ütülü takım elbisemi ve siyah ipek kravatımı takıyorum.

Yas tutmak ve kutlama yapmak için elimizden gelenin en iyisini yaparız. Bugün ikisi de olacak. Bir kardeş ve amcanın yası tutulacak. Ve yeni bir özgürlük kutlanacak.

"Vasiyetinde sen yoksun."

Uzun bir nefes alarak Jolene'e dönmeden önce bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Uzun, kumral saçları sıkı bir topuz haline getirilmiş.

Kıvrak vücudu siyah bir elbiseye bürünmüştü. Siyah eldivenler. Siyah topuklular. "Evlilik sözleşmemize göre, beni aldatırsan hiçbir şey alamazsın."

Kravatımı düzeltiyorum, tek kelime etmiyorum.

"Buna değdi mi?" Jolene bana sert bir ifadeyle ve kısa evliliğimiz boyunca ondan gördüğüm her şeyden daha yoğun bir nefretle bakıyor.

Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyerek omuzlarımı geriye çekiyorum ve kapıya, Jolene'e doğru ilerliyorum. Bakışlarını kaçırıp sinene kadar ona bakıyorum. "Evet. Buna değdi."

FLETCHER'IN KASAP papazı cenaze törenine başkanlık eder. Kiliseyi dolduranlara güzel sözler söyledi. Tabutunu kilisenin önünden cenaze arabasına kadar taşımak için seçilen altı tabut taşıyıcısından biriyim. Cenaze arabasından da Ellington aile mezarlığında sevgili Ruthie'sinin yanındaki ebedi istirahatgahına.

Pauline cenaze töreni sırasında kendini kaybetti. Jolene Benjamin'i bana verdi, böylece yas tutan annesini teselli edebilecekti. Ne papaza ne de tabuta bakıyorum; bakışlarım çevremizi saran dönüşümlerce arazi boyunca kayıyor. Ve artık benim sorumluluğum olmadığında hayatımın nasıl olacağını hayal ediyorum. Artık o parlak kutunun içindeki adamın kölesi olmadığımıda.

Son duadan sonra aile ve arkadaşlar araçlarına doğru dağılır. Ruthie'ye yaptığı gibi kimse Fletcher'ın mezarının yanında kalmıyor. Benjamin'i limuzine taşıyıp Pauline ve Jolene'in yanındaki koltuğuna yerleştirdim.

"Yürüyeceğim," dedim.

Jolene ben kapıyı kapatmadan önce başıyla onaylıyor. Limuzin uzaklaştığında, Fletcher'ın tabutunun indirildiği ve iki adamın üzerini toprakla örttüğü tepeye bakan ölü bir meşe ağacına doğru ilerliyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Dizlerine kadar uzanan parlak, dökümlü bir güneş elbisesi.

Kovboy çizmeleri.

Rüzgârda uçuşan saçlar. Yumruğunda sıkılmış tek bir gül.

Kızgın bulutlar gökyüzünde kalın, karanlık dağlara dönüşürken uzaktan gök gürültüsü sesleri geliyor. Yaklaşan yağmurun topraksı, misk kokusu havaya siniyor.

Birkaç dakika Ruthie'nin mezarının başında durdu. Ağaca yaslanıp onu izliyorum. Bir adım öne çıkarak alçalıyor, Ruthie'nin mezarının üzerine diz çöküyor ve gülü mezar taşının üzerine yerleştiriyor.

On dakika geçti.

Yirmi dakika geçti.

Sonra yavaşça ayağa kalkıyor. Parmaklarını uzun bir süre dudaklarına götürdükten sonra mezar taşına uzanıyor ve parmaklarını taşa bastırıyor.

Fletcher'ın mezarının yanından geçerken durmuyor. Ona en ufak bir bakış bile atmıyor. Sanki orada değilmiş gibi. Sanki onun var olduğunu kabul etmiyormuş gibi.

Bakışlarını ayaklarına diken Indie, tepeden aşağıya doğru ilerliyor. Yüzündeki saçları fırçalayarak yukarı bakıyor. Ve durdu, gözlerini bana dikti.

Indie hiç bu kadar güzel görünmemişti. Daha özgür. Bunu ona yıllar önce vermeliydim.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor ve gülümsüyor. Göz kamaştırıcı. "Bağımsız kız." Bana doğru koştuğunda ağacı itiyorum.

"Yaşıyorsun," diye fısıldıyor kulağıma, kollarını bana dolayarak.

Onu yerden kaldırıp yüzümü boynuna gömüyorum ve nefes alıyorum. O lavanta ve güneş ışığı. O umuttur.

Onu ayağa kaldırdım, yüzünü ellerimin arasına aldım. Pişmanlık beni boğuyor. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ona güvende olduğunu söylemeliyim. Ty öldü. Başka hiçbir erkek ona bir daha dokunamayacak. Ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.

"Hey..." Elini yanağıma bastırırken kaşları çatılıyor. "Neyin var?"

Yavaşça başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu zorlukla yutuyorum. "Özür dilerim... Seni incitmesine izin verdim. Ama sana bir daha asla dokunamayacak."

Indie başını iki yana sallamadan önce bir an gözlerini kısıyor. "Bana zarar vermedi." Başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Beni kardeşime götürdü." Ağzı küçük bir sırıtışa dönüşüyor. "Hayatımın o dönemini unutmuştum. Bir erkek ve bir kız kardeşim var." Indie'nin gülümsemesi kayboluyor. "Sen iyi misin?"

Sözlerinin ağırlığının vicdanımda dolaşmasına izin vermem birkaç saniyemi alıyor - zaten şüpheli olan ruhum için bir zehir. Başımı sallamayı başarıyorum.

Yalan söylüyorum.

Bugün özgür olmam
gerekiyordu. Ama değilim.

"Benimle Dallas'a gelir misin?"

Onu olabildiğince sıkı tutarak başının tepesini öpüyorum. "Yapmam gereken birkaç şey var. Yarın orada olacağım. Tamam mı?"

"Sensiz gitmek istemiyorum." Nefesini geri çekiyor ve ceketimin yakalarını kavriyor.

Güven verici bir gülümseme için derinlere inerken parmak eklemlerim yanağında kayıyor. "Sadece bir gün, bebeğim." Gözlerindeki endişeyi, şüpheyi görüyorum. "Ben seninim."

Yine de kafası karışık. Ve onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Sanki benim hissettiğim her şeyi o da hissediyor. Pişmanlık asla kaybolmayan derin bir yaradır. Belki de kaybolmaması gerekiyordur. Belki de pişmanlık bizi geçmişi tekrarlamaktan alıkoyan şeydir. Pişmanlık nihai sorumluluktur.

"Milo..."

Onu öpüyorum, benimle birlikte katlanmak zorunda olmadığı acıyı saklamak için gözlerimi kapatıyorum. Parmakları saçlarımı buluyor ve beni saran bir ihtiyaçla öpüyor. Pençelerini içime geçiriyor.

Ellerim poposuna kayıyor, sıkıyor ve onu bana yaklaştırıyor. Çok yakın, ama yeterince yakın değil.

Yüzünü boynuma gömüyor. "Öldüğü için mutluyum. Bu tür mutluluklardan nefret ederim."

RAHATSIZ EDİCİ GERÇEK

INDIE

MILO bugün Dallas'a geleceğini söylemişti. Saat neredeyse gece on bir ve o burada değil. Numarasını bilmiyorum. Milo Odell'i dört yılı aşkın süredir ve üç telefon önce aramadım.

Ya korkunç bir şey olduysa? Ya Ty ona kızdıysa? Ya da Jolene korkunç bir şey yaptıysa? Ya yolda giderken bir kaza geçirseydi? Nasıl bilebilirdim? Ne zaman öğrenirdim?

Geçtiğimiz on saat boyunca onun gelişi için hazırlandım - temiz bir daire, yeni nevresimler ve çiçekçiden bir buket. Lincoln'e hayatta olduğumu söylemeyi borçluydum. Rahatlamıştı ama ona detayları vermediğim için kızgındı.

Daireme döndüğümde öfkesinin ağırlığı çabucak dağıldı çünkü Milo'nun yakında burada olacağını biliyordum.

Yanılmışım. Milo yok.

Ta ki... şimdiye kadar.

Kapım çalınıyor ve tüm kontrolümü bir umursamazlık okyanusuna bırakarak kapıyı açmak için koşuyorum.

Bu o!

"Çok endişelendim." Kollarımı ona doladım.

Milo beni içeri sokuyor, çantasını yere bırakıyor ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Avucumu yüzüne bastırıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, henüz tek kelime etmemişti. Ağzı benimkini kapatıyor.

Giysilerimiz
kayboldu.

Bedenlerimiz
sarmaş dolaş.

Milo beni tekrar tekrar kucağına alıyor, ta ki sonunda gözleri kapanana, vücudu gevşeyene ve ben kollarındayken uykuya dalana kadar. Başım göğsünde. Ve tek hissettiğim derin bir hüzün.

Bu değil
mi?

Bizim
zamanımız
mı?

Artık engel yok
mu? Anlamıyorum.

"SABAH," diyor Milo.

Yanımda uzun bir bardak buzlu çay ile kanepeye yerleşmiş, kitabımdan başımı kaldırıyorum. Neredeyse öğlen olmuştu. "Selam. Bütün gün uyuyacak mısın diye merak ediyordum."

Geriniyor ve esniyor. "Dün gece beni yordun."

Sırıtiyorum. O da sırtıyor. Dostça bir sırtış ama benim Milo'munki değil.

Bir şeyler eksik.

"Keurig'im var. Kendine bir kahve yap, baharatlığında da tarçın var. Öğle yemeğini düşünüyordum. Yemeğe çıkabiliriz."

Kahvesine başladı. "Öğle yemeğinde seni yiyecektim."

Yanaklarım güzelce kızarıyor. Neden bilmiyorum. Dün gece bunu bolca yaptı. Ama gün ışığında, geçen haftanın ardından, her şey ekstra bir güç topluyor.

"Kız kardeşinle tanışmak istiyorum. Onu görmeye gittin mi ..." Kaşlarımı çattım. "Her şey olduğundan beri biliyor musun? Ty ya da birileri sana onu nerede tuttuğunu söylemiştir, değil mi?"

Milo yavaşça tarçın şişesinin kapağını kapatıyor. "Evet," diyor fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Gidip onu görmeliyiz."

"Jolene hakkında konuşabilir miyiz?"

Tarçını kahve fincanının içine silkeliyor. "En sevdiğim konulardan biri değil ama ne bilmek istiyorsun?" Milo kanepeye oturmadan önce eğilip beni öpüyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor.

"Boşanıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Dün geceden sonra, umarım öyledir. Sanırım birkaç emri çiğnedik."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu onunla konuştun mu?"

"Evet. Şöyle bir şey oldu, o her şeyi alacak, ben de sırtımdaki gömleği ve belki botlarımı alacağım. Benjamin'in velayetini paylaşacağız. Beni sadece ihtiyaç halinde görmek istiyor ve seni bir daha asla görmek istemiyor."

İrkildim.

Milo başını sallar. "Yapma. Buna şok olmaya hakkın yok."

"Ben... Ben değilim. Ben sadece... Ne beklediğimi ya da beklemediğimi bilmiyorum."

"Düğününden bir gün sonra kocası seninle seks yaptı. Ve amcası ölmeden bir gün önce de." Bir yudum alırken kahve fincanının üzerinden bana bakıyor.

"Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmene bayılıyorum."

"Onunla evlenen ben değilmişim gibi davranmak için çok uğraşıyorum."

Yarı sırıtıyorum. "O hissi bilirim."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. Ben kitabımın sayfalarındaki kelimeleri okuyormuş gibi yaparken Milo dairemin penceresinden dışarı bakıyor. Ama okuyamıyorum.

"Sence neden kendini öldürdü?"

Milo omuz silkiyor, bakışlarını pencereden ayırmıyor. "Engelli ve sefil biriydi. Yalnızdı. Öfke ve kızgınlıkla doluydu."

"Onu kim buldu?"

"Ben buldum."

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Bir kez başını sallıyor, bakışları biraz uzaklarda kayboluyor. "Ty nasıl tepki verdi?"

Alnında küçük çizgiler oluşuyor. "Söyleyecek pek bir şeyi yoktu."

"Gerçekten onun canını alabileceğini mi düşündün?"

Milo bana döndü. "Kim?"

"Uh... Fletcher. Onun hayatına son vereceğini söylemiştin. Sanırım bunu benim için söyledin ama sence bunu yapabilecek miydin?"

Milo sanki içinde bir şey varmış gibi gözünü ovuşturuyor. "Senin için mi Indie? Evet."

Sizin için canını vermeye hazır bir adamdan daha büyük bir aşk var mıdır? Olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kahvesini alıp kitabımın yanına koyuyorum, sonra kucağına oturup dağınık saçlarının dalgalı tellerini okşuyorum. "Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

Parmakları kemer halkalarımın giriyor ve dudaklarını büküyor.

"Boş zamanlarımızı gölette yüzerek ve ata binerek geçirdiğimiz yazlardan biri miydi?"

Milo'nun burnu kırışır. "Ne? Sen on iki yaşıydın."

"Yani." Gülüyorum.

"Hayır. Yirmi yaşıdayken, Jolene'in beni seni 'tumar etmekle' suçlamasına rağmen, on iki yaşındaki bir çocuğa karşı romantik duygular beslemiyordum."

"Öyle mi?"

Başını

sallıyor.

"Kaltak."

Milo başını kayıtsızca sallıyor ama benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum.

"Eğer on sekiz yaşımdayken olduğunu söylüyorsan, o zaman saçmalık diyorum." Gözlerimi kısıyorum.

"Sen on yedi yaşına girmeden önceki yaz, sana bakarken beni huzursuz eden anlar yaşadım."

Sırıışımı gizlemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Bana ne zaman farklı baktın?" diye soruyor.

"Oh..." Gözlerimi tavana çeviriyorum, dudaklarım kasılıyor. "Demek istediğim, çok erken yaşlardan itibaren seninle ilgili fanteziler kurdum. Beni ilk kez Ranger'a bindirdiğinde, seni yeni saplantım ilan ettim. Ve on dördüncü yaş günümde, seni ahırda bir kadını becerirken gördüğümde eve koştum ve ilk kez kendime dokundum."

"Tanrım." Milo beni kucağından

indirmeye çalışıyor. Ona izin vermedim.

"Ne?"

"Ben almak istemiyorum ..." Tereddüt ediyor.

"Neyi? İtirafımdan tahrik mi oldun?"

"Doğru." Yine beni kucağından indirmeye çalışıyor. "On dört yaşında kendine dokunduğunu duyup beni düşünerek ereksiyon olman yanlış Indie. Sadece yanlış."

Kıkırdıyorum. "Bazı ülkelerde kızların on dört yaşında evlendiğini biliyor musun?"

"Şey, burada değil."

Boynuna sarılışımı sıkılaştırıyorum ve o çelişkili duygularını inletirken kızımla kucaklarında oynatıyorum. "Dünya bizi umursamıyor. Bizi beklemiyor. Neden umursayalım ki? Neden bekleyelim ki? Biz herkes gibi değiliz."

Milo benimle mücadele etmeyi bırakıp rahatlıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Evet," diye fısıldıyor.

"Hadi gidip kız kardeşini ziyaret edelim."

Yine alnındaki o çizgiler derin kırışıklıklar oluşturuyor. "Bir duş ihtiyacım var.

Önce benimle duş gel."

Sırıttıyorum. "Duş aldım bile."

Gömleğimi gövdemden yukarı kaydırıyor. "Benimle değil."

GERÇEĞİN ORTAYA ÇIKARILMASI

MILO

BAZI GERÇEKLER SONSUZA DEK SAKLI KALAMAZ. Gerçeklik, görmezden gelinemeyecek kadar acımasız bir kaltak olabilir. Hissedilmek ve kabul edilmek ister.

"Ne yapıyorsun?" Mezarlığın otoparkına girdiğimde Indie soruyor. Sesi biraz tedirgindi.

Ellingtonlar'ınki gibi özel bir mezarlık değil. Burada gömülü insanların çoğunu tanımıyorum. Ama birkaçını tanıyorum.

Motoru durduruyorum ve bir nefeste mümkün olduğunca çok güç çekiyorum. "Annie'yi ziyaret ediyoruz."

Indie başını sallar. "Ben... Ben anlamıyorum."

Kamyonetinden inip ön tarafına dolanıyorum, henüz tam olarak hissetmediğim duygulara karşı kendimi hazırlıyorum ve Indie'nin kapısını açıyorum.

Kızarmış, ağlamaklı gözlerle bana bakıyor. "Nasıl öldü?" diye fısıldıyor.

Seni seçtim, Indie kızı. Ve bunu tekrar yaparım.

"Uzun zaman önce ikiz kardeşi kazara onu başından vurdu. Hayatta kaldı ama bu onun hayatından yıllar götürdü. Bu onun zamanıydı." Indie'ye duyduğum sevgi ve minnettarlığa rağmen içimdeki her şey acıyor. Beni hissetmekte çok iyi. Bu yükü ona veremem.

"Milo..." Çabucak gözlerini siler.

Elini tuttum ve onu henüz görmediğim, varlığını kanıtlayamadığım bir mezara götürdüm. Ama kuralları biliyordum. Ve Fletcher'ı tanıyordum. Ona bunu yapması için gerekli aletleri bıraktığımda kendi canına kıydığından ne kadar eminsem, Annie'nin de o zaman dünyadan ayrılmasını uzun zaman önce ayarlamıştı.

Korkunç bir adamdı ama kardeşimi Annie'ye karşı acımasız olamayacak kadar çok seviyordu. Onun acı çekmediğinden eminim. Acı sadece benim içindi.

Durmak için yavaşladığımda Indie'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor. Annie'nin adının Archer'ın ve anne babamızın adlarının yanına granitle kazınmış olduğunu gördüğümde o yüzde birlik şüphe de ortadan kalkıyor. Babamızdan en uzakta o var. Bunun için Fletcher'a teşekkür etmeliyim.

Indie'nin elini bırakarak mezar taşının önüne eğildim ve parmağımla ismini işaret ettim. "Hey, Annie. Indiana'yla tanışmanı istiyorum. O da senin gibi alıngan bir yaratık."

Indie arkamdan burnunu çekiyor.

"Senin için aya kement atmamı istediğin zamanları hatırlıyor musun? Şimdi de Indie için kement atıyorum. Bu sana onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmalı."

Indie elini omzuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor.

Ayağa kalktığımda Indie ellerimi tutuyor ve ayak parmaklarının üzerine kalkarak ağzımın kenarını öpüyor. "Beni ailenle birkaç dakika yalnız bırak. Tamam mı?"

Lanet olsun. Kendimi toparlamayı başarmıştım ama şimdi duygularıma yumruk atıyor. Tek kelime edemem yoksa çatlarım ve bu hiç hoş olmaz. O yüzden başımı sallayıp kamyonete geri dönüyorum.

Bir saat. Indie onlarla birkaç dakika geçirmiyor; onlarla bir saat geçiriyor. Gözleri şiş ve kırmızı, kamyonu tırmandığında gülümsüyor. Güzel bir gülümseme. "Tamam. Gidebiliriz."

Emniyet kemerini bağlayışını ve çantasından bir mendil çıkarışını izliyorum.

Sonra onu eve götürürüm.

Haftalar sonra yeni işimden eve döndüğümde Indie, "BUGÜN BİR AVUKAT BENİ ARADI," diyor.

Daha az paraya başka bir çiftlik işi buldum. Daha az yolsuzluk. Ama yapacak çok şey var. "Oh?" Şapkamı benim için duvara çivilediği kancaya astım.

Daire yanmış kızarmış peynir gibi kokuyor. Indie tabağımla masaya koydu. Sanırım üzerinde incir de var.

Uzun bir öpücük için onu bedenime çekiyorum çünkü... her şeyin bir sırası var. Sırtıyor. "Mmm... Seni özledim."

"Avukat ne istedi?" Masaya oturdum.

Karşımda oturmuş, suyunu yudumluyor. "Paranın ve mülkün benim için bir emanete konulduğunu söyledi. Ruthie bana bırakmış ama Fletcher ölene kadar almamam gerekiyormuş. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Senin var mıydı?"

Başımı sallayıp sandviçten bir ısırık alıyorum. Evet, üzerinde incir var. Bu kadını çok seviyorum.

"Sadece yüz dönümlük bir arazi."

Öksürüyorum. "Indie, yüz dönüm güzel bir arazi parçası."

Kaşlarını çatıyor, sandviçinin kabuğunu karıştırıyor. "Gerçekten almak istemiyorum. Ona ait olan hiçbir şeyi istemiyorum."

Ağzımı sildim. "Ben onundum." "Milo..."

"Bu doğru. Belki de o arazi onun değildi. Ruthie size bıraktıysa, onun olabilir."

"Nasıl?"

"Büyükannesi ve büyükbabasının eskiden arazileri varmış. Belki de ona bırakmışlardır. Büyükannene sordun mu?"

Dudaklarını büküyor. "Hayır. Belki de haklısın."

Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıyorum.

Eğer beni önemsiyorsan, babamı aramaya devam edip etmemem gerektiğini söylersin. Fletcher'ın ona ne yaptığını öğrenmeme izin verirsin. Bana bir son verirsin.

"Kim o?"

Başımı salladım. "Hiç kimse." Telefonu cebime koyup sandviçten bir ısırık daha alıyorum ama iştahım kaçtığı için çiğnemekte zorlanıyorum.

Indie güvensizliğini gizlemiyor ve beni daha fazla sorgulamıyor. "Arıları düşünüyorum."

"Arılar mı?"

"Ruthie'nin birkaç arı kovanı vardı ve Micah ona yardım ediyordu. Arılarım olsun isterdim. Ve çiçek yetiştirmek. İncir ağaçları. Belki onları satabilirim. Tavuklar. Keçiler. Ne dersin?"

"Bence çok iş var. Sanırım yardım tutmanız gerekecek."

Başını sallıyor. "Sanırım kayışlar içinde günahkâr derecede seksi görünen bir erkeğe ihtiyacım var." "Bal yapmak için kayışa gerek olduğunu sanmıyorum, *tatlım*."

"Tahrik oluyorum. Neden sen pantolon giymiyorsun... sadece pantolon, ben de biraz bal alayım."

Kıkırdıyorum. "Bu biraz cazip ama biraz da tuhaf. Eğer planladığımız gibi gitmezse, artık birbirimizin gözlerinin içine bakamayacağız. Bunu riske atmak istiyor muyuz?"

Indie'nin kıkırdamaları odayı dolduruyor.

Öne doğru eğildim. "Yüzünde peynir var."

Ben sandviçinin diğer yarısını açıp üzerine peynir sürerken o çenesine dokunuyor.

"Milo!" Elime vuruyor. Sonra ekmeğin üzerinde kalan peynirle karşılık vermek için masaya dalıyor.

Yüzüme sürdükten sonra bileğinden tutup parmaklarındaki peyniri emiyorum.

Sırıttığı yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor; tahrik olduğunda bana attığı bakışa.

Ağızlarımız birbirine kilitlendi.

Tabaklar yere düşüyor, parçalara ayrılıyor. Onu masanın üzerine kaldırıyorum. Öpüşmemiz sert ve derin. Usta parmakları kemerimi çıkarıyor ve rekor bir sürede pantolonumun düğmelerini açıyor.

Eli bana dolandığında inliyorum. Ellerim sundress'inin eteklerini yakalıyor, vücudunu yukarı çekiyor ve kırık tabaklarla birlikte yere fırlatıyor.

"Yesss..." Ağzım göğsünü kapladığında saçımı çekiyor.

Vücudu masaya yaslanmış, yüzünde peynir var. Hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Sırıttıyorum, külotunu bacaklarından aşağı sıyrıyorum.

"Kendinle bu kadar gurur duyma." Dudağını ısırtıyor, topuklarını masanın kenarına dayıyor.

Kıkırdıyorum, yavaşça başımı sallıyorum. "Gurur duymuyorum... henüz." Dizlerini ayırmasına rehberlik ediyorum. "Ama oraya geliyorum."

"Miiilooo ..." Vücudu masadan kalkıyor ve onun beni bu kadar çok istediğini görmek beni çıldırtıyor. Indiana'yı hak ediyor muyum? Muhtemelen hak etmiyorsun. Umarım bunu asla anlamaz.

"İçimde... içimde, bebeğim..." Parmakları saçlarımı çekiştiriyor.

"Yatak odası mı?" İki parmağımı içine sokarken dudaklarımı vücudunda gezdirerek mırıldanıyorum.

Nefes nefese, göz kapakları ağır, yüzü gergin. "İşte. Şimdi."

"Şimdi mi?" Parmaklarımı çekiyorum.

Gözlerini açıyor, bacaklarının arasına bastırdığım sikime bakıyor. Kalçalarını kaldırıyor. "Benimle alay etme."

Sırıtiyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Sonra onu sert bir hamleyle dolduruyorum.

Orgazmını komşulara duyurduğunda ... masa odanın diğer ucunda, kanepeye dayanmış durumda. Korkarım bacaklardan birinde çatlak var.

"Duş alacağım," diyorum çıplak kıcımla banyoya doğru yürürken. "Geliyor musun?"

"Hemen geliyorum," diyor kıkırdayarak, yüzündeki ve göğüslerindeki peyniri silmek için bir peçete kullanıyor.

Duşta bana katılmadı. İşimi bitirdikten sonra belime bir havlu sarıyorum ve onu kontrol ediyorum.

"Rae aradı," diyor zor duyulan bir sesle, koltukta bacak bacak üstüne atmış otururken, başını telefonunun ekranına eğmiş. "Mesajlarını kontrol etmeni söylememi istedi." Indie başını kaldırıp bana baktı. "Cenazeyi kaçırdığı için üzgün olduğunu, babasını aramakla meşgul olduğunu söyledi."

Önce telefona sonra ona bakıyorum.

"Babası nerede? Cenazede yoktu. Beni kardeşimin karavanına bıraktığı günden beri onu görmedim."

"Indie..."

"Milo, Ty'a ne oldu?" Kaşları birbirine çarpıyor. "Fletcher ne yaptı?"

O benim çıkışım.

Asla bilemezdi.

Rae ve Indie'nin şüphelendiği kişi o. Ve o öldü. Gerçek asla ortaya çıkmak zorunda değil.

Gerçek her zaman ortaya çıkar.

Burnumun kenarını sıkarak başımı sallıyorum. "Dedi ki... dedi ki onun için bacaklarını açmışsın." Ona bakamıyorum. Eğer bana yalan söylediyse, eğer ona tecavüz ettiyse, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bunu gözlerimde görmesini istemiyorum.

"Ben... Ben... Tanrım, Milo... Çok korkmuştum. Ve sadece kaçmak istedim. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Ben de ..."

Bakışlarım yavaşça kalkıyor. Bununla nereye varacak?

Yavaşça başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor. "Yapabileceğini söyledim..." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Gitmeme izin verirse onunla seks yapacağımı söyledim," diye fısıldıyor.

Hayır. Bu... bu hiç mantıklı değil.

Sözcükleri sözlü bir panik atak gibi ortaya çıkıyor. "Bana dokunmadı. Hiçbir şey olmadı. Dokunmazdı. Bana vuran zalim bir adamdı ama tam bir canavar değildi. Beni kardeşime götürdü. Neden? Fletcher onu neden öldürsün ki? O ..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "O hiçbir şey yapmadı. Fletcher'ın onu öldürmesi benim suçum. Ve şimdi R-Rae ona sahip değil."

Telefonumu elinden alıp kapatıyorum. Yere diz çökerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve ellerimin arasında tuttum. Gözlerimdeki duyguyu, Ty için döktüğüm gözyaşlarını görmesine izin veriyorum. "Onu Fletcher öldürmedi." Başparmaklarım yanaklarında geziniyor. "Sana *tecavüz ettiğini* düşündüm. Sana tecavüz ettiğine inanmamı istedi." Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim pişmanlıkla yanıyor. "Neden bebeğim? Neden ona böyle bir şey söyledin? Düşündüm. O. Tecavüz ettiğini. Sana."

Farkındalık yüzünde hayalet gibi dolaşıyor. Gözleri daha fazla yaşla doluyor ve dudakları titriyor. "Hayır, Milo," diye fısıldar. "Hayır, hayır."

Başımı kucağına koydum, kollarımı beline doladım ve bir ömür boyu bastırdığım duyguların ve zayıflık korkusunun bedenimden çıkmasına izin verdim.

Ve acıtıyor.

Çok acıyor.

Ailem için ağlıyorum. Archer.

Annie. Ty için ağlıyorum.

Ve Indie'nin her zaman ellerinde kan varmış gibi hissedecek olan kısmı için ağlıyorum.

"Ben... çok... üzgünüm, Indie kızı." Vücudum titriyor.

Indie'ninki de öyle. Parmakları saçlarımı tekrar tekrar tarıyor. Sonra öne eğiliyor ve başını benimkine yaslıyor, dudakları kulağımda. Ve iki kelimeyle, bunun geçeceğini biliyorum. Hayatta kalacağımızı biliyorum.

"Milo'm."

AFFETME SANATI

INDIE

"SAATINE 800 DOLAR ALIYORUM. Saat şimdi başlıyor," diyor Jolene ofisine girdiğimde. Minimalist cam masasının arkasındaki bilgisayarından başını kaldırmıyor.

Deri ciltli hukuk kitapları rafları. Çerçevesiz lisanslar.

Ve modern sanat eserleri.

Ailesinin fotoğrafı yok, oğlunun bile.

Bu ofis de Jolene kadar steril ve kişiliksiz.

Onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Neden benden nefret ediyorsun?"

Bakışlarını kaldırdığında parmakları hâlâ klavyenin üzerinde. Uzun, sahte kirpikleri birkaç kez kırıpşıyor. "Kocamla yattın."

"Hayır." Başımı yarım düzine kez sallıyorum. "Benden hep nefret ettin."

Bir kalemi kavırıyor, parmak eklemleri beyazlayana kadar sıkıyor. "Sorun nedir, Indiana? Milo seni çoktan terk mi etti? Yalnız mısın? Bir arkadaşına mı ihtiyacın var?"

Cevap vermek için bekliyorum, aşağılık sözlerinin yankısında yaşamasına izin veriyorum.

Kalemi masaya vuruyor ve ofluyor. "Yapacak işlerim var." "Benim bir sahtekâr olmadığımı biliyor muydun? Çocuk olduğumu biliyor muydun?"

Fletcher özel jetinde bir eskortla birlikte
Indiana mı?"

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. Eli boynuna dokunuyor, bakışlarını yana çeviriyor. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda başını sallıyor.

"Suçum neydi? Gebe kalmak mı? Doğum mu? Bir milyon dolara satılan dört yaşındaki masum çocuk olmak mı?"

Bir dakika kadar sonra Jolene'in dikkati bilgisayar ekranına döner ve parmakları öfkeli bir şekilde yazmaya devam eder.

"Jolene, sana söylediğim, senin hakkında düşündüğüm ya da sana yaptığım her kötü şey için özür dilerim." Özür dilemesine ya da başka bir şey söylemesine ihtiyacım yok. O Benjamin'in annesi. Onun hayatında olacak. Sevgiyle kuşatılmayı hak ediyor. Bu dünyaya gelme seçimini o yapmadı. O, hayatının başladığı kişisel olmayan kavramdan çok daha önemli bir hayata layık.

Kapıya ulaştığımda Jolene boğazını temizliyor. "Sana tapardı," diye fısıldıyor.

Yavaşça dönüyorum.

Jolene'in gözleri akmayan yaşlarla parlıyor. "Ruthie seni çok severdi. Senin için diktiği güzel elbiseler içinde küçük, melek gibi bir periydin." Jolene hızla gözlerini siler ve pencereden dışarı bakar. "Seninle birlikte gülerdi ve parmaklarını uzun saçlarında sevgiyle gezdirirdi. Sana her baktığında ya da senden her bahsettiğinde gözleri ıslı ıslıldı ve sevgi doluydu.

"Ve senin ona ve Fletcher'a bakışını izledim, sen ve birbirine çok aşık iki ebeveyn-" Bakışları benimkilerle kesiliyor ve artık gözyaşlarına engel olmaya çalışmıyor. "Sen de çok zekiydin. Tüm o kitapları okuyor, şiirler ezberliyor, bitkiler ve arılar hakkında rastgele bilgiler saçıyordun çünkü her şeyi çok kolay kavırıyordun. Ve ben o kadar zeki olmayan kızdım. O kadar güzel de değildim. Annemle babam birbirlerine hiç şefkat göstermezlerdi. Annem bana asla Ruthie'nin sana baktığı gibi bakmadı."

Yavaşça başını sallar ve burnunu çeker. "Kimse beni seninle kıyaslamadı. Annemle babam kıyaslanamayacağımı biliyorlardı ve bunu deneyerek kendilerini utandırmak istemediler. Ama *ben* her zaman karşılaştırma yaptım. Ve kendimi seninle kıyasladıkça, senden daha çok nefret ettim. Senin istediğin bir şeye sahip olmanın benim için ne kadar iyi bir his olduğunu bir düşünsene."

Jolene güler, yanaklarını ve gözlerini bir mendille siler. "Ve bu aptalca bir şanstı. Evlenmeyi ben istemedim. Kimsenin benimle evlenmeyeceğini düşündüm, o halde neden bana sunulan teklifi kabul etmeyeyim? Ve Milo'ya karşı bir şeyler hissettiğini öğrendiğimde..." bakışları masasına düşüyor "...iyi geldi. Bir kez olsun istediğin bir şeye sahiptim. Bir kez olsun, her şeye sahip değildin."

Bana tekrar baktığında, daha önce hiç görmediğim bir Jolene görüyorum. Biraz kırılmış, biraz insan gibi görünüyor. "Ama gerçekten

yaptın," dedi.

fısıldar. "O hep sendeydi."

Kendime defalarca Jolene için tek bir damla gözyaşı dökmemin mümkün olmadığını söyledim. İşte buradayım, yüzümü siliyorum. "Seni affediyorum." Kapıyı açtım.

"Ben istemedim-"

Dönüp çenemi omzuma yaslıyorum. "Biliyorum. Bu senin için değil. Oğlun için."

EPILOG

"BU MÜKEMMEL." Tabelaya bakıyorum.

Annie'nin Arı Kovanı

Milo şapkasını eyerin boynuzuna asar ve Benjamin'i omuzlarına kaldırır.

Şimdilik bir ahırda yaşıyoruz. Arılarımız, tavuklarımız, atlarımız ve birkaç ineğimiz var. Bir alpaka istedim ama Milo henüz kabul etmedi. Dönümlerce çiçek ve sebzemiz var. Seralarımız. Ve sıcak yaz öğleden sonralarını çıplak yüzerek ve uzun çimlerde sevişerek geçirdiğimiz bir gölet.

Milo, Benjamin'in ortak velayetine sahip. Pauline bunamaya başladığından beri Jolene ile olan ilişkisi iyileşti. Annesi öldükten sonra sahip olacağı tek ailenin biz olduğumuzun farkında. Tabii onunla evlenecek kadar cesur bir adam bulamazsa, ama bu pek umut verici görünmüyor.

"Rosa ve Baylor ne zaman gelecek?" Milo soruyor.

"Yaklaşık bir saat içinde." Bir kavanoz bal açıyorum ve parmağımı üstünde gezdiriyorum. "Neden?" Milo'nun yanağına sürüyorum.

Ben kıkırdıyor ve Milo gözlerini bana dikeyor.

"Yüzmek için vaktimiz var." Başını çeviriyor ve Benjamin'in bacağını dişliyor. "Bana mı gülüyorsun?"

Ben daha çok kıkırdıyor.

"Mayo mu?" Parmağımdaki balı emiyorum.

Milo sırtıyor. "Hayır. O daha iki yaşında. Kimseye söyleyeceğini sanmıyorum."

Gülüyorum. "Ta ki Jolene onu havuza götürene ve o da takım elbisenin isteğe bağlı olduğunu düşünene kadar."

Milo gölete doğru kasılarak yürüyor. "Indie kız, sanırım başkalarının fikirleri gibi şeyler hakkında endişelenmeyi uzun zaman önce bıraktık."

Botlarım ve güneş elbisemle çimlerin arasında yürüyorum, iskelele varmadan ikisini de atıyorum.

Milo'nun sırtışı kabarıyor, Ben'i yere bırakıyor ve kıyafetlerini çıkarıyor.

Çıplak halimle rıhtımın sonuna kadar ilerledim. "Milo, sana ne kadar süre sahip olabilirim?"

"İhtiyacınız olduğu sürece" diyor.

"Sonsuza kadar mı?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Her seferinde bir gün."

"Milo." Gözlerimi ona dikiyorum.

Gömleğini silkiyor ve kemerini çözüyor, sırtışı hayattan daha büyük. "Sonsuza kadar," diyor ağzından.

Serin suya daldım. Ve hiç şüphesiz biliyorum ki... bu aşk.

SON

Milo ve Indie'nin hikâyesini sevdiyseniz, Çıplak Balıkçı'da Fisher ve Reese'in romantizmine bayılacaksınız. Birinci bölümün önizlemesi için okumaya devam edin.

Posta listeme katılarak tüm yeni sürümlerden haberdar olun. [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Kitaplarımı okuyan diğer kişilerle konuşmak ister misiniz? [Jonesie'lerimle sohbet etmek için buraya gidin.](#)

ÖN İZLEME - ÇIPLAK BALIKÇI

BİRİNCİ BÖLÜM

Çıplak balıkçıyla tanıştığım gün, on sekiz yaşında, liseden yeni mezun olmuş, bir sürü fikri olan ve hiçbir büyük fikri olmayan sağlıklı bir kızdım. Mükemmel bir hedef. Onun gibi erkekleri sadece vaazlar ve Kutsal Kitap'taki ayartma çalışmaları aracılığıyla duymuştum.

Ancak sabahı toparlanarak geçirdiğim için onun varlığından habersizdim. Annemi beş yıldan uzun bir süredir ilk kez göreceğim düşüncesiyle üzülme yerine masumiyetimin son birkaç saatini kucaklamalıyım. Çırpılmış yumurtalarımı ve en azından bir parça tereyağlı tostumu kusma isteği uyandırdı bende. Altı ay önce Nebraska'daki bir kadın ıslah evinden tahliye edilmişti. Görünüşe göre, kuaför salonunun deposunda çok fazla marihuana bitkisi yetiştiriyormuş. Babam bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi ve yargıç da ona inandı.

Büyükannem bavuluma attığım her şeyi kaptı ve yeniden katladı. "Artık bir yetişkinsin Therese. Onunla ya da bizimle yaşamak zorunda değilsin. Kimseyle yaşamak zorunda değilsin. Arkadaşlarınla bir daire tutmak istemediğine emin misin? Seni dünyanın dört bir yanına götürebilecek görev gezileri var."

Üç yıl önce babamın kalbi durmuştu. Doğuştan gelen bir kusur olduğunu bilmiyordu. Yüksek tansiyon yok. Yüksek kolesterol yok. Çizim tahtasında otururken yere yığılmadan önce tek bir işaret bile yoktu. O gece makarna yemiştik. Hala gözlerim dolmadan makarnaya bakamıyorum.

Çok zeki bir mimardı. Annem hapiste olduğu ve onun ailesi Boston'da küçük ama pahalı bir dairede yaşadığı için benim velayetimi büyükannem ve büyükbabam (onun ailesi) aldı. Babamın ailesine karşı özel bir nefret besleyen Katolik liberallerdi - annemin hapiste olmasından ve babamın ölümünden faydalanarak beni Houston, Teksas'ta özel bir Hristiyan akademisine kaydettiren muhafazakârlardı.

"O benim annem. Onu beş yıldır görmedim. Ve bu sadece ben hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar geçici bir durum." Büyükanneme güven verici bir gülümseme verdim ama kaşlarını çatarak bana hiç de güven verici hissetmediğini söyledi.

"Onu mezuniyetine davet etmedin. Şimdi neden bu kadar merak ediyorsun?"

Gülmeden önce öksürerek başımı salladım. "Babam beni onu davet etmekten vazgeçirdi, tıpkı babamın yapacağı gibi. Ve o benim *annem*, 'merak ettiğim' bir hayvanat bahçesi hayvanı değil. Eğer hatırladığım gibi biri değilse, bana tamamen yabancı geliyorsa ve onunla aramda hiçbir bağ hissetmiyorsam, o zaman eve dönerim."

"Therese, hemen üniversiteye gitmeyerek asla gidemeyeceğinden endişeleniyorum. Baban da senin bir diploma almanı isterdi."

Az önce yeniden katladığı giysilerin üzerine bir çift sandalet ve parmak arası terlik attım. "İstatistiklere göre, bir yıl ara veren insanlar üniversiteye gittiklerinde daha başarılı oluyorlar." Tekrar tekrar dinlediğim gerçek bir istatistik.

Yön eksikliği eğlenceli değildi. Mezuniyet partimde herkes okula nerede gideceğimi, ne yapmayı planladığımı sordu. İçim burkuldu ve parlak Gap Year Planımı çöpe attım. Bu, "zeki bir çocukken başarısız olmuş ve çok az yönü olan ya da hiç yönü olmayan" anlamına gelen bir kod gibiydi. Aslında kimse bana bunu söylemedi ama ben yüzlerinde gördüm. Sonra sanki sadece iyi bir fikre ihtiyacım varmış gibi yapabileceğim her şeyi sıraladılar.

Büyükannem saçlarımı omuzlarımdan aşağıya doğru okşamadan önce ellerini bir saniyeliğine yanaklarıma bastırdı. Düz, koyu kahverengi saçlarım ve mavi gözlerim tamamen anneme aitti ama büyükannem her zaman babama benzediğimi söylerdi. Onun sarı saçları ve ela gözleri vardı. Ondan aldığım tek şey dolgun dudaklarım ve bulmaca takıntımı.

"Annenin iyi bir örnek olmayacağından da endişeleniyorum." Büyükannem saçlarımı okşamaya devam ederken kaşlarını çatı. İşte gerçek korkusu buydu.

"Eğer uyuşturucu kullanıyorsa ya da günde üç paket sigara içmeye başlamışsa eve gelirim. Ayrıca, gideceğim bir kilise buldum bile ve

eminim ki beni uyuřturucuya dűřmekten koruyacak iyi Hıristiyan arkadaşlar bulacađım.

annemin büyüü." Büyükanneme göz kırptım. Sadece yarı ciddi dim. Hapsedilme nedeniyle yıllarca ayrı kaldıktan sonra annenizle yeniden bir araya gelmenin bir kural kitabı yoktu. Ona "anne" dememi bekler miydi? Ona böyle hitap etmek doğal gelir miydi? Onu en son on üç yaşında gördüğüm ve mahkeme salonundan kelepçeli olarak çıkarılırken hüngür hüngür ağladığım gün doğal gelmişti. "Seni seviyorum" derken gözyaşları benimkilere karışmıştı.

Babam bana sarıldı ve onu yakında görecekime söz verdi. Yakında...

Öyle bir şey olmadı.

"Geri gelebilirsin. Ne zaman istersen. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bavulumu fermuarlarken başımı salladım. "Evet. Bu yüzden sana milyonlarca kez eğer yürümezse eve dönecekimi söyledim. Ayrıca, eşyalarımın yarısı hâlâ burada. Tabii ki geri döneceğim. Sadece şimdi nasıl biri olduğunu ve Colorado'yu sevip sevmediğimi görmek istiyorum."

Büyükannemin gözleri duygusallıktan parlıyordu. "Therese, seni çok özleyeceğim. Sanki babanı yeniden kaybediyorum."

"Tanrı beni koruyacak."

"Biliyorum, tatlım." Alnımdan öptü. "Baban bavulunu yüklesin ve seni havaalanına götürsün, böylece kapıya kadar acele etmiş hissetmezsin. Tek başına uçmana izin verdiğimizize hâlâ inanamıyorum."

Biraz güldüm. "Ben artık bir yetişkinim. Bu iş bende." On sekiz yaşın yetişkinlik gibi hissettirdiğinden emin değildim ama cesur bir yüz ifadesi takındım çünkü arkadaşlarım yaz gezilerine çıkıyor ve üniversiteye gitmeye hazırlanıyorlardı. Onlar yuvadan ayrılıyordu. Bense başka bir yuvaya taşıınıyordum. En azından kendi başıma uçabilir ve birkaç saatliğine gerçek bir yetişkinmişim gibi davranabilirdim.

[Continue Reading](#)

JEWEL E. ANN TARAFINDAN DA YAZILMIŞTIR

Bağımsız Romanlar

Idle Bloom

Undeniably You

Çıplak Aşk

Tek Numara

Mükemmel

Yeterlilikte

Görünmek

Hayat Sensiz Bir Yer

Olduğunda Jersey Six

Scarlet Stone

Beklediğim Gibi

Değil

Lucy için

Aşıklar Ne Yapar

Bizden Önce

Eğer Bu Aşksa

Balıkçı Serisi Çıplak

Balıkçı Kayıp Balıkçı

Jack & Jill Serisi

Gün Sonu

Middle of Knight

Sonsuzluğun

Şafağı (tek

başına)

Aşkın Dışında (bağımsız)

Holding You Serisi

Seni Tutmak Beni
Serbest Bırakmak

Transcend Serisi

Transcend
Epoch
Şans.(bağımsız)

Yaşam Serisi

Önemli Olan Hayat
Çaldığınız Hayat
Bir Yaşamın
Parçaları Bir
Yaşamın Anıları

YAZAR HAKKINDA

Jewel, ilginç bir mizah anlayışına sahip özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır.

10 yıllık diş ipi derslerinin ardından, üç harika oğluyla evde kalmak ve aile işini yönetmek için diş hijyeni kariyerinden erken emekli oldu.

Yaklaşık 30 yıllık en iyi arkadaşı Çağdaş Romantik türünden birkaç kitap önerdikten sonra, Jewel bağımlısı oldu. Haftada iki ya da üç kitap okuyan ama yine de daha fazlasını arzulayan Jewel, sürdürülebilir okuma, yani yazma pratiği yapmaya karar verdi.

Pelerinini giyip gezegeni her seferinde bir ağaç kurtarmadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle güzel yemekler yemekten, çocuklarıyla kaya tırmanışı yapmaktan, How I Met Your Mother'ın tekrarlarını izlemekten ve tabii ki... yürek burkan, göz yaşartan, külot yakan romanlardan hoşlanıyor.

ÜCRETSİZ bir kitap alın ve yeni çıkanlardan, satışlardan ve özel hikayelerden haberdar olun: [Posta Listesi](#)

